

Fremsat den 4. oktober 2023 af skatteministeren (Jeppe Bruus)

Forslag

til

Lov om gennemførelse af dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Kongeriget Danmarks regering og Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets regering

§ 1. Bestemmelserne i dobbeltbeskatningsoverenskomst af 30. september 2021 mellem Kongeriget Danmarks regering og Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets regering til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomst- og formueskatter og forhindring af skatteunddragelse og omgåelse, jf. bilag 1, gælder her i landet.

Stk. 2. Bestemmelserne i multilateral konvention af 24. november 2016 til gennemførelse af tiltag i dobbeltbeskat-

ningsoverenskomster til forhindring af skatteudhuling og overskudsflytning kan anvendes på den dobbeltbeskatningsoverenskomst, der er nævnt i stk. 1.

§ 2. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

§ 3. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

OVERENSKOMST
MELLE
KONGERIGET DANMARKS REGERING OG
DEN DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK
ALGERIETS REGERING
TIL OPHÆVELSE AF DOBBELTBESKATNING
FOR SÅ VIDT ANGÅR INDKOMST- OG FORMUESKATTER
OG FORHINDRING AF SKATTEUNDDRAGELSE OG OMGÅELSE

Kongeriget Danmarks regering og Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets regering, der ønsker yderligere at udvikle deres økonomiske forbindelser og at styrke deres samarbejde om skatteforhold,

der har til hensigt at indgå en overenskomst til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomst- og formueskatter uden at skabe muligheder for ikke-beskatning eller nedsat beskatning gennem skatteunddragelse eller skatteomgåelse (herunder gennem utilsigtet anvendelse af skatteaftaler med henblik på at opnå de lempelser, som denne overenskomst giver adgang til, til indirekte fordel for personer, som er hjemmehørende i tredjelande),

er blevet enige om følgende:

Artikel 1

PERSONER OMFATTET AF OVERENSKOMSTEN

Denne overenskomst finder anvendelse på personer, der er hjemmehørende i en af eller begge de kontraherende stater.

Artikel 2

SKATTER OMFATTET AF OVERENSKOMSTEN

1. Denne overenskomst finder anvendelse på indkomst- og formueskatter, der pålignes på vegne af en kontraherende stat eller af dens politiske underafdelinger eller af dens lokale myndigheder, uanset hvordan de opkræves.
2. Som indkomst- og formueskatter anses alle skatter, der pålignes hele indkomsten, hele formuen eller dele af indkomsten eller formuen, herunder skatter af fortjeneste ved afhændelse af rørlig eller fast ejendom, skatter på det samlede beløb af gage eller lønninger udbetalt af foretagender såvel som skatter på formueforøgelse.

3. De gældende skatter, som overenskomsten finder anvendelse på, er især:
- a) I Algeriet:
- (i) skatten på globalindkomst (the tax on global income),
 - (ii) skatten på selskabers fortjeneste (the tax on profits of companies)
 - (iii) skatten på frit erhverv (the tax on professional activity),
 - (iv) arveskatten (the patrimony tax), og
 - (v) royalties og skatter på resultater med tilknytning til virksomhed med prospektering, efterforskning, udnyttelse og transport af kulbrinter gennem rørledninger (royalties and taxes on results relating to activities of prospecting, research, exploitation and transport of hydrocarbons by way of pipelines),
- (herefter omtalt som "algerisk skat").
- b) I Danmark:
- (i) indkomstskatten til staten,
 - (ii) den kommunale indkomstskat,
- (herefter omtalt som "dansk skat").
4. Overenskomsten finder endvidere anvendelse på skatter af samme eller væsentligt samme art, der efter datoen for undertegnelsen af denne overenskomst pålignes som tillæg til, eller i stedet for, de eksisterende skatter. De kontraherende stater kompetente myndigheder skal underrette hinanden om væsentlige ændringer, som er foretaget i deres skattelove.

Artikel 3

ALMINDELIGE DEFINITIONER

1. Medmindre andet fremgår af sammenhængen, har følgende udtryk i denne overenskomst den nedenfor angivne betydning:
- a) udtrykkene "en kontraherende stat" og "den anden kontraherende stat" betyder Algeriet eller Danmark, alt efter sammenhængen,
 - b) udtrykket "Algeriet" betyder Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet og betyder i geografisk forstand Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets territorium, herunder territorialfarvandet og områderne uden for dette, inden for hvilke Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet i overensstemmelse med folkeretten og national lovgivning udøver jurisdiktion eller suverænitetsrettigheder med henblik på efterforskning og udnyttelse af naturforekomster på havbunden, i undergrunden og i de overliggende vande,
 - c) udtrykket "Danmark" betyder Kongeriget Danmark, herunder ethvert område uden for Danmarks territorialfarvand, som i overensstemmelse med international ret og ifølge dansk lovgivning er eller senere måtte blive betegnet som et område, inden for hvilket Danmark kan udøve suverænitetsrettigheder med hensyn til efterforskning og udnyttelse af naturforekomster på havbunden eller i dens undergrund og de overliggende vande og med hensyn til anden virksomhed med henblik på efterforskning og økonomisk udnyttelse af området; udtrykket omfatter ikke Færøerne og Grønland,

- d) udtrykket "person" omfatter en fysisk person, et selskab og enhver anden sammenslutning af personer,
 - e) udtrykket "statsborger" betyder i forhold til en kontraherende stat:
 - (i) enhver fysisk person, der har indfødsret i en kontraherende stat,
 - (ii) enhver juridisk person, ethvert interessentskab eller enhver sammenslutning, der består i kraft af den gældende lovgivning i en kontraherende stat,
 - f) udtrykket "selskab" betyder enhver juridisk person eller enhver sammenslutning, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person,
 - g) udtrykkene "foretagende i en kontraherende stat" og "foretagende i den anden kontraherende stat" betyder henholdsvis et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat,
 - h) udtrykket "international trafik" betyder enhver transport med skib eller fly, der anvendes af et foretagende, hvis virkelige ledelse har sit sæde i en kontraherende stat, bortset fra tilfælde, hvor skibet eller flyet udelukkende anvendes mellem steder i den anden kontraherende stat,
 - i) udtrykket "kompetent myndighed" betyder:
 - (i) i Algeriet: Ministeren ansvarlig for finans eller dennes befuldmægtigede stedfortræder,
 - (ii) i Danmark: Skatteministeren eller dennes befuldmægtigede stedfortræder,
 - j) udtrykket "foretagende" anvendes om enhver form for udøvelse af erhvervsvirksomhed,
 - k) udtrykket "erhvervsvirksomhed" omfatter udøvelse af frit erhverv og udøvelse af anden virksomhed af uafhængig karakter.
2. Ved en kontraherende stats anvendelse af overenskomsten til enhver tid skal ethvert udtryk, som ikke er defineret deri, medmindre andet følger af sammenhængen, eller de kompetente myndigheder efter bestemmelserne i artikel 24 bliver enige om en anden betydning, tillægges den betydning, som det har på dette tidspunkt i denne stats lovgivning med henblik på de skatter, som overenskomsten finder anvendelse på, idet enhver betydning i denne stats skattelove går forud for den betydning, dette udtryk er tillagt i denne stats andre love.

Artikel 4

SKATTEMÆSSIGT HJEMSTED

1. I denne overenskomst betyder udtrykket "en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat", enhver person som efter lovgivningen i denne stat er skattepligtig dér på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde, selskabsregistrering eller ethvert andet kriterium af lignende karakter, og omfatter også denne stat og enhver dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed samt et pensionsinstitut, som er anerkendt og kontrolleret efter lovgivningen i en kontraherende stat, uanset om et sådant pensionsinstituts indkomst generelt er fritaget for skat i denne stat. Dette udtryk omfatter dog ikke en person, som er skattepligtig i denne stat udelukkende af indkomst fra kilder i denne stat eller af dér beroende formue.
2. Hvis en fysisk person efter bestemmelserne i stk. 1 er hjemmehørende i begge de kontraherende stater, bestemmes hans status som følger:

- a) Han anses for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han har en fast bolig til sin rådighed. Hvis han har en fast bolig til sin rådighed i begge stater, anses han for kun at være hjemmehørende i den stat, med hvilken han har de stærkeste personlige og økonomiske forbindelser (midtpunkt for sine livsinteresser).
 - b) Hvis det ikke kan afgøres, i hvilken stat han har midtpunkt for sine livsinteresser, eller hvis han ikke har en fast bolig til sin rådighed i nogen af staterne, anses han for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han sædvanligvis har ophold.
 - c) Hvis han sædvanligvis har ophold i begge stater, eller hvis han ikke har ophold i nogen af dem, anses han for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han er statsborger.
 - d) Hvis han er statsborger i begge stater, eller hvis han ikke er statsborger i nogen af dem, afgør de kontraherende staters kompetente myndigheder spørgsmålet ved gensidig aftale.
3. Hvis en ikke-fysisk person efter bestemmelserne i stk. 1 er hjemmehørende i begge kontraherende stater, skal de kontraherende staters kompetente myndigheder bestræbe sig på ved gensidig aftale at bestemme, i hvilken af de kontraherende stater en sådan person skal anses for at være hjemmehørende ved anvendelse af overenskomsten, idet der tages hensyn til den virkelige ledelses sæde, stedet hvor et selskab er registreret eller på anden måde oprettet samt alle andre relevante faktorer. I fravær af en sådan aftale er en sådan person ikke berettiget til nogen lempelse eller skattefritagelse, som denne overenskomst giver adgang til, undtagen i det omfang og på den måde, som de kontraherende staters kompetente myndigheder måtte blive enige om.

Artikel 5

FAST DRIFTSSTED

1. I denne overenskomst betyder udtrykket "fast driftssted" et fast forretningssted, hvor igennem et foretagendes erhvervsvirksomhed helt eller delvis udøves.
2. Udtrykket "fast driftssted" omfatter især:
 - a) et sted, hvorfra et foretagende ledes,
 - b) en filial,
 - c) et kontor,
 - d) en fabrik,
 - e) et værksted, og
 - f) en mine, en olie- eller gaskilde, et stenbrud eller ethvert andet sted, hvor naturforekomster udvindes.
3. En byggeplads eller et anlægs- eller monteringsarbejde udgør kun et fast driftssted, hvis virksomheden varer i mere end 6 måneder.
4. Uanset bestemmelserne i stk. 1 omfatter udtrykket "fast driftssted" tillige:
 - a) et foretagendes levering af tjenesteydelser, herunder konsulenttydelser, ved brug af medarbejdere eller andet personale, som er ansat af foretagendet til sådant formål, men kun hvis opgaver af denne karakter (i forbindelse med samme eller et dermed forbundet projekt) i en kontraherende stat strækker sig over en eller flere perioder, som tilsammen udgør mere end 183 dage inden for en 12-måneders-periode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår,

- b) for en fysisk person, denne persons levering af tjenesteydelser i en kontraherende stat, men kun hvis den pågældende persons ophold i denne stat strækker sig over en eller flere perioder, som tilsammen udgør mere end 183 dage inden for en 12-måneders-periode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår.
5. Uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel omfatter udtrykket "fast driftssted" ikke:
- a) anvendelsen af indretninger udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering af varer tilhørende foretagendet,
 - b) opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering,
 - c) opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på forarbejdning hos et andet foretagende,
 - d) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at foretage indkøb af varer eller indsamle oplysninger for foretagendet,
 - e) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at udøve enhver anden virksomhed af forberedende eller hjælpende karakter for foretagendet,
 - f) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende for at udøve enhver kombination af de former for virksomhed, der er nævnt i litra a) til e), forudsat at det faste forretningssteds samlede virksomhed, der er et resultat af denne kombination, er af forberedende eller hjælpende karakter.
6. Hvis en person, der ikke er en uafhængig repræsentant omfattet af stk. 7, handler på vegne af et foretagende og i en kontraherende stat har og sædvanligvis udøver en fuldmagt til at indgå aftaler i foretagendets navn, anses dette foretagende uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2 for at have et fast driftssted i denne stat med hensyn til enhver virksomhed, som denne person påtager sig for foretagendet, medmindre denne persons virksomhed er begrænset til sådan virksomhed, som er nævnt i stk. 5, og som, hvis den var udøvet gennem et fast forretningssted, ikke ville gøre dette faste forretningssted til et fast driftssted i henhold til bestemmelserne i dette stykke.
7. Et foretagende anses ikke for at have et fast driftssted i en kontraherende stat, alene fordi det driver erhvervsvirksomhed i denne kontraherende stat gennem en mægler, kommissionær eller enhver anden uafhængig repræsentant, forudsat at sådanne personer handler inden for rammerne af deres sædvanlige erhvervsvirksomhed.
8. Den omstændighed, at et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kontrollerer eller kontrolleres af et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, eller som driver erhvervsvirksomhed i denne anden stat (enten gennem et fast driftssted eller på anden måde), medfører ikke i sig selv, at det ene selskab anses for et fast driftssted for det andet.

Artikel 6

INDKOMST AF FAST EJENDOM

1. Indkomst, som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver af fast ejendom (herunder indkomst af landbrug eller skovbrug), der er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.
2. Udtrykket "fast ejendom" tillægges den betydning, som det har i lovgivningen i den kontraherende stat, hvor den pågældende ejendom er beliggende. Udtrykket omfatter i alle tilfælde tilbehør til

fast ejendom, besætning og redskaber, der anvendes i landbrug og skovbrug, rettigheder på hvilke bestemmelserne i civilretten om fast ejendom finder anvendelse, brugsret til fast ejendom og retten til variable eller faste betalinger som vederlag for udnyttelsen af, eller retten til at udnytte mineralforekomster, kilder og andre naturforekomster. Skibe og fly anses ikke for fast ejendom.

3. Bestemmelserne i stk. 1 finder anvendelse på indkomst, der hidrører fra direkte brug, udleje eller benyttelse i enhver anden form af fast ejendom.
4. Bestemmelserne i stk. 1 og 3 finder også anvendelse på indkomst af fast ejendom, der tilhører et foretagende.

Artikel 7

FORTJENESTE VED ERHVERVSVIRKSOMHED

1. Fortjeneste, som erhverves af et foretagende i en kontraherende stat, kan kun beskattes i denne kontraherende stat, medmindre foretagendet driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted. Hvis foretagendet driver førnævnte erhvervsvirksomhed, kan foretagendets fortjeneste beskattes i den anden kontraherende stat, men kun den del deraf, som kan henføres til dette faste driftssted.
2. Hvis et foretagende i en kontraherende stat driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted, skal der, medmindre bestemmelserne i stk. 3 medfører andet, i hver kontraherende stat til dette faste driftssted henføres den fortjeneste, som det kunne forventes at opnå, hvis det havde været et frit og uafhængigt foretagende, der var beskæftiget med den samme eller lignende virksomhed på de samme eller lignende vilkår, og som under fuldstændigt frie forhold gjorde forretninger med det foretagende, hvis faste driftssted det er.
3. Ved ansættelsen af et fast driftssteds fortjeneste er det tilladt at fradrage omkostninger, som er afholdt for det faste driftssted, herunder generalomkostninger afholdt til ledelse og administration, hvad enten omkostningerne er afholdt i den stat, hvor det faste driftssted er beliggende, eller andetsteds.
4. Hvis det har været sædvane i en kontraherende stat at fastsætte den fortjeneste, der kan henføres til et fast driftssted, på grundlag af en fordeling af foretagendets samlede fortjeneste mellem foretagendets forskellige afdelinger, udelukker intet i stk. 2 denne kontraherende stat fra at fastsætte den skattepligtige fortjeneste på grundlag af en sådan sædvanemæssig fordeling. Den anvendte fordelingsmetode skal dog være sådan, at resultatet bliver i overensstemmelse med de principper, der er indeholdt i denne artikel.
5. Ingen fortjeneste kan henføres til et fast driftssted, blot fordi dette faste driftssted har foretaget indkøb af varer for foretagendet.
6. Ved anvendelsen af de forudgående stykker skal den fortjeneste, der henføres til det faste driftssted, ansættes efter samme metode år for år, medmindre der er god og fyldestgørende grund til at anvende en anden fremgangsmåde.
7. Hvis fortjeneste omfatter indkomster, som er omhandlet særskilt i andre artikler i denne overenskomst, berøres bestemmelserne i disse artikler ikke af bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 8

INTERNATIONAL SKIBSFART OG LUFFART

1. Fortjeneste ved skibs- og luftfartsvirksomhed i international trafik kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.
2. Hvis et rederis virkelige ledelse har sit sæde ombord på et skib, anses det for at befinde sig i den kontraherende stat, hvor skibets hjemsted befinder sig, eller, hvis der ikke er et sådant hjemsted, i den kontraherende stat hvor den, der driver skibet, er hjemmehørende.
3. Ved anvendelsen af denne artikel medregnes følgende til fortjeneste ved drift af skibe og fly i international trafik:
 - a) fortjeneste ved udlejning af skibe og fly uden besætning ("bareboat"), og
 - b) fortjeneste ved anvendelse, rådighedsstilling eller udleje af containere (herunder anhangere og lignende udstyr til transport af containere), der anvendes til transport af varer.
4. Bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3 finder også anvendelse på fortjeneste ved deltagelse i en pool, et foretningsfællesskab eller en international driftsorganisation.

Artikel 9

FORBUNDNE FORETAGENDER

1. Hvis
 - a) et foretagende i en kontraherende stat direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i et foretagende i den anden kontraherende stat, eller
 - b) de samme personer direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i såvel et foretagende i en kontraherende stat som et foretagende i den anden kontraherende stat,og der i nogle af disse tilfælde mellem de to foretagender er aftalt eller fastsat vilkår vedrørende deres forretningsmæssige eller finansielle forbindelser, der afviger fra de vilkår, som ville være blevet aftalt mellem uafhængige foretagender, kan enhver fortjeneste, som ville være tilfaldet et af disse foretagender, hvis disse vilkår ikke havde foreligget, men som på grund af disse vilkår ikke er tilfaldet dette, medregnes til dette foretagendes fortjeneste og beskattes i overensstemmelse hermed.
2. Hvis en kontraherende stat til fortjenesten for et foretagende i denne stat medregner – og i overensstemmelse hermed beskatter – fortjeneste, som et foretagende i den anden kontraherende stat er blevet beskattet af i denne anden stat, og den således medregnede fortjeneste er fortjeneste, som ville være tilfaldet foretagendet i den førstnævnte stat, hvis vilkårene, der er aftalt mellem de to foretagender, havde været de samme, som ville have været aftalt mellem uafhængige foretagender, skal denne anden kontraherende stat foretage en passende regulering af det skattebeløb, som er beregnet dér af fortjenesten. Ved fastsættelsen af sådan regulering skal der tages skyldigt hensyn til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst, og de kontraherende staters kompetente myndigheder skal om nødvendigt konsultere hinanden.

Artikel 10

UDBYTTE

1. Udbytte udbetalt af et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden kontraherende stat.

2. Sådant udbytte kan dog også beskattes i den kontraherende stat, hvor det selskab, der udbetaler udbyttet, er hjemmehørende, og efter denne stats lovgivning, men hvis den retmæssige ejer af udbyttet er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den pålignede skat ikke overstige:
 - a) 5 pct. af udbyttes bruttobeløb, hvis den retmæssige ejer er et selskab (bortset fra et interessentskab), som direkte ejer mindst 15 pct. af kapitalen i det selskab, som udbetaler udbyttet, i en uafbrudt periode på 365 dage indbefattet den dag, hvor udbyttet udbetales (ved opgørelsen af denne periode tages der ikke hensyn til ændringer i ejerforhold, som er en direkte følge af omstrukturering af selskaber, såsom fusion eller spaltning af det selskab, som ejer aktierne, eller som udbetaler udbyttet),
 - b) 15 pct. af udbyttets bruttobeløb i alle andre tilfælde.

Dette stykke berører ikke adgangen til at beskatte selskabet af den fortjeneste, hvoraf udbyttet er udbetalt.

3. Den kontraherende stat, hvor det udbyttebetalende selskab er hjemmehørende, kan uanset stk. 2 ikke beskatte udbytte udbetalt af dette selskab, hvis den retmæssige ejer af udbyttet er et pensionsinstitut som nævnt i artikel 4, stk. 1.
4. Udtrykket "udbytte" som anvendt i denne artikel betyder indkomst af aktie eller andre rettigheder, som ikke er gældsfordringer, og som giver ret til andel i fortjeneste, såvel som indkomst af andre selskabsrettigheder, som er undergivet samme skattemæssige behandling som indkomst af aktier i henhold til lovgivningen i den kontraherende stat, hvor det selskab, der foretager udlodningen, er hjemmehørende.
5. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, hvis udbyttets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvor det udbyttebetalende selskab er hjemmehørende, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.
6. Hvis et selskab, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver fortjeneste eller indkomst fra den anden kontraherende stat, må denne anden stat ikke påligne nogen skat på udbytte, som udbetales af selskabet, medmindre udbyttet udbetales til en person, der er hjemmehørende i denne anden stat, eller medmindre den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et fast driftssted, der er beliggende i denne anden stat, eller undergive selskabets ikke-udloddede fortjeneste en skat på selskabets ikke-udloddede fortjeneste, selvom det udbetalte udbytte eller den ikke-udloddede fortjeneste helt eller delvis består af fortjeneste eller indkomst, der hidrører fra denne anden stat.

Artikel 11

RENTER

1. Renter, der hidrører fra en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.
2. Sådanne renter kan dog også beskattes i den kontraherende stat, hvorfra de hidrører, og efter denne stats lovgivning, men hvis den retmæssige ejer af renterne er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den pålignede skat ikke overstige 8 pct. af renternes bruttobeløb.

3. Renter, der hidrører fra en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan uanset bestemmelserne i stk. 2 kun beskattes i denne anden stat hvis:
 - a) betaleren af renterne er regeringen i den kontraherende stat, en politisk underafdeling eller en lokal myndighed, eller
 - b) renterne betales til regeringen i den anden kontraherende stat, en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed eller til institutioner eller organer (herunder finansielle institutioner), som fuldt ud ejes af denne kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed, eller denne stats centralbank, eller
 - c) renterne betales til enhver institution eller ethvert organ (herunder en finansiell institution) for så vidt angår lån, som er etableret i forbindelse med en aftale indgået mellem regeringerne i de kontraherende stater.
4. Udtrykket "renter" som anvendt i denne artikel betyder indkomst af gældsfordringer af enhver art, hvad enten de er sikret ved pant i fast ejendom eller ikke, og hvad enten de indeholder en ret til en andel i skyldnerens fortjeneste eller ikke, og især indkomst af statsgældsbeviser og indkomst af obligationer eller forskrivninger, herunder agiobeløb og gevinster, der knytter sig til sådanne gældsbeviser, obligationer eller forskrivninger. Straftillæg ved for sen betaling anses ikke for at være renter ved anvendelsen af denne artikel. Udtrykket omfatter ikke nogen indkomst, som behandles som udbytte efter bestemmelserne i artikel 10.
5. Bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse, hvis renternes retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvorfra renterne hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den fordring, som ligger til grund for de betalte renter, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.
6. Renter anses for at hidrøre fra en kontraherende stat, når de betales af en person, der er hjemmehørende i denne kontraherende stat. Hvis den person, der betaler renterne, hvad enten han er hjemmehørende i en kontraherende stat eller ikke, har et fast driftssted i en kontraherende stat, i forbindelse med hvilket gældsforholdet, hvoraf renterne er betalt, var stiftet, og sådanne renter påhviler et sådant fast driftssted, anses sådanne renter dog for at hidrøre fra den kontraherende stat, hvor det faste driftssted er beliggende.
7. Hvis en særlig forbindelse mellem den, der betaler renter, og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at renterne set i forhold til den gældsfordring, for hvilken de er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst

Artikel 12

ROYALTIES

1. Royalties, der hidrører fra en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

2. Sådanne royalties kan dog også beskattes i den kontraherende stat, hvorfra de hidrører, og efter denne stats lovgivning, men hvis den retmæssige ejer af royalty-beløbet er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den pålignede skat ikke overstige 10 pct. af royalty-beløbet brutto.
3. Udtrykket "royalties" som anvendt i denne artikel betyder betalinger af enhver art, der modtages som vederlag for anvendelsen af, eller retten til at anvende, enhver ophavsret til et litterært, kunstnerisk eller videnskabeligt arbejde (herunder spillefilm og film, bånd eller discs til brug for radio- eller TV-udsendelser), ethvert patent, varemærke, mønster eller model, tegning, hemmelig formel eller fremstillingsmetode eller for oplysninger vedrørende industrielle, forretningsmæssige eller videnskabelige erfaringer.
4. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, hvis royaltybeløbets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvorfra royaltybeløbet hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for de udbetalte royalties, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.
5. Royalties anses for at hidrøre fra en kontraherende stat, når de betales af en person, der er hjemmehørende i denne kontraherende stat. Hvis den person, der betaler royaltybeløbet, hvad enten han er hjemmehørende i en kontraherende stat eller ikke, har et fast driftssted i en kontraherende stat, i forbindelse med hvilket forpligtelsen til at betale royaltybeløbet var stiftet, og sådanne royalties påhviler dette faste driftssted, anses sådanne royalties dog for at hidrøre fra den stat, hvor det faste driftssted er beliggende.
6. Hvis en særlig forbindelse mellem den, der betaler royalties, og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at royaltybeløbet set i forhold til den anvendelse, rettighed eller oplysning, for hvilken det er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Artikel 13

KAPITALGEVINSTER

1. Fortjeneste som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af fast ejendom som nævnt i artikel 6, og som er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.
2. Fortjeneste ved afhændelse af rørlig ejendom, der udgør en del af erhvervsformuen i et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, herunder fortjeneste ved afhændelse af et sådant fast driftssted (særskilt eller sammen med hele foretagendet), kan beskattes i denne anden stat.
3. Fortjeneste ved afhændelse af skibe eller fly, der anvendes i international trafik, af både anvendt ved transport ad indre vandveje eller af rørlig formue, som hører til driften af sådanne skibe, fly eller både, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.
4. Fortjeneste ved afhændelse af containere (herunder anhängere, pramme og lignende udstyr til transport af containere), der anvendes til transport af varer i international trafik, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

5. Fortjeneste, som er person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af aktier eller dermed sammenlignelige interesser såsom interesser i et interessentskab eller en fond, kan beskattes i den anden kontraherende stat, hvis værdien af disse aktier eller dermed sammenlignelige interesser på noget tidspunkt inden for 365 dage forud for afhændelsen for mere end 50 pct.'s vedkommende direkte eller indirekte hidrører fra fast ejendom som defineret i artikel 6 beliggende i denne anden stat.
6. Fortjeneste ved afhændelse af alle andre formuegoder end dem, der er nævnt i stk. 1, 2, 3, 4 og 5, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor afhænderen er hjemmehørende.

Artikel 14

INDKOMST VED ARBEJDE I ANSÆTTELSESFORHOLD

1. Medmindre bestemmelserne i artiklerne 15, 17 og 18 medfører andet, kan gage, løn og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, ved arbejde i ansættelsesforhold, kun beskattes i denne stat, medmindre arbejdet er udført i den anden kontraherende stat. Er arbejdet udført dér, kan det vederlag, som erhverves herfor, beskattes i denne anden stat.
2. Uanset bestemmelserne i stk. 1 kan vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, ved arbejde i ansættelsesforhold udført i den anden kontraherende stat, kun beskattes i den førstnævnte kontraherende stat, hvis:
 - a) modtageren opholder sig i den anden stat i en eller flere perioder, der tilsammen ikke overstiger 183 dage i nogen 12-måneders periode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår, og
 - b) vederlaget betales af eller for en arbejdsgiver, der ikke er hjemmehørende i den anden stat, og
 - c) vederlaget ikke påhviler et fast driftssted, som arbejdsgiveren har i den anden stat.
3. Uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel kan vederlag, som erhverves for arbejde ombord på et skib eller et fly anvendt i international trafik af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kun beskattes i denne stat, bortset fra tilfælde, hvor et skib eller et fly udelukkende anvendes inden for den anden kontraherende stat.

Artikel 15

BESTYRELSESHONORARER

Bestyrelseshonorarer og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, i hans egenskab af medlem af bestyrelsen for et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Artikel 16

OPTRÆDENDE KUNSTNERE OG SPORTSUDØVERE

1. Uanset bestemmelserne i artikel 14 kan indkomst, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, som optrædende kunstner, såsom teater-, film-, radio- eller fjernsynskunstner, eller musiker eller som sportsudøver, ved hans personligt udøvede virksomhed som sådan i den anden kontraherende stat, beskattes i denne anden stat.

2. Hvis indkomst ved personlig virksomhed, som udøves af en optrædende kunstner eller sportsudøver i hans egenskab som sådan, ikke tilfalder kunstneren eller sportsudøveren selv, men en anden person, kan denne indkomst uanset bestemmelserne i artikel 14 beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstnerens eller sportsudøverens virksomhed udøves.
3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på indkomst, der erhverves ved virksomhed, som udøves i en kontraherende stat af optrædende kunstnere eller sportsudøvere, hvis besøget i denne stat helt eller delvist er understøttet af offentlige midler fra den ene eller begge kontraherende stater eller politiske underafdelinger eller lokale myndigheder. I sådanne tilfælde kan indkomsten kun beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstneren eller sportsudøveren er hjemmehørende.

Artikel 17

PENSIONER

1. Medmindre artikel 18, stk. 2, medfører andet, kan pensioner og andre lignende vederlag, som hidrører fra en kontraherende stat, og som betales til en person, som er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, beskattes i den førstnævnte stat.
2. Uanset bestemmelserne i stk. 1 kan pensioner, som betales, og andre betalinger, som foretages efter en offentlig ordning, som er en del af det sociale sikringsystem i en kontraherende stat, kun beskattes i denne stat.

Artikel 18

OFFENTLIGT HVERV

1. a) Gage, løn og andre lignende vederlag, bortset fra en pension, der udbetales af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed til en fysisk person for udførelse af hverv med myndighedsfunktioner for denne stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed, kan kun beskattes i denne kontraherende stat.
b) Sådant gage, løn og andre lignende vederlag kan dog kun beskattes i den anden kontraherende stat, hvis hvervet er udført i denne anden stat, og den pågældende er hjemmehørende i denne stat og
 - (i) er statsborger i denne stat, eller
 - (ii) ikke blev hjemmehørende i denne stat alene med det formål at udføre hvervet.
2. a) Enhver pension, som udbetales af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed, eller fra midler tilvejebragt af disse, til en fysisk person for udførelse af hverv for denne stat, underafdeling eller myndighed, kan kun beskattes i denne stat.
b) Sådanne pensioner kan dog kun beskattes i den anden kontraherende stat, hvis modtageren er hjemmehørende i og statsborger i denne stat.
3. Bestemmelserne i artiklerne 14, 15, 16 og 17 finder anvendelse på gage, løn, pensioner og andre lignende vederlag for udførelse af hverv i forbindelse med erhvervsvirksomhed, der drives af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed.

Artikel 19

STUDERENDE

Beløb, som modtages med henblik på underhold eller uddannelse af en studerende, praktikant eller lærling, som er eller som umiddelbart før han besøger en kontraherende stat var hjemmehørende i den anden kontraherende stat, og som opholder sig i den førstnævnte stat udelukkende i uddannelsesøjemed, beskattes ikke i denne stat under forudsætning af, at sådanne beløb hidrører fra kilder uden for denne stat.

Artikel 20

ANDEN INDKOMST

1. Indkomst, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og som ikke er behandlet i de foranstående artikler i denne overenskomst, kan, uanset hvorfra de hidrører, kun beskattes i denne stat.
2. Bestemmelserne i stk. 1 finder ikke anvendelse på indkomst, bortset fra indkomst af fast ejendom som defineret i artikel 6, stk. 2, hvis indkomstens modtager, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for den udbetalte indkomst, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.
3. Indkomst, som ikke er behandlet i de foranstående artikler i denne overenskomst, og som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kan uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2 beskattes i den anden kontraherende stat, hvis de hidrører fra denne anden stat.

Artikel 21

FORMUE

1. Formue bestående af fast ejendom som nævnt i artikel 6, som ejes af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og som er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.
2. Formue bestående af rørlig formue, der udgør en del af erhvervsformuen i et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.
3. Formue bestående af skibe eller fly, der anvendes i international trafik og af rørlig formue, som er knyttet til driften af sådanne skibe eller fly, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.
4. Al anden formue, tilhørende en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kan kun beskattes i denne stat.

Artikel 22

OPHÆVELSE AF DOBBELTBESKATNING

1. Når en person, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver indkomst eller ejer formue, som efter bestemmelserne i denne overenskomst kan beskattes i den anden kontraherende stat, skal den førstnævnte stat:

- a) indrømme fradrag i den pågældende persons indkomstskat med et beløb svarende til den indkomstskat, som er betalt i den anden kontraherende stat,
- b) indrømme fradrag i den pågældende persons formueskat med et beløb svarende til den formueskat, som er betalt i den anden kontraherende stat.

Sådant fradrag kan dog i intet tilfælde overstige den del af indkomstskatten eller formueskatten som beregnet inden fradraget er givet, der kan henføres til henholdsvis den indkomst eller den formue, som kan beskattes i denne anden stat.

2. Når indkomst erhvervet eller formue ejet af en person, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, efter nogen bestemmelse i denne overenskomst er fritaget for beskatning i denne stat, kan denne stat tage den fritagne indkomst eller formue i betragtning ved beregningen af skatten af den pågældende persons øvrige indkomst eller formue.

Artikel 23

IKKE-DISKRIMINATION

1. Statsborgere i en kontraherende stat kan ikke i den anden kontraherende stat undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som statsborgere i denne anden kontraherende stat under samme forhold, særligt med hensyn til bopæl, er eller måtte blive undergivet. Denne bestemmelse finder uanset bestemmelserne i artikel 1 også anvendelse på personer, der ikke er hjemmehørende i en af eller begge de kontraherende stater.
2. Statsløse personer, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, kan ikke i nogen af de kontraherende stater undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning eller dermed forbundne krav, som statsborgere i den pågældende stat under samme forhold, særligt med hensyn til bopæl, er eller måtte blive undergivet.
3. Beskatningen af et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, må ikke være mindre fordelagtig i denne anden stat end beskatningen af foretagender i denne anden stat, der driver samme virksomhed. Denne bestemmelse kan ikke fortolkes som forpligtende en kontraherende stat til at indrømme personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, de personlige skattemæssige begunstigelser, lempelser og nedsættelser, som den som følge af ægteskabelig stilling eller forsørgerpligt over for familie indrømmer personer, der er hjemmehørende inden for denne stats eget område.
4. Medmindre bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, artikel 11, stk. 7 eller artikel 12, stk. 6, finder anvendelse, kan renter, royalties og andre udbetalinger, der betales af et foretagende i en kontraherende stat til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, fradrages ved opgørelsen af et sådant foretagendes skattepligtige indkomst under samme betingelser, som hvis de var blevet betalt til en person, der er hjemmehørende i den førstnævnte stat.
5. Foretagender i en kontraherende stat, hvis kapital helt eller delvis ejes eller kontrolleres, direkte eller indirekte, af en eller flere personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan ikke i den førstnævnte kontraherende stat undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som andre tilsvarende foretagender i den førstnævnte kontraherende stat er eller måtte blive undergivet.

6. Bestemmelserne i denne artikel finder uanset bestemmelserne i artikel 2 anvendelse på skatter af enhver art og betegnelse.

Artikel 24

FREMGANGSMÅDEN VED INDGÅELSE AF GENSIDIGE AFTALER

1. Hvis en person mener, at foranstaltninger truffet af den ene eller begge de kontraherende stater, for ham medfører eller vil medføre en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne overenskomst, kan han, uanset hvilke retsmidler der måtte være fastsat i disse staters interne lovgivning, indbringe sin sag for den kompetente myndighed i en af de kontraherende stater. Sagen skal indbringes inden tre år fra det tidspunkt, hvor der første gang er givet underretning om den foranstaltning, der medfører en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med overenskomstens bestemmelser.
2. Den kompetente myndighed skal, hvis indsigelsen forekommer den at være berettiget, og hvis den ikke selv kan nå frem til en tilfredsstillende løsning, søge at løse sagen ved gensidig aftale med den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på at undgå en beskatning, der ikke er i overensstemmelse med overenskomsten. Enhver indgået aftale skal gennemføres uden hensyn til de tidsfrister, der er fastsat i de kontraherende staters interne lovgivning.
3. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal søge ved gensidig aftale at løse vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål, der måtte opstå med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af overenskomsten. De kan også konsultere hinanden om ophævelse af dobbeltbeskatning i tilfælde, som ikke er omhandlet i overenskomsten.
4. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan kommunikere direkte med hinanden med henblik på at opnå enighed inden for rammerne af de forudgående stykker.

Artikel 25

UDVEKSLING AF OPLYSNINGER

1. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal udveksle sådanne oplysninger, som kan forudses at være relevante for at gennemføre bestemmelserne i denne overenskomst eller for administrationen eller håndhævelsen af intern lovgivning vedrørende skatter af enhver art og betegnelse, der pålægges på vegne af de kontraherende stater eller deres politiske underafdelinger eller lokale myndigheder, i det omfang denne beskatning ikke strider mod overenskomsten. Udvekslingen af oplysninger er ikke begrænset af artikel 1 og 2.
2. Enhver oplysning, som en kontraherende stat har modtaget i medfør af stk. 1, skal holdes hemmelig på samme måde som oplysninger, der er tilvejebragt i medfør af denne stats interne lovgivning og må kun meddeles til personer eller myndigheder (herunder domstole og forvaltningsmyndigheder), der er beskæftiget med ligning, opkrævning, tvangsfuldbyrdelse, retsforfølgning eller afgørelser af klager med hensyn til de skatter, der er nævnt i stk. 1, eller tilsynet med førnævnte. Sådanne personer eller myndigheder må kun anvende oplysningerne til sådanne formål. De må meddele oplysningerne under offentlige retshandlinger eller i retsafgørelser. Oplysninger, som modtages af en kontraherende stat, kan uanset det forudgående anvendes til andre formål, når sådanne oplysninger kan anvendes til sådanne andre formål efter lovgivningen i begge stater,

og den kompetente myndighed i den stat, der meddeler oplysningerne, giver tilladelse til sådant brug.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 kan i intet tilfælde fortolkes således, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til:
 - a) at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis,
 - b) at meddele oplysninger, som ikke kan opnås i henhold til denne eller den anden kontraherende stats lovgivning eller normale forvaltningspraksis,
 - c) at meddele oplysninger, som ville røbe nogen erhvervmæssig, forretningsmæssig, industriel, kommerciel eller faglig hemmelighed eller fremstillingsmetode, eller oplysninger, hvis offentliggørelse ville være i strid med almene hensyn.
4. Hvis en kontraherende stat anmoder om oplysninger efter denne artikel, skal den anden kontraherende stat iværksætte de foranstaltninger, der er til rådighed for at indhente de oplysninger, der er anmodet om, uanset om denne anden stat ikke måtte have behov for disse oplysninger til dens egne skatteformål. Forpligtelsen i det forudgående punktum gælder med forbehold af begrænsningerne i stk. 3, men i intet tilfælde kan sådanne begrænsninger fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger, blot fordi denne ikke selv har nogen skattemæssig interesse i sådanne oplysninger.
5. I intet tilfælde kan bestemmelserne i stk. 3 fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger, blot fordi oplysningerne besiddes af en bank, anden finansiel institution, repræsentant eller en person, som optræder i egenskab af bemyndiget eller som formynder, eller fordi oplysningerne drejer sig om ejerforhold i en person.

Artikel 26

BISTAND VED INDDRIVELSE AF SKATTER

1. De kontraherende stater yder hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Denne bistand er ikke begrænset af artikel 1 og 2. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan ved gensidig aftale fastsætte nærmere regler for anvendelsen af denne artikel.
2. Udtrykket "skattekrav" betyder i denne artikel et skyldigt beløb vedrørende skatter af enhver art og betegnelse, som pålægges på vegne af de kontraherende stater eller deres politiske underafdelinger eller lokale myndigheder, så længe sådan beskatning ikke er i strid med denne overenskomst eller med andet juridisk instrument, som de kontraherende stater er deltagere i, såvel som renter, administrative bøder og omkostninger i forbindelse med inddrivelse og sikring af sådanne beløb.
3. Når en kontraherende stats skattekrav kan inddrives efter denne stats lovgivning, og den person, som skylder beløbet, ikke efter denne stats lovgivning kan gøre indsigelser mod inddrivelsen på dette tidspunkt, skal dette skattekrav på anmodning fra den kompetente myndighed i denne stat anerkendes af den anden stats kompetente myndighed med henblik på inddrivelse. Skattekravet skal inddrives af denne anden stat efter de bestemmelser, der efter denne anden stats lovgivning gælder for inddrivelse af skattekrav, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav.
4. Når en kontraherende stats skattekrav er af en sådan karakter, at denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen af kravet, skal dette

skattekrav på anmodning af denne stats kompetente myndighed anerkendes af den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på iværksættelse af sådanne foranstaltninger. Denne anden stat skal iværksætte foranstaltninger med henblik på sikring af skattekravet efter bestemmelserne i denne anden stats lovgivning, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav, uanset om skattekravet på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne iværksættes, ikke kan inddrives i den førstnævnte stat, og uanset om den person, som skylder beløbet, kan gøre indsigelser mod inddrivelsen.

5. Et skattekrav, som er anerkendt af en kontraherende stat efter stk. 3 eller 4, skal uanset bestemmelserne i stk. 3 og 4 ikke i denne stat undergives de tidsfrister eller gives nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for et skattekrav efter denne stats lovgivning på grund af kravets karakter. Endvidere skal et skattekrav, som anerkendes af en kontraherende stat efter stk. 3 og 4, ikke i denne stat have nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for dette skattekrav efter den anden kontraherende stats lovgivning.
6. Søgsmål med hensyn til eksistensen eller gyldigheden af en kontraherende stats skattekrav, eller med hensyn til beløbets størrelse, kan ikke indbringes for domstole eller administrative myndigheder i den anden kontraherende stat.
7. Hvis et skattekrav på et tidspunkt efter fremsættelse af en anmodning fra en kontraherende stat efter stk. 3 eller 4, og før den anden kontraherende stat har inddrevet og overført det pågældende skattekrav til den førstnævnte stat, ophører med at være:
 - a) for så vidt angår en anmodning efter stk. 3, et skattekrav i den førstnævnte stat, som kan inddrives efter denne stats lovgivning, og hvor den person, som skylder beløbet, på dette tidspunkt efter lovgivningen i denne stat ikke kan gøre indsigelse mod inddrivelsen, eller
 - b) for så vidt angår en anmodning efter stk. 4, et skattekrav i den førstnævnte stat, hvor denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen, skal den kompetente myndighed i den førstnævnte stat straks underrette den kompetente myndighed i den anden stat herom, og efter den anden stats valg skal den førstnævnte stat enten stille anmodningen i bero eller trække den tilbage.
8. Bestemmelserne i denne artikel kan i intet tilfælde fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til:
 - a) at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis,
 - b) at iværksætte foranstaltninger, som ville stride mod almene interesser,
 - c) at yde bistand, hvis den anden kontraherende stat ikke har iværksat alle rimelige foranstaltninger til inddrivelse henholdsvis sikring af skattekravet, som kan iværksættes efter denne stats lovgivning eller forvaltningspraksis,
 - d) at yde bistand i tilfælde, hvor den administrative byrde for denne stat klart ikke står mål med de fordele, som den anden kontraherende stat vil opnå.

Artikel 27

PERSONER ANSAT VED

DIPLOMATISKE OG KONSULÆRE REPRÆSENTATIONER

Intet i denne overenskomst berører de skattemæssige begunstigelser, som ansatte ved diplomatiske eller konsulære repræsentationer nyder i henhold til folkerettens almindelige regler eller særlige aftaler.

Artikel 28

BERETTIGELSE TIL FORDELE

1. Indkomst, som hidrører fra en kontraherende stat, og hvis retmæssige ejer er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan uanset bestemmelserne i artikel 11 og 12 i denne overenskomst beskattes i den førstnævnte stat efter denne stats interne lovgivning, hvis denne indkomst ikke er undergivet beskatning i den anden kontraherende stat eller er omfattet af lovgivning, som giver mulighed for særligt fordelagtig behandling af indkomst fra udenlandske kilder.
2. Indkomst anses for at være undergivet beskatning, når den behandles som skattepligtig af den pågældende jurisdiktion, og den ikke er fritaget for skat eller drager fordel af fuld skattelempelse eller beskatning til 0-sats.
3. Indkomst anses for at være omfattet af lovgivning, som giver mulighed for særligt fordelagtig behandling af indkomst fra udenlandske kilder i den anden kontraherende stat, når denne stat giver mulighed for særligt fordelagtig beskatning af sådan indkomst gennem reduktion af skattesatsen eller beskatningsgrundlaget eller gennem skattelempelser, som ikke finder anvendelse på indkomst, som hidrører fra denne stat, og hvis retmæssige ejer er hjemmehørende i denne stat.
4. Uanset de øvrige bestemmelser i denne overenskomst gives der ikke fordele efter denne overenskomst for så vidt angår indkomst eller formue, hvis det i betragtning af alle relevante fakta og omstændigheder er rimeligt at antage, at opnåelse af denne fordel var et af hovedformålene med noget arrangement eller nogen transaktion, som direkte eller indirekte resulterede i denne fordel, medmindre det godtgøres, at opnåelse af denne fordel under disse omstændigheder ville være i overensstemmelse med genstanden for og formålet med de relevante bestemmelser i denne overenskomst.

Artikel 29

IKRAFTTRÆDEN

1. Overenskomsten træder i kraft på tidspunktet for udveksling af ratifikationsinstrumenter.
2. Overenskomstens bestemmelser finder anvendelse:
 - a) for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der betales eller godskrives den næstfølgende 1. januar efter den dato, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere, og
 - b) for så vidt angår andre skatter, for skatteår som begynder den næstfølgende 1. januar efter den dato, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere.

Artikel 30

OPSIGELSE

Denne overenskomst forbliver i kraft, indtil den opsiges af en kontraherende stat. Hver af de kontraherende stater kan opsiges overenskomsten ved ad diplomatisk vej at give meddelelse om opsigelse mindst seks måneder før udgangen af ethvert kalenderår, der begynder fem år efter det år, hvor overenskomsten trådte i kraft. I så fald ophører overenskomsten med at have virkning:

- a) for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der betales eller godskrives den næstfølgende 1. januar efter den dato, hvor sådan meddelelse er givet, eller senere, og
- b) for så vidt angår andre skatter, for skatteår som begynder den næstfølgende 1. januar efter den dato, hvor sådan meddelelse er givet, eller senere.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har de undertegnede, dertil behørigt befuldmægtigede, underskrevet denne overenskomst.

Udfærdiget i to eksemplarer i København den 30. september 2021 på dansk, arabisk og engelsk, alle med samme gyldighed. I tilfælde af uoverensstemmelse mellem teksterne skal den engelske tekst være den operative.

**FOR REGERINGEN I
KONGERIGET
DANMARK**

Morten Bødskov

**FOR REGERINGEN I
DEN DEMOKRATISKE
FOLKEREPUBLIK ALGERIET**

Rachid Meddah

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Gældende ret
 - 3.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 3.3. Den foreslåede ordning
 - 3.3.1. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens opbygning
 - 3.3.2. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens bestemmelser og dansk ret
 - 3.3.2.1. Artikel 1 om personer omfattet af overenskomsten
 - 3.3.2.2. Artikel 2 om skatter omfattet af overenskomsten
 - 3.3.2.3. Artikel 3 om almindelige definitioner
 - 3.3.2.4. Artikel 4 om skattemæssigt hjemsted
 - 3.3.2.5. Artikel 5 om fast driftssted
 - 3.3.2.6. Artikel 6 om indkomst af fast ejendom
 - 3.3.2.7. Artikel 7 om fortjeneste ved erhvervsvirksomhed
 - 3.3.2.8. Artikel 8 om international skibsfart og luftfart
 - 3.3.2.9. Artikel 9 om forbundne foretagender
 - 3.3.2.10. Artikel 10 om udbytte
 - 3.3.2.11. Artikel 11 om renter
 - 3.3.2.12. Artikel 12 om royalties
 - 3.3.2.13. Artikel 13 om kapitalgevinster
 - 3.3.2.14. Artikel 14 om indkomst ved arbejde i ansættelsesforhold
 - 3.3.2.15. Artikel 15 om bestyrelses honorarer
 - 3.3.2.16. Artikel 16 om optrædende kunstnere og sportsudøvere
 - 3.3.2.17. Artikel 17 om pensioner
 - 3.3.2.18. Artikel 18 om offentligt hverv
 - 3.3.2.19. Artikel 19 om studerende
 - 3.3.2.20. Artikel 20 om anden indkomst
 - 3.3.2.21. Artikel 21 om formue
 - 3.3.2.22. Artikel 22 om ophævelse af dobbeltbeskatning
 - 3.3.2.23. Artikel 23 om ikke-diskrimination
 - 3.3.2.24. Artikel 24 om fremgangsmåden ved indgåelse af gensidige aftaler
 - 3.3.2.25. Artikel 25 om udveksling af oplysninger
 - 3.3.2.26. Artikel 26 om bistand ved inddrivelse af skatter
 - 3.3.2.27. Artikel 27 om personer ansat ved diplomatiske og konsulære repræsentationer

3.3.2.28. Artikel 28 om berettigelse til fordele

3.3.2.29. Artikel 29 om ikrafttræden

3.3.2.30. Artikel 30 om opsigelse

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klimamæssige konsekvenser
8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre dobbeltbeskatningsoverenskomst af 30. september 2021 mellem Kongeriget Danmarks regering og den Demokratiske Folkerepublik Algeriets regering til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomst- og formueskatter og forhindring af skatteunddragelse og omgåelse.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten har været efterspurgt af danske virksomheder, der har aktiviteter i Algeriet. En ny dobbeltbeskatningsoverenskomst kan styrke de erhvervs-mæssige forbindelser mellem Danmark og Algeriet bl.a. ved at afhjælpe de udfordringer, som erhvervslivet har oplevet som følge af fraværet af en dobbeltbeskatningsoverenskomst.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten er opbygget efter OECD's modeloverenskomst for dobbeltbeskatningsoverenskomster, men indeholder også elementer fra FN's modeloverenskomst, ligesom overenskomsten indeholder enkelte afvigelser fra modeloverenskomsterne af hensyn til såvel danske som algeriske interesser.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten træder i kraft, når den er tiltrådt af både den danske og den algeriske regering, og parterne har udvekslet ratifikationsinstrumenter i overensstemmelse med dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 29. I praksis sker dette ved udvekslingen af såkaldte ratifikationsinstrumenter. Med en vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget samtykke i medfør af grundlovens § 19 til, at regeringen på Danmarks vegne ratificerer dobbeltbeskatningsoverenskomsten.

2. Lovforslagets baggrund

Regeringen ønsker at udbygge og vedligeholde Danmarks net af dobbeltbeskatningsoverenskomster. Dette skal ske gennem indgåelse af nye overenskomster og ved revision af eksisterende overenskomster, således at overenskomsterne er opdaterede med seneste internationale standarder og giver

gode vilkår for danske virksomheder, borgere og myndigheder.

Dobbeltbeskatningsoverenskomster bidrager til økonomisk udvikling ved at skabe klarhed over virksomheders skattemæssige forhold og ved at sikre, at dobbeltbeskatning undgås. En dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem to stater har som hovedformål at ophæve international dobbeltbeskatning. Dobbeltbeskatning kan eksempelvis opstå ved, at en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i den ene stat, modtager indkomst fra kilder i den anden stat. Ophævelsen af dobbeltbeskatning understøtter samhandel og investeringer til gavn for begge parter. Desuden kan indgåelsen af en dobbeltbeskatningsoverenskomst sikre mulighed for at undgå dobbelt ikke-beskatning og styrke samarbejdet mellem staternes skattemyndigheder. Derved kan en dobbeltbeskatningsoverenskomst bidrage til bekæmpelsen af aggressiv skatteplanlægning samt international skatteunddragelse og -omgåelse.

Danmarks dobbeltbeskatningsoverenskomster med andre stater medfører også forudsigelighed og sikkerhed omkring skatteforholdene for danske erhvervsvirksomheder, som udøver virksomhed i udlandet.

Forhandlinger om en dobbeltbeskatningsoverenskomst med et konkret land besluttet med udgangspunkt i de generelle hensyn, der forfølges ved Danmarks indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster. Her kan der blandt andet lægges vægt på, om der er dansk samhandel med den pågældende stat, om der er konkret risiko for dobbeltbeskatning for danske personer og virksomheder, og om der er udsigt til at opnå enighed om en dobbeltbeskatningsoverenskomst. Indgåelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Algeriet er baseret på sådanne generelle hensyn.

Det følger af statsskattelovens § 4, at skattepligtige i Danmark som hovedregel beskattes efter globalindkomstprincippet. Der gælder i Danmark regler om både fuld skattepligt og begrænset skattepligt.

Fuld skattepligt indebærer, at en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i Danmark, som udgangspunkt er skattepligtig i Danmark af hele den globale indkomst, hvad enten indkomsten hidrører her fra landet eller ikke. Reglerne herom følger af kildeskattelovens § 1 og selskabsskattelovens § 1.

Begrænset skattepligt gælder for fysiske og juridiske personer, der ikke er omfattet af reglerne om fuld skattepligt, men som modtager indkomst fra kilder i Danmark. Den begrænsede skattepligt medfører, at Danmark beskatter fysiske og juridiske personer, som er hjemmehørende i andre stater, af en række indkomsttyper, som de pågældende modtager fra Danmark. Kildeskattelovens § 2 og selskabsskattelovens § 2 opregner de indkomsttyper, der er omfattet af begrænset skattepligt.

Den andet stat, som Danmark indgår en dobbeltbeskatningsoverenskomst med, har som oftest tilsvarende regler om fuld skattepligt for fysiske og juridiske personer, som er hjemmehørende i denne stat, og om begrænset skattepligt for fysiske og juridiske personer i andre stater, som modtager indkomst fra kilder i den pågældende stat. Dette kan lede til, at den samme indkomst beskattes i begge stater.

Hvis eksempelvis en fysisk eller juridisk person, som er hjemmehørende i den anden stat, modtager indkomst fra kilder i Danmark, vil Danmark beskatte denne indkomst, hvis de danske regler om begrænset skattepligt finder anvendelse. Imidlertid vil modtageren typisk også være skattepligtig af den pågældende indkomst i den anden stat i overensstemmelse med denne stats skatteregler om fuld skattepligt for hjemmehørende fysiske og juridiske personer. Hvis der ikke findes en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem de to stater, vil begge stater kunne beskatte fuldt ud i overensstemmelse med deres interne regler, og der kan herved forekomme dobbeltbeskatning.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsterne skal hindre denne dobbeltbeskatning. Hvis der ikke findes en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem staterne, kan dobbeltbeskatningen kun hindres ved, at den ene eller den anden stat – eller i nogle tilfælde begge stater – nedsætter den beskatning, som skal ske efter deres interne skattelovgivning.

Danmarks dobbeltbeskatningsoverenskomster tager i vidt omfang udgangspunkt i OECD's modeloverenskomst. OECD's modeloverenskomst ligger således til grund for det danske forhandlingsudspil. Modeloverenskomsten opdateres og ændres med mellemrum, og den seneste udgave blev publiceret i 2017 (OECD's 2017-modeloverenskomst).

OECD's modeloverenskomst og dens kommentarer er tilvejebragt gennem et internationalt administrativt samarbejde mellem OECD's medlemslande. Kommentarerne til OECD's modeloverenskomst er udtryk for landenes fælles opfattelse, og OECD anbefaler, at landene tager udgangs-

punkt i kommentarerne, når de anvender og fortolker deres dobbeltbeskatningsoverenskomst

De af Danmarks dobbeltbeskatningsoverenskomster, der indgås med udviklingslande, indeholder oftest også elementer af FN's modeloverenskomst, der i højere grad tilgodeser stater, hvori der foretages kapitalinvesteringer. FN's modeloverenskomst med kommentarer er på tilsvarende vis tilvejebragt ved et samarbejde mellem FN og dets medlemslande.

Denne dobbeltbeskatningsoverenskomst opfylder de fire minimumstandarder, der er udviklet i OECD/G20's såkaldte BEPS-projekt ("Base Erosion and Profit Shifting"). BEPS-projektet har til formål at bekæmpe udhuling af skattebasen og overskudsflytning.

En dobbeltbeskatningsoverenskomst baseret på OECD's og FN's modeloverenskomster indeholder overordnet en række regler vedrørende forskellige typer indkomster, der angiver, hvornår de respektive stater kan beskatte indkomst, som en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i den ene stat (bopælsstaten), modtager fra den anden stat (kildestaten).

For kildestaten kan der være tale om, at denne indskrænker – eller helt frafalder – sin begrænsede skattepligt på indkomst, som erhverves af en modtager i bopælsstaten. En dobbeltbeskatningsoverenskomst medfører herved, at Danmark kun kan håndhæve reglerne om begrænset skattepligt af indkomst, som fysiske og juridiske personer i bopælsstaten modtager fra Danmark, i det omfang beskatningen ikke indskrænkes i medfør af overenskomsten. Tilsvarende gælder for den anden stats beskatning af indkomst, som fysiske og juridiske personer i Danmark modtager fra denne anden stat.

For bopælsstaten kan der ligeledes være tale om begrænsninger i retten til at beskatte en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i denne stat, af indkomst fra den anden stat (kildestaten), ligesom bopælsstaten skal anvende den metode for ophævelse af dobbeltbeskatning, som overenskomsten foreskriver.

Det bemærkes, at bestemmelserne i en dobbeltbeskatningsoverenskomst ikke i sig selv kan medføre, at der sker dansk beskatning. En dobbeltbeskatningsoverenskomst kan kun medføre, at Danmark får beskatningsretten til en given indkomst. Selv om Danmark efter en overenskomst har ret til at beskatte en bestemt type indkomst, sker der kun dansk beskatning af den pågældende indkomst i det omfang, at der også er hjemmel i de interne danske skatteregler til at beskatte indkomsten.

Ud over bestemmelser om fordeling af beskatningsretten har dobbeltbeskatningsoverenskomster en bestemmelse om, hvordan de to stater skal ophæve dobbeltbeskatning. Denne bestemmelse angiver, hvilken metode staterne skal anvende for at ophæve dobbeltbeskatning, når en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i bopælsstaten, modtager ind-

komst fra kildestaten, og kildestaten har beskatningsretten på indkomsten efter de øvrige bestemmelser i overenskomsten.

Metodebestemmelsen er nødvendig, fordi overenskomstens øvrige bestemmelser typisk ikke hindrer bopælsstaten i at medregne den udenlandske indkomst ved beskatningen, selv om kildestaten efter overenskomsten har ret til at beskatte denne indkomst.

Metoden til ophævelse af dobbeltbeskatning er for Danmarks vedkommende som hovedregel den almindelige creditmetode. Denne metode indebærer for en fysisk eller juridisk person, som er hjemmehørende i Danmark, og som har indkomst fra den anden stat, at hvor den anden stat efter overenskomsten kan beskatte denne indkomst, skal Danmark nedsætte sin skat af indkomsten med den skat, der er betalt til den anden stat. Nedsættelsen kan dog ikke være større end den danske skat af den pågældende indkomst.

Den anden metode, der anvendes af Danmark i de danske dobbeltbeskatningsoverenskomster, er metoden eksemption med progressionsforbehold. Efter denne metode beskattes indkomsten alene i kildestaten, dvs. at bopælsstaten altid skal frafalde sin beskatning, men kan inkludere beløbet i beregningen af det samlede skattetilsvare.

Begge metoder følger af OECD's 2017-modeloverenskomst.

Der gælder i Danmark en række interne lempelsesregler, som i et vist omfang giver fysiske og juridiske personer lempelse for dobbeltbeskatning, selv om der ikke foreligger en dobbeltbeskatningsoverenskomst. Disse regler findes i ligningslovens §§ 33, 33 A og 33 F.

Efter ligningslovens § 33, stk. 1, ydes der lempelse for betalt udenlandsk skat efter creditmetoden. Fradraget i dansk skat må ikke kunne overstige den del af den samlede danske skat, der efter forholdet mellem den i en anden stat beskattede del af indkomsten og hele den i Danmark beskattede indkomst, falder på førstnævnte del af indkomsten. Hvis der gælder en dobbeltbeskatningsoverenskomst med en anden stat, skal der dog ikke gives fradrag for et større skattebeløb end det, som den anden stat har et ubetinget krav på at oppebære, jf. ligningslovens § 33, stk. 2.

Når den danske skat skal lempes efter reglerne i ligningslovens § 33 eller en dobbeltbeskatningsoverenskomst, skal den udenlandske indkomst, der berettiger til skattelempelse, fratrækkes de udgifter, der vedrører den udenlandske indkomst i henhold til nettoprincippet i ligningslovens § 33 F.

Ligningslovens § 33 A indeholder en særlig lempelsesregel for personer, der er fuldt skattepligtige til Danmark. Hvis sådanne personer under ophold uden for riget på mindst 6 måneder – uden andre afbrydelser end nødvendigt arbejde her i riget med direkte forbindelse med udlandsopholdet, ferie el.lign. i perioder, der har en sammenlagt varighed på højst 42 dage – erhverver lønindkomst ved personligt arbejde i tjenesteforhold, nedsættes den samlede danske ind-

komstskat med det beløb, der forholdsmæssigt falder på den udenlandske indkomst. Der er her ikke tale om en creditlempelse, men en eksemptionslempelse.

I praksis er der derfor kun i begrænset omfang tale om, at Danmark som bopælsstat frafalder sin beskatning af udenlandsk indkomst, i og med at Danmark i udgangspunktet anvender den almindelige creditmetode ved ophævelse af dobbeltbeskatning i sine dobbeltbeskatningsoverenskomster såvel som i intern ret, og den almindelige creditmetode sikrer, at indkomst samlet set beskattes på beskatningsniveauet i det af de to stater, der har det højeste niveau.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsterne indeholder endvidere typisk en bestemmelse om proceduren for indgåelse af gensidige aftaler, hvis der opstår tvister vedrørende overenskomsten. For det første angår bestemmelsen konkrete tilfælde, hvor en fysisk person eller juridisk person mener, at foranstaltninger truffet af en kontraherende stat medfører eller vil medføre en beskatning i strid med overenskomsten. Det kan f.eks. skyldes, at de to staters skattemyndigheder har en forskellig fortolkning af overenskomstens bestemmelser om beskatningsret. For det andet giver bestemmelsen hjemmel til indgåelse af gensidige aftaler til løsning af generelle spørgsmål.

Dernæst har overenskomsterne en bestemmelse om administrativ bistand gennem udveksling af oplysninger. Efter bestemmelsen skal de danske skattemyndigheder sende oplysninger til den anden stats skattemyndigheder til brug for denne anden stats beskatning. Om nødvendigt skal de danske myndigheder forinden indhente oplysninger hos den pågældende fysiske eller juridiske person i Danmark, hvilket sker efter skattekontrollovens regler.

Tilsvarende skal skattemyndighederne i den anden stat sende (og eventuelt forinden indhente) oplysninger til de danske myndigheder, som så kan anvende oplysningerne ved påligning af dansk beskatning. Bestemmelsen giver også hjemmel til, at den anden stats embedsmænd kan være til stede ved en undersøgelse, som de danske skattemyndigheder foretager hos fysiske eller juridiske personer i Danmark og omvendt. Mange dobbeltbeskatningsoverenskomster indeholder i forlængelse heraf bestemmelser om, at de to stater skal bistå hinanden ved inddrivelse af skattekrav.

Endelig indeholder dobbeltbeskatningsoverenskomsterne bestemmelser om ikke-diskriminering, bestemmelser om diplomater, bestemmelser om ikrafttræden og opsigelse af overenskomsten.

Mange overenskomster indeholder desuden bestemmelser om begrænsning af de fordele, som overenskomsten giver adgang til – de såkaldte LOB-bestemmelser ("Limitation on Benefits"). LOB-bestemmelser har til formål at hindre utilsigtet anvendelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten – ofte kaldet "treaty shopping" – ved at opfange kunstige konstruktioner og arrangementer, som er etableret med det hovedformål at opnå de lempelser og andre fordele, som

en dobbeltbeskatningsoverenskomst giver adgang til, uden at der ligger reelle økonomiske forhold bag. I overensstemmelse med BEPS' minimumsstandarderne indgår i LOB-bestemmelsen i mange overenskomster en såkaldt principal purpose test ("PPT-test"). Bestemmelsen medfører, at de danske myndigheder såvel som myndighederne i den anden kontraherende stat kan nægte en fysisk eller juridisk person fordele efter overenskomsten for så vidt angår indkomst, hvis det i betragtning af alle relevante fakta og omstændigheder er rimeligt at antage, at opnåelse af denne fordel var et af hovedformålene med noget arrangement eller nogen transaktion, som direkte eller indirekte resulterede i denne fordel. Dette gælder dog ikke, hvis det godtgøres, at opnåelse af denne fordel under de givne omstændigheder ville være i overensstemmelse med genstanden for og formålet med de relevante bestemmelser i overenskomsten.

Da dobbeltbeskatningsoverenskomsterne fraviger den interne danske skatteret, gennemføres de i Danmark ved lovgivning i hvert enkelt tilfælde. Indtil 1994 eksisterede der en lov, der bemyndigede regeringen til at indgå dobbeltbeskatningsoverenskomster, jf. lov nr. 74 af 31. marts 1953 om indgåelse af overenskomster med fremmede stater til undgåelse af dobbeltbeskatning. Loven blev ophævet i 1994, jf. lov nr. 945 af 23. november 1994. Der findes stadig dobbeltbeskatningsoverenskomster, der er indgået med hjemmel i bemyndigelsesloven.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1 Gældende ret

I dag gælder der ikke en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Algeriet. I fraværet af en dobbeltbeskatningsoverenskomst gives adgang for fysiske og juridiske personer til at opnå lempelse for dobbeltbeskatning i medfør af ligningslovens § 33 (se hertil pkt. 2 om mulighed for lempelse for dobbeltbeskatning efter ligningslovens § 33).

3.2 Skatteministeriets overvejelser

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten bidrager til økonomisk udvikling ved at skabe klarhed over virksomheders skattemæssige forhold og ved at sikre, at dobbeltbeskatning undgås. Dette understøtter samhandel og investeringer til gavn for begge stater. Derudover styrker dobbeltbeskatningsoverenskomsten samarbejdet mellem staternes skattemyndigheder, hvilket bl.a. bidrager til bekæmpelse af international skatteomgåelse.

3.3 Den foreslåede ordning

Dobbeltbeskatningsoverenskomst af 30. september 2022 mellem Kongeriget Danmarks regering og den Demokratiske Folkerepublik Algeriets regering til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomst- og formueskatter og forhindring af skatteunddragelse og omgåelse foreslås tiltrådt og gennemført i dansk ret.

I det følgende gennemgås indholdet af dobbeltbeskatnings-

overenskomsten sammen med relevant dansk ret. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten er optaget som forslagens bilag 1, og overenskomstens enkelte artikler gennemgås kort nedenfor. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikler er også gennemgået under de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, stk. 1.

Det bemærkes, at Algeriet endnu ikke har tiltrådt den multilaterale konvention af 24. november 2016 til gennemførelse af tiltag i dobbeltbeskatningsoverenskomster til forhindring af skatteudhulning og overskudsflytning. Med den multilaterale konvention kan en række bestemmelser udviklet som led i OECD-BEPS-projektet implementeres i allerede indgåede dobbeltbeskatningsoverenskomster. Dette omfatter fx værneregler, der har til formål at forebygge omgåelse af status som fast driftssted, som omtales i afsnit 3.3.2.5, og regler om voldgift, der omtales i afsnit 3.3.2.24. En modifikation af en allerede forudgående dobbeltbeskatningsoverenskomst i medfør af konventionen sker dog kun, såfremt begge/alle parter i en dobbeltbeskatningsoverenskomst har tiltrådt konventionen og notificeret den pågældende overenskomst som værende omfattet af konventionen. Som følge heraf vil de bestemmelser i den pågældende overenskomst, som begge/alle parter i konventionen har tilvalgt, blive modificeret.

I tilfælde af, at Algeriet senere tiltræder konventionen, vil Danmark efter lovforslagets § 1, stk. 2, således kunne notificere dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Algeriet som værende omfattet af konventionen. Såfremt Algeriet også notificerer dobbeltbeskatningsoverenskomsten som omfattet af konventionen, vil det således have den virkning, at overenskomsten modificeres i overensstemmelse med Danmarks og Algeriets sammenfaldende tilvalg under konventionen.

3.3.1. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens opbygning

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 1 og 2 definerer overenskomstens anvendelsesområde i forhold til de personer og virksomheder, der er omfattede af overenskomsten og hvilke skatter, som omfattes af overenskomstens anvendelsesområde.

I artikel 3 fastsættes en række almindelige definitioner af overenskomstens begreber.

Artikel 4 regulerer betingelserne for at anse en omfattet person som hjemmehørende i Danmark eller Algeriet i overenskomstens forstand.

I artikel 5 bestemmes det, hvornår et foretagende kan anses for at have fast driftssted. Bestemmelsen skal ses sammen med artikel 7, der regulerer, hvilken stat der har beskattingsretten på erhvervsindkomst.

Artikel 6-21 fordeler beskattingsretten på de enkelte typer af omfattet indkomst mellem Danmark og Algeriet.

Artikel 6 vedrører beskattingsretten til indkomst fra fast ejendom.

Artikel 7-12 vedrører indkomst, der enten udelukkende eller typisk stammer fra erhvervsvirksomhed. Det drejer sig eksempelvis om udbytter, renter og royalties i artikel 10, 11 og 12.

Artikel 13 vedrører beskatningen af kapitalgevinster.

Artikel 14-19 regulerer beskatningsretten for typer af indkomst, der typisk erhverves af fysiske personer. Det drejer sig eksempelvis om lønindkomst og pensioner. Dog gælder efter artikel 27 en særregel for beskatningen af personer ansat ved diplomatiske og konsulære repræsentationer.

Artikel 20 regulerer beskatningsretten for indkomst, der ikke kan henføres til nogen af de andre bestemmelser i overenskomsten.

Artikel 21 regulerer beskatningsretten for formue bestående af bl.a. fast ejendom, skibe og fly.

Artikel 22 fastsætter den metode, hvormed dobbeltbeskatning ophæves. Udgangspunktet almindelig credit.

Artikel 23-26 indeholder bestemmelser, der ikke regulerer beskatningsretten til indkomst, men som har betydning for anvendelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Algeriet. Det drejer sig bl.a. aftaleprocedure for løsning af uenigheder om fortolkningen af overenskomsten, diskriminationsforbud, udveksling af oplysninger og bistand med inddrivelsen af skatter.

Artikel 28 giver bl.a. hjemmel til, at overenskomstens fordele kan nægtes transaktioner eller arrangementer, der har som ét af sine hovedformål at opnå sådanne fordele. Der er med andre ord tale om en værnregel mod misbrug af de fordele, som overenskomsten indebærer.

Artikel 29 og 30 fastsætter regler om overenskomstens ikrafttræden og opsigelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2 for en nærmere gennemgang af overenskomstens enkelte artikler.

3.3.2. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens bestemmelser og dansk ret

3.3.2.1. Artikel 1 om personer omfattet af overenskomsten

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 1 fastsætter, at overenskomsten finder anvendelse på personer, der er hjemmehørende i Danmark, i Algeriet eller i begge stater. Dette svarer til OECD's 2017-modeloverenskomst.

Betingelsen om, at en omfattet person mindst skal være "hjemmehørende" i enten Danmark eller Algeriet, har den virkning, at personer, der på anden vis er begrænset skattepligtige af indkomst fra kilder i enten Danmark eller Algeriet uden at være hjemmehørende i én af staterne, ikke kan påberåbe sig de fordele, overenskomsten indeholder.

Begrebet "personer" omfatter både fysiske personer og ju-

ridiske personer, jf. definitionen heraf i overenskomstens artikel 3 (se hertil pkt. 3.3.2.3). Det bemærkes, at offentlige myndigheder også omfattes af overenskomsten efter artikel 4 (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Bestemmelsen fraviger OECD's 2017-modeloverenskomst ved ikke at indeholde en bestemmelse, der fastslår, at indkomst, som erhverves af eller gennem et interessentskab eller en lignende enhed, som helt eller delvist er skattemæssigt transparent efter skattelovgivningen i enten Danmark eller Algeriet, kun kan anses for omfattet af dobbeltbeskatningsoverenskomsten, i det omfang indkomsten skattemæssigt behandles som indkomst erhvervet af en person, der er hjemmehørende i den pågældende stat.

Efter dansk ret vil alle fysiske og juridiske personer, der indkomstbeskattes i Danmark, blive anset som personer omfattet af overenskomsten. Transparente enheder indkomstbeskattes dog ikke efter dansk skattelovgivning, jf. selskabskattelovens § 1 modsætningsvist. Med andre ord anses transparente enheder ikke for at have skatteressubjektivitet. I det omfang indkomsten beskattes i Danmark – eksempelvis ved beskatning af en interessent i et interessentskab – er indkomsten omfattet af overenskomsten, men i dette tilfælde er det det skattesubjekt, der beskattes af indkomsten erhvervet gennem den transparente enhed, der anses omfattet af overenskomsten efter overenskomstens artikel 4 (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Artiklen indeholder heller ikke en bestemmelse tilsvarende den i OECD's og FN's 2017-modeloverenskomsternes artikel 1, stk. 3, der fastslår, at overenskomsten ikke berører en stats ret til at beskatte fysiske og juridiske personer, der er hjemmehørende deri, bortset fra tilfælde, hvor det er aftalt, at bopælslandets beskatningsret faktisk berøres. Bestemmelserne i overenskomsterne bekræfter således det generelle princip, at dobbeltbeskatningsoverenskomster ikke begrænser Danmark og Algeriet i at beskatte personer, der er hjemmehørende i en af staterne undtagen i tilfælde, hvor dette er aftalt i overenskomsten. Dette princip antages at gælde selv om overenskomsten ikke indeholder en specifik bestemmelse herom svarende til modeloverenskomsternes artikel 1, stk. 3.

3.3.2.2. Artikel 2 om skatter omfattet af overenskomsten

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 2 fastsætter, at overenskomsten finder anvendelse på indkomst- og formueskatter, der pålignes af de kontraherende stater m.v. Artiklen oplister, hvilke skatter der er omfattede af overenskomsten. For Danmarks vedkommende drejer det sig – i overensstemmelse med sædvanlig dansk praksis – om indkomsts-katten til staten og den kommunale indkomstskat.

Efter artikel 2 vil dobbeltbeskatningsoverenskomsten også finde anvendelse på skatter af samme eller væsentligt samme art, der måtte blive indført efter indgåelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten.

Da Danmark efter intern ret ikke opkræver en generel for-

mueskat, har det ikke nogen praktisk betydning for Danmark, at formueskatter er omfattet af overenskomsten.

3.3.2.3. Artikel 3 om almindelige definitioner

I dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 3 defineres en række udtryk og begreber, som anvendes i overenskomsten.

”Danmark” er eksempelvis defineret som det danske territorium samt den danske del af Nordsøsoklen. Færøerne og Grønland er ikke omfattet af definitionen af Danmark og dermed heller ikke af overenskomsten, da skatteområdet er et internt anliggende for Færøernes hjemmestyre og Grønlands selvstyre.

En ”person” er defineret som en fysisk person, et selskab og enhver anden sammenslutning af personer. Overenskomsten omfatter således både fysiske og juridiske personer.

Definitionen af ”international trafik” i overenskomsten følger af OECD’s 2014-modeloverenskomst. Derved kan kun transport med skib eller fly, som anvendes af et foretagende, hvis virkelige ledelse har sit sæde i enten Danmark eller Algeriet, udgøre international trafik i overenskomstens forstand.

Modsat OECD’s modeloverenskomst indeholder denne overenskomst ikke en definition af ”anerkendt pensionsinstitut”. Det er dog specificeret under artikel 4, stk. 1, at pensionsinstitutter er omfattet af overenskomsten (se hertil pkt. 3.3.2.4.).

De øvrige definitioner under artikel 3 følger i det væsentligste OECD’s 2017-modeloverenskomst og gennemgås under de specielle bemærkninger til overenskomstens artikel 3.

Det følger endvidere af artikel 3, stk. 2, at udtryk, som ikke er defineret i artiklen, skal tillægges den betydning, som de har efter national skattelovgivning, medmindre andet følger af sammenhængen, eller de kompetente myndigheder bliver enige om en anden betydning. Dette princip følger også af OECD’s 2017-modeloverenskomst.

3.3.2.4. Artikel 4 om skattemæssigt hjemsted

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 4 fastsætter regler for, hvornår en fysisk eller juridisk person anses for hjemmehørende i én af de to stater, samt i hvilken stat personen er hjemmehørende i tilfælde af dobbeltdomicil.

Dobeltdomicil foreligger, når en person er fuldt skattepligtig til begge stater efter intern lovgivning. Det gælder eksempelvis en fysisk person, der har bopæl og ophold i begge stater, eller et selskab, der er registreret i den ene stat, og som har ledelsens sæde placeret i den anden stat. En person kan i relation til en dobbeltbeskatningsoverenskomst kun være hjemmehørende i én af de kontraherende stater.

Overenskomstens hovedkriterie for at være hjemmehørende i én af de to stater er, at den pågældende person er skattepligtig til denne stat på grund af hjemsted, bopæl, hoved-

kontor, ledelsens sæde, selskabsregistrering eller lignende kriterium, jf. overenskomstens artikel 4, stk. 1. Også staten selv og dens offentlige myndigheder m.v. anses for at være hjemmehørende (i egen stat) og er dermed omfattet af overenskomstens bestemmelser.

Overenskomstens artikel 4, stk. 1, indeholder desuden henvisning til pensionsinstitutter for at sikre, at danske pensionsinstitutter er omfattet af – og berettigede til fordele efter – dobbeltbeskatningsoverenskomsten. Da hjemstedskriteriet er afhængigt af, at personen undergives beskatning i én af de kontraherende stater, og pensionsinstitutter ikke indkomstbeskattes efter dansk ret, er henvisningen nødvendig for, at danske pensionsinstitutter kan opnå de fordele, der følger af overenskomsten.

Dobeltdomicilerede fysiske personer, der har en bopæl til rådighed i begge stater, anses for hjemmehørende i den stat, hvortil de har den største personlige og økonomiske tilknytning, jf. overenskomstens artikel 4, stk. 2. Kan dette ikke fastslås, skal det vurderes, hvor den pågældende person har sit sædvanlige ophold, og hvis dette heller ikke kan fastslås, lægges der vægt på, hvor personen er statsborger. Giver denne vurdering heller ikke et klart svar på, hvor personen skal anses for hjemmehørende, skal de kompetente myndigheder blive enige om dennes hjemsted ved gensidig aftale.

Dobeltdomicilerede juridiske personers hjemsted skal efter overenskomstens artikel 4, stk. 3, afgøres ved aftale, idet der skal tages hensyn til bl.a. stedet hvor den virkelige ledelses sæde befinder sig eller hvor den juridiske person er registreret eller oprettet. I fraværet af en sådan aftale er den dobbeltdomicilerede juridiske person kun berettiget til de lempelser, som de to staters kompetente myndigheder er enige om.

Efter dansk ret er fuld skattepligt for fysiske personer afhængig af, at den fysiske person har bopæl i Danmark eller har opholdt sig i Danmark i et tidsrum af mindst 6 måneder, heri medregnet kortvarige ophold i udlandet på grund af ferie eller lignende, jf. kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2. For selskaber, foreninger m.v., er det en betingelse for fuld skattepligt, at den juridiske person er registreret i Danmark, eller har ledelsens sæde i Danmark, jf. selskabsskattelovens § 1. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Algeriet vil ikke ændre ved, om en fysisk eller juridisk person efter intern ret anses som fuldt skattepligtig på grund af bopæl m.v., men i de tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person er fuldt skattepligtig til Danmark efter intern ret, vil Danmark alene kunne beskattes som kildeland, hvis personen efter dobbeltbeskatningsoverenskomsten anses som hjemmehørende i Algeriet.

3.3.2.5. Artikel 5 om fast driftssted

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 5 vedrører beskatning af såkaldte ”faste driftssteder”. Bestemmelsen har sammenhæng med artikel 7, hvorefter fortjeneste ved erhvervmæssig virksomhed kun kan beskattes i den stat, hvor

et foretagende er hjemmehørende, medmindre det udøver virksomhed gennem et fast driftssted i den anden stat (se hertil pkt. 3.3.2.7). I så fald kan den anden stat beskatte virksomheden af fortjeneste, som den har opnået gennem det faste driftssted.

I overenskomstens artikel 5, stk. 1-2, defineres det, hvornår der er tale om et fast driftssted. Ved et fast driftssted forstås et fast forretningssted, hvorigennem der udøves erhvervsvirksomhed. Udtrykket omfatter blandt andet et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, og en mine, en olie- eller gaskilde, et stenbrud eller andet sted, hvor naturforekomster udvindes. Listen er ikke udtømmende.

I dansk ret medfører kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 4, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra a, at personer og selskaber, foreninger, m.v. i Algeriet er begrænset skattepligtige af fortjeneste gennem et fast driftssted her i landet.

Fast driftsstedsbegrebet i denne overenskomst omfatter desuden en byggeplads, et anlægs- eller monteringsarbejde, som opretholdes i mere end 6 måneder, jf. artikel 5, stk. 3. Artikel 5 i denne overenskomst indeholder ikke, i modsætning til mange andre danske dobbeltbeskatningsoverenskomster, særlige regler om fast driftssted i forbindelse med efterforskning af naturforekomster, gas og olie.

Definitionen af fast driftssted i dansk ret er næsten identisk med definitionen af fast driftssted i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 1-2, og det er derfor som udgangspunkt de samme betingelser, der skal opfyldes efter intern ret og efter denne dobbeltbeskatningsoverenskomst ved vurderingen af, om der foreligger fast driftssted. Artikel 5, stk. 3, indeholder en fravigelse fra OECD's 2017-modeloverenskomst, som henviser til en periode på mere end 12 måneder i stedet for mere end 6 måneder, hvilket følger af FN's 2017-modeloverenskomst.

I dansk ret udgør bygge-, anlægs- eller monteringsarbejde et fast driftssted fra første dag, jf. kildeskattelovens § 2, stk. 3, 2. pkt., og selskabsskattelovens § 2, stk. 2, 2. pkt. Endvidere er personer og selskaber, foreninger, m.v., der er hjemmehørende i Algeriet, begrænset skattepligtige til Danmark af enhver form for indkomst i forbindelse med forundersøgelse, efterforskning og indvinding af kulbrinter og dertil tilknyttet virksomhed, herunder anlæg af rørledninger, forsyningstjeneste samt skibstransport og rørledningstransport af indvundne kulbrinter, jf. kulbrinteskattelovens § 1.

Ved gennemførelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten i dansk ret fraviges intern ret derfor for bygge-, anlægs- eller monteringsarbejde omfattet af overenskomsten, mens der ikke vil være nogen fravigelse for efterforskning af naturforekomster, som ellers ofte ses i Danmarks øvrige dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Overenskomstens definition af fast driftssted omfatter også leveringen af visse tjenesteydelser, herunder konsulentytelser, hvis en virksomheds opgaver eller en fysisk persons

ophold i en stat strækker sig over en eller flere perioder, der tilsammen udgør mere end 183 dage inden for en 12-måneders periode, jf. artikel 5, stk. 4. Reglen følger af FN's 2017-modeloverenskomst samt kommentarerne til denne.

Der er ikke i dansk intern ret hjemmel til at anse sådanne aktiviteter for at udgøre fast driftssted, hvis ikke leveringen af tjenesteydelser kan anses for at udgøre fast driftssted efter de øvrige bestemmelser i artikel 5.

Artikel 5, stk. 5, indeholder en opregning af, hvilke typer aktiviteter, der ikke kan udgøre fast driftssted. Visse af de opregnede aktiviteter udelukkes kun fra at udgøre et fast driftssted, hvis de er af forberedende eller hjælpende karakter, mens andre aktiviteter (eksempelvis oprettelsen af et varelager) uden videre undtages fra at kunne udgøre fast driftssted. Bestemmelsens ordlyd følger af OECD's 2014-modeloverenskomst.

Ifølge intern dansk ret i kildeskattelovens § 2, stk. 4, og selskabsskattelovens § 2, stk. 3, der svarer til OECD's 2017-modeloverenskomst, er det en betingelse for at udelukke en aktivitet fra fast driftsstedsbegrebet, at aktiviteten kan anses som at være af forberedende eller hjælpende karakter. Det gælder dog ikke, hvis de funktioner, som udøves på det faste forretningssted, indgår blandt flere gensidigt supplerende funktioner i en samlet udøvelse af erhvervsvirksomhed, der ikke er af forberedende eller hjælpende karakter, og som nært forbundne foretagender udøver gennem faste forretningssteder her i landet.

Videre er der i artikel 5, stk. 6 og 7, bestemmelser om, hvordan repræsentanter, der agerer på vegne af en virksomhed (såkaldte "agenter"), kan statuere et fast driftssted for det pågældende foretagende. Stk. 6 og 7 svarer til OECD's 2014-modeloverenskomst og indeholder derfor ikke de opdateringer, der følger af OECD's 2017-modeloverenskomst..

Dansk intern ret, der er fastlagt i kildeskattelovens § 2, stk. 5 og 6, og selskabsskattelovens § 2, stk. 4 og 5, følger OECD's 2017 modeloverenskomst, og vil således blive fraveget ved gennemførelsen af overenskomsten i dansk ret. Fravigelsen har den virkning, at det udvidede agentbegreb i OECD's 2017-overenskomst ikke indgår i denne overenskomst. Derudover medfører det, at de to yderligere alternative betingelser, der nævnes i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 5, litra b og c, ikke er omfattet.

3.3.2.6. Artikel 6 om indkomst af fast ejendom

Efter dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 6 kan indkomst fra fast ejendom (herunder indkomst af land- og skovbrug) beskattes i den stat, hvori den faste ejendom er beliggende. Bestemmelsen omfatter også indkomst ved udleje af fast ejendom. Bestemmelsen er i overensstemmelse med OECD's 2017-overenskomst.

Artikel 6 svarer til bestemmelserne i kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 5, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra b, som medfører, at personer og selskaber, foreninger, m.v.,

i Algeriet er begrænset skattepligtige af indkomst fra fast ejendom her i landet.

3.3.2.7. Artikel 7 om fortjeneste ved erhvervsvirksomhed

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 7 medfører, at fortjeneste ved erhvervsvirksomhed kun kan beskattes i den stat, hvori foretagendet er hjemmehørende. Hvis virksomheden har et fast driftssted i den anden stat, kan denne anden stat dog beskatte den indkomst, som kan henføres til det faste driftssted (se hertil pkt. 3.3.2.5.). Artiklen følger ældre principper om beskatningen af erhvervsindkomst, der senest kom til udtryk i OECD's 2008-modeloverenskomst, og som stadigvæk til dels kommer til udtryk i FN's 2017-modeloverenskomst.

Efter dansk ret beskattes erhvervsindkomst fuldt ud i Danmark. Dog beskattes danske selskaber, foreninger m.v. ikke af deres indkomst fra faste driftssteder i udlandet, medmindre der er tale om indkomst ved international skibs- og luftfartsvirksomhed, eller der er valgt international sambeskatning, jf. selskabsskattelovens § 8, stk. 2. Ved gennemførelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten i dansk ret gives der i Danmark hjemmel til at yde fysiske og juridiske personer lempelse for skat betalt i Algeriet af indkomst, der kan henføres til et fast driftssted i Algeriet i overensstemmelse med overenskomstens artikel 5, 7 og 22, der vil gælde sideløbende med adgangen til at opnå lempelse efter dansk ret i medfør af ligningslovens § 33 (se hertil pkt. 3.3.2.5 og 3.3.2.22).

3.3.2.8. Artikel 8 om international skibsfart og luftfart

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 8 medfører, at et foretagendes indkomst fra drift af skibe og fly i international trafik kun kan beskattes i den stat, hvori det pågældende foretagende er hjemmehørende. Under visse betingelser gælder det samme for indkomst ved udleje af skibe og fly samt indkomst fra drift af containere. Dette medfører, at Danmark ikke kan beskatte et algerisk skibs- eller luftfartsforetagende, som har indkomst ved international trafik til og fra Danmark, selv om det pågældende foretagende måtte have fast driftssted her i landet.

Det bemærkes, at overenskomsten modsat mange af Danmarks øvrige dobbeltbeskatningsoverenskomster ikke indeholder en bestemmelse, der fastslår, at udleje af skib eller fly med besætning kun kan beskattes i den stat, hvor det udlejende foretagende er hjemmehørende. Det følger dog af kommentarerne til OECD's 2017-modeloverenskomst, at udleje af skib eller fly med besætning behandles som indkomst fra drift af skibe eller fly. Indkomst ved udleje af skibe eller fly med besætning bopælsbeskattes da på lige vis, som anden indkomst fra driften af skibe og fly i international trafik.

Efter dansk ret beskattes al erhvervsindkomst fra fuldt skattepligtige såvel som faste driftssteder i Danmark, jf. kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 2, stk. 1, nr. 4, samt selskabsskattelovens § 1 og § 2, stk. 1, litra a. Gen-

nemførelsen af overenskomsten vil medføre, at Danmark kun har beskatningsretten til indkomst fra driften af skibe og fly, hvis foretagender har hjemsted i Danmark. Dette gælder, selv om et algerisk selskab, der driver international skibs- eller luftfart, måtte have fast driftssted i Danmark, og indkomsten kan henføres til dette faste driftssted. Omvendt har Danmark beskatningsretten til sådanne aktiviteter for foretagender med hjemsted i Danmark, selv om indkomsten kan henføres til et fast driftssted i Algeriet.

3.3.2.9. Artikel 9 om forbundne foretagender

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 9 medfører, at transaktioner mellem forbundne foretagender fra de to stater skal foregå på markedsvilkår, dvs. som var handlen eller transaktionen sket mellem uafhængige parter (det såkaldte armslængdeprincip). Artiklen følger af OECD's 2017-modeloverenskomst artikel 9.

Efter overenskomstens artikel 9, stk. 1, kan en stat forhøje fortjenesten, som et foretagende i denne stat oplyser, at det havde ved interne transaktioner med et koncernforbundet foretagende i den anden stat, så fortjenesten kommer til at svare til, hvad der ville blive aftalt mellem uafhængige parter. Artikel 9, stk. 2, medfører, at den anden stat i så fald skal foretage en passende regulering af fortjenesten for det koncernforbundne foretagende i den anden stat, hvis den er enig i den førstnævnte regulering.

Formålet med artiklen er at hindre, at fortjeneste via kunstige interne afregningspriser kanaliseres derhen, hvor skatten er lavest. Samtidig har artiklen til formål at sikre, at den samme indkomst ikke skal beskattes i begge stater.

Armslængdeprincippet i dansk ret følger af ligningslovens § 2, der ligeledes følger OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 9.

3.3.2.10. Artikel 10 om udbytte

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 10 begrænser Danmarks mulighed for at beskatte udbyttebetalinger fra danske selskaber, hvis udbyttets retmæssige ejer er fysiske eller juridiske personer i Algeriet. Den danske skat af udbyttet må højst være på 15 pct. af udbyttets bruttobeløb, jf. artikel 10, stk. 2. Danmark må dog ikke beskatte udbyttet med mere end 5 pct. af bruttobeløbet af udbyttet, hvis udbyttets retmæssige ejer er et selskab, der ikke er et interessentskab, i Algeriet, som i en uafbrudt periode på 365 dage forud for udbetalingen af udbytteudlodningen, indbefattet den dag, hvor udbyttet udbetales, direkte ejer mindst 15 pct. af det danske selskab, jf. artikel 10, stk. 2.

Hvis et algerisk pensionsinstitut erhverver udbytte betalt fra et selskab hjemmehørende i Danmark, kan Danmark efter overenskomsten ikke beskatte sådant udbytte. Dette gælder også i tilfælde, hvor et selskab med hjemsted i Algeriet udbetaler udbytte til et pensionsinstitut eller selskaber med hjemsted i Danmark.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 6, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra c, at en person eller et selskab m.v., i Algeriet som udgangspunkt er begrænset skattepligtig af udbytte, som pågældende modtager fra et dansk selskab m.v.

Skatten er som udgangspunkt på 27 pct. af udbyttets bruttobeløb, men skatten nedsættes til 15 pct., hvis den retmæssige ejer af udbyttet ejer mindre end 10 pct. af aktiekapitalen i det danske selskab m.v., og skattemyndighederne i den retmæssige ejers bopælsland skal udveksle oplysninger med de danske skattemyndigheder efter bestemmelserne i en dobbeltbeskatningsoverenskomst eller anden international aftale, jf. kildeskattelovens § 2, stk. 6, og selskabsskattelovens § 2, stk. 3. Det bemærkes, at denne overenskomst indeholder en klausul om udveksling af oplysninger i artikel 25 (se hertil pkt. 3.3.2.25).

Der er dog ikke begrænset skattepligt af udbytte af datterselskabsaktier – dvs. hvis udbyttets retmæssige ejer er et algerisk selskab eller forening m.v., der ejer mindst 10 pct. af det danske selskab – når beskatningen af udbyttet skal frafaldes eller nedsættes efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, jf. selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra c.

3.3.2.11. Artikel 11 om renter

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 11 medfører, at Danmark kan beskatte rentebetalinger fra kilder her i landet, hvis renternes retmæssige ejer er hjemmehørende i Algeriet med op til 8 pct. af renternes bruttobeløb. Danmark har dog den fulde beskatningsret til renterne, hvis den retmæssige ejer har et fast driftssted her i landet, og renterne er knyttet til dette faste driftssted, jf. artikel 11, stk. 5, og artikel 7.

Danmark kan efter overenskomsten ikke beskatte renter, hvis modtageren er Algeriets regering, centralbank eller en anden offentlig myndighed i Algeriet, eller renterne betales af Danmarks regering eller anden dansk offentlig myndighed. Ligeledes kan Danmark heller ikke beskatte renterne, hvis de betales til enhver institution eller ethvert organ, herunder en finansiel institution, for så vidt angår lån som er etableret i forbindelse med en indgået aftale mellem Danmark og Algeriet.

I dansk ret er der efter kildeskatteloven ikke begrænset skattepligt for fysiske personer, som modtager renter fra kilder her i landet. Som udgangspunkt gælder der heller ikke begrænset skattepligt for renter modtaget af juridiske personer, medmindre der er tale om kontrolleret gæld, jf. selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra d.

Hvis en fysisk person eller et selskab m.v. i Algeriet, som er retmæssig ejer af renter med kilde i Danmark, har et fast driftssted her i landet, er den pågældende begrænset skattepligtig af indkomst fra dette driftssted, jf. kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 4, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra a. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst indgår eventuelle renter fra kilder her i landet, som er knyttet til

det faste driftssted. Denne beskatning er i overensstemmelse med artikel 11, stk. 5.

3.3.2.12. Artikel 12 om royalties

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 12 medfører, at Danmark kan beskatte royaltybetalinger fra kilder her i landet med op til 10 pct. af bruttobeløbet, hvis den retmæssige ejer af royaltybeløbet er hjemmehørende i Algeriet.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 8, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra g, at fysiske personer og selskaber, foreninger, m.v., i Algeriet er begrænset skattepligtige af royalty fra kilder her i landet. Royalty defineres i kildeskattelovens § 65 C, stk. 4. Skatten kan maksimalt udgøre 22 pct. af royaltybruttobeløbet. Det bemærkes, at royaltydefinitionen i intern dansk skatteret er snævrere end definitionen af royalty i overenskomstens artikel 12, stk. 3.

Danmark kan beskatte royalties omfattet af overenskomsten, hvis den retmæssige ejer har et fast driftssted her i landet, og royaltybeløbet er knyttet til dette faste driftssted, jf. overenskomstens artikel 12, stk. 4. Omvendt kan Algeriet beskatte royalties modtaget af fysiske eller juridiske personer med hjemsted i Danmark, som kan henføres til et fast driftssted i Algeriet.

Hvis en person eller et selskab m.v., i Algeriet, som er retmæssig ejer af royaltybetalingen, har et fast driftssted her i landet, er pågældende begrænset skattepligtig af indkomst fra dette driftssted, jf. kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 4, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra a. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst indgår eventuelle royalties fra kilder her i landet, som er knyttet til det faste driftssted. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomstens artikel 12, stk. 4.

3.3.2.13. Artikel 13 om kapitalgevinster

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 13 medfører, at Danmark kan beskatte fysiske og juridiske personer i Algeriet af gevinst ved afhændelse af fast ejendom og fast driftssted, der er beliggende i Danmark (herunder de aktiver, som indgår i det faste driftssted).

Endvidere kan kapitalgevinster erhvervet ved afhændelse af containere m.v., der anvendes til transport af varer i international trafik, kun beskattes der, hvor det afhændende foretagende har sit sæde, jf. artikel 13, stk. 4. Det betyder, at Danmark efter overenskomsten alene har beskatningsretten til kapitalgevinster, der realiseres af selskaber m.v. med hjemsted i Danmark, uanset om containerne afhændes her.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 4 og 5, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra a og b, at personer og selskaber, foreninger, m.v. i Algeriet er begrænset skattepligtige af gevinst ved afhændelse af fast ejendom og af fast driftssted her i landet, herunder aktiverne i det

faste driftssted. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomstens artikel 13, stk. 1 og 2.

Ved afhændelse af aktier eller dermed sammenlignelige interesser i selskaber m.v., hvor mere end 50 pct. af værdien af disse aktier eller dermed sammenlignelige interesser på noget tidspunkt inden for 365 dage forud for afhændelsen direkte eller indirekte hidrører fra fast ejendom beliggende i en af de to stater, kan aktieavancen m.v. beskattes i den stat, hvori ejendommene er beliggende, jf. artikel 13, stk. 5. Danmark har ikke intern hjemmel til at udnytte denne beskatningsret, idet der ikke findes hjemmel til at beskatte udenlandske virksomheders aktieavancer, selv om det selskab, hvis aktier overdrages, overvejende ejer danske ejendomme, medmindre disse indgår i et fast driftssted her i landet.

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 13, stk. 6, medfører, at Danmark ikke kan gennemføre beskatning af gevinst ved afhændelse af andre formuegoder end dem, der er nævnt i artikel 13 i øvrigt, hvis afhænderen er hjemmehørende i Algeriet, medmindre formuegodet indgår som et aktiv i afhænderens faste driftssted her i landet.

3.3.2.14. Artikel 14 om indkomst ved arbejde i ansættelsesforhold

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 14 medfører, at Danmark kan beskatte en person, som er hjemmehørende i Algeriet, af løn, gage og andre lignende vederlag for arbejde udført her i landet, hvis den pågældende opholder sig her i landet i en eller flere perioder, der tilsammen overstiger 183 dage inden for en 12-måneders periode, eller hvis lønnen m.v. betales af eller for en arbejdsgiver, der er hjemmehørende i Danmark, eller lønnen m.v. påhviler et fast driftssted, som arbejdsgiveren har her i Danmark.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 1, jf. § 2, stk. 14, nr. 2, at en person, der er hjemmehørende i Algeriet, er begrænset skattepligtig af løn m.v. for arbejde udført her i landet, hvis arbejdet udføres under ophold her i landet i mere end 183 dage inden for en 12-månedersperiode, eller hvis arbejdet udføres for en fysisk eller juridisk person, der har hjemsted her i landet, eller for et fast driftssted, som den pågældendes udenlandske arbejdsgiver har her i landet. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomstens artikel 14.

3.3.2.15. Artikel 15 om bestyrelses honorarer

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 15 medfører, at Danmark kan beskatte en person, der er hjemmehørende i Algeriet, af bestyrelses honorarer og andre lignende vederlag betalt af en dansk juridisk person eller enhver sammenlutning af personer, der i skattemæssig henseende bliver behandlet som en juridisk person.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 2, at en fysisk person er begrænset skattepligtig af vederlag for medlemskab af eller som medhjælp for bestyrelser, udvalg,

kommissioner, råd og lignende. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomstens artikel 15.

3.3.2.16. Artikel 16 om optrædende kunstnere og sportsudøvere

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 16 medfører, at Danmark kan beskatte en person, der er hjemmehørende i Algeriet, af indkomst erhvervet som optrædende kunstner eller som sportsudøver ved personligt udøvet virksomhed her i landet. Det samme gælder, selv om indkomsten ved denne virksomhed ikke tilfalder kunstneren eller sportsudøveren selv, men en anden fysisk eller juridisk person.

Der er ikke i intern dansk skatteret hjemmel til at udnytte beskatningsretten efter overenskomsten til at beskatte en person, der er hjemmehørende i Algeriet af indkomst erhvervet som optrædende kunstner eller sportsudøver her i landet, medmindre den pågældende er ansat af en dansk arbejdsgiver under sådanne forhold, at der er tale om et ansættelsesforhold omfattet af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 1, eller hvis opholdet varer så længe, at den pågældende bliver fuldt skattepligtig efter kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 2.

3.3.2.17. Artikel 17 om pensioner

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 17, stk. 1, medfører, at Danmark kan beskatte pensioner og andre lignende vederlag, der ikke er omfattet af overenskomstens artikel 18, stk. 2, betalt til en person, der er hjemmehørende i Algeriet, hvis pensionerne eller andre lignende vederlag er udbetalt fra Danmark. Ifølge artikel 18, stk. 2, kan pensioner, som udbetales af eksempelvis den danske stat til en fysisk person for udførelse af hverv for den danske stat som udgangspunkt kun beskattes i Danmark (se hertil pkt. 3.3.2.18). Desuden har Danmark efter artikel 17, stk. 2, også beskatningsret til pensioner og andre lignende betalinger, som foretages efter en offentlig ordning, som er en del af det danske sociale sikringssystem.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 9-11, at personer, der er hjemmehørende i Algeriet, er begrænset skattepligtige af deres udbetalinger fra pensionsordninger, som er skattebegunstiget efter pensionsbeskatningsloven, direktørpensioner samt af sociale pensioner. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomstens artikel 17.

3.3.2.18. Artikel 18 om offentlig hverv

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 18 indebærer, at Danmark ikke kan beskatte gage, løn og andre lignende vederlag, bortset fra en pension, der udbetales til en fysisk person, der er udsendt af en algerisk offentlig myndighed med det formål at udføre arbejde i Danmark for denne, selv om vedkommende bliver omfattet af fuld skattepligt her i landet. Er den pågældende person omfattet af reglerne for diplomater m.v., gælder dog reglerne i artikel 27. Omvendt beholder Danmark også beskatningsretten til løn m.v. udbe-

talt til en fysisk person, der er udsendt af en dansk offentlig myndighed med det formål at udføre arbejde i Algeriet for denne myndighed. En undtagelse gælder efter artiklens stk. 1, litra b, hvor arbejdet er udført i bopælsstaten, og personen er hjemmehørende og statsborger i denne stat eller personer er hjemmehørende og ikke blev hjemmehørende i denne stat alene med det formål at udføre hvervet.

I dansk ret fortsætter sådanne udsendte danske offentligt ansatte med at være fuldt skattepligtige til Danmark, jf. kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 4. Løn udbetalt af en dansk offentlig myndighed til fysiske personer, der er udsendt på dens vegne, beskattes derfor fortsat i Danmark (se hertil pkt. 3.3.2.17 om beskatningen af pensioner).

Efter artiklens stk. 2 kan tjenestemandspensioner som hovedregel kun beskattes i den stat, hvorfra de udbetales. En undtagelse gælder for modtagere, der er statsborgere og hjemmehørende i den anden stat (bopælsstaten). I sådanne tilfælde kan tjenestemandspensionerne kun beskattes i bopælsstaten.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 9, at personer, der er hjemmehørende i Algeriet, er begrænset skattepligtige af deres udbetalinger fra tjenestemandspensioner. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomsten.

3.3.2.19. Artikel 19 om studerende

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 19 medfører, at når studerende, praktikanter eller lærlinge, som er eller umiddelbart før ophold i Danmark var hjemmehørende i Algeriet, opholder sig i Danmark udelukkende i studie- eller uddannelsesøjemed, skal Danmark fritage sådanne studerende, praktikanter eller lærlinge for beskatning af beløb, som de modtager fra kilder uden for Danmark med henblik på underhold, studium eller uddannelse.

Dette gælder, selv om de pågældende i dansk ret måtte være fuldt skattepligtige efter kildeskattelovens § 1, fordi de har taget bopæl her i landet, eller fuld skattepligt ellers er indtrådt i medfør af opholdsreglen i kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 2, eller den særlige opholdsregel for studerende i kildeskattelovens § 8, stk. 2. Beløbet indgår ikke ved opgørelsen af de pågældendes skattepligtige indkomst. Omvendt gælder det samme for Algeriet for studerende eller lærlinge, der er eller umiddelbart før ophold i Algeriet var hjemmehørende i Danmark.

3.3.2.20. Artikel 20 om anden indkomst

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 20 medfører, at Danmark ikke kan beskatte en juridisk eller fysisk person, som er hjemmehørende i Algeriet af indkomsttyper, som ikke er omfattede af overenskomstens øvrige artikler, medmindre disse indkomsttyper er knyttet til et fast driftssted, som den pågældende har her i landet eller som i øvrigt har kilde i Danmark. Danmark kan dog kun udnytte denne

beskatningsret, i det omfang dansk ret foreskriver begrænset skattepligt af indkomsten i øvrigt.

Som eksempel er der i dag ikke i dansk ret begrænset skattepligt af underholdsbidrag, som en fysisk person her i landet betaler til sin tidligere ægtefælle eller børn i Algeriet. Overenskomstens artikel 20 medfører, at hvis Danmark skulle ønske at indføre begrænset skattepligt af denne type indkomst, så vil beskatningen ikke kunne gennemføres over for de fysiske personer, der er hjemmehørende i Algeriet.

Indkomst fra tredjelande erhvervet af personer med hjemsted i Danmark beskattes i Danmark.

3.3.2.21. Artikel 21 om formue

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 21 fastsætter, at formue bestående af fast ejendom i den anden stat, jf. artikel 6, og formue bestående af rørlig formue, der udgør en del af erhvervsformuen i et foretagendes faste driftssted i den anden stat, kan beskattes i den anden stat. Formue bestående af skibe og fly, som anvendes i international trafik af et foretagende, samt rørlig formue, der er knyttet til denne drift, kan kun beskattes i den stat, hvori foretagendet har sit sæde.

Danmark har ingen generelle formueskatter, og der er således ikke generel hjemmel i intern dansk ret til at gennemføre beskatning efter overenskomstens artikel 21.

3.3.2.22. Artikel 22 om ophævelse af dobbeltbeskatning

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 22 vedrører den almindelige credit-metode, som Danmark skal anvende til at undgå dobbeltbeskatning, når fysiske og juridiske personer, der er hjemmehørende i Danmark, modtager indkomst, som efter overenskomsten kan beskattes i Algeriet, men som efter intern dansk ret samtidig skal beskattes i Danmark. Metoden indebærer, at såfremt en person erhverver indkomst, som efter overenskomsten kan beskattes i Algeriet, skal Danmark nedsætte den pågældende fysiske eller juridiske persons indkomstskat med et beløb svarende til den indkomstskat, der er betalt i Algeriet. Nedsættelsen i dansk skat kan dog ikke overstige den del af indkomstskatten, som kan henføres til den indkomst, der kan beskattes i Algeriet. Denne metode svarer til reglen i ligningslovens § 33.

Artikel 22, stk. 2, medfører, at hvis en person, der er hjemmehørende i Danmark, erhverver indkomst, som efter overenskomsten kun kan beskattes i Algeriet, kan Danmark medregne indkomsten i beskatningsgrundlaget. Dette kaldes undertiden eksemptionsmetoden. Artikel 22, stk. 2, vil eksempelvis omfatte fysiske personer med hjemsted i Danmark, som modtager algeriske tjenestemandspensioner, jf. artikel 18, stk. 2. Artikel 22, stk. 2, bevirker dermed, at Danmark ikke opkræver skat af pensionen, men pensionen får betydning for graden af dansk beskatning af den pågældendes eventuelle andre indkomster, som Danmark efter overenskomsten kan beskatte.

Det bemærkes, at artiklen er formuleret således, at begge stater skal anvende ovenfor beskrevne metoder ved lempelsen af dobbeltbeskatning. Ovenstående regler gælder derfor også ved Algeriets lempelse for dobbeltbeskatning af indkomst, Danmark har ret til at beskatte.

3.3.2.23. Artikel 23 om ikke-diskrimination

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 23 medfører, at Danmark ikke kan gennemføre beskatning efter intern dansk skatteret, der diskriminerer i strid med denne artikel. Danmark må således ikke gennemføre beskatning eller dermed forbundne krav, som diskriminerer algeriske statsborgere i forhold til danske statsborgere under samme forhold, særligt under hensyn til skattemæssigt hjemsted. Danmark må ikke beskatte et fast driftssted her i landet af et algerisk foretagende mere byrdefuldt i forhold til dansk beskatning af et dansk foretagende. Betalinger fra Danmark til fysiske eller juridiske personer i Algeriet skal kunne fratrækkes dansk beskatning under samme betingelser, som hvis beløbet var betalt til fysiske og juridiske personer i Danmark. Endelig må Danmark ikke have en mere byrdefuld beskatning af eller dermed forbundne krav til et dansk selskab m.v., der er ejet af fysiske eller juridiske personer i Algeriet, i forhold til andre danske selskaber m.v.

Artiklen er formuleret efter den tilsvarende bestemmelse i artikel 24 i OECD's 2017-modeloverenskomst. Artikel 23 i denne overenskomst skal derfor fortolkes i overensstemmelse med bemærkningerne til artikel 24 i modeloverenskomsten, som angiver nærmere om, hvad der skal forstås ved diskrimination. Der er ikke regler i intern dansk ret, som strider mod overenskomstens artikel 23.

3.3.2.24. Artikel 24 om fremgangsmåden ved indgåelse af gensidige aftaler

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 24, stk. 1, giver hjemmel til, at danske skattemyndigheder kan lempe beskatningen efter intern dansk ret i konkrete sager. For det første angår bestemmelsen konkrete tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person mener, at foranstaltninger truffet af en kontraherende stat medfører eller vil medføre en beskatning i strid med overenskomsten. Det kan eksempelvis skyldes, at de to staters skattemyndigheder har en forskellig fortolkning af overenskomsten. I så fald skal de to staters skattemyndigheder søge at finde en løsning, så dobbeltbeskatning undgås. Bestemmelsen pålægger ikke de to stater en pligt til at opnå en løsning.

Artiklen indeholder ikke bestemmelser om voldgift, som det følger af OECD's 2017-modeloverenskomst. Algeriet har endnu ikke tiltrådt multilateral konvention til gennemførelse af tiltag i dobbeltbeskatningsoverenskomster til forhindring af skatteudhulning og overskudsflytning, som giver mulighed for at implementere voldgiftsbestemmelser i de deltagende staters netværk af dobbeltbeskatningsoverenskomster. Dette lovforslags § 1, stk. 2, giver hjemmel til at notificere denne overenskomst under den multilaterale

konvention. Hvis denne overenskomst notificeres af Danmark under den multilaterale konvention, vil den multilaterale konventions del VI om voldgift kunne finde anvendelse på denne overenskomst, hvis Algeriet senere ratificerer den multilaterale konvention, indmelder dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Danmark og desuden vælger, at dens del VI om voldgift skal finde anvendelse på de algeriske dobbeltbeskatningsoverenskomster.

For det andet giver artikel 24, i overensstemmelse med OECD's 2017-modeloverenskomst, hjemmel til indgåelse af gensidige aftaler til løsning af generelle spørgsmål.

Artikel 24 giver således de danske myndigheder hjemmel til at anvende en forståelse af udtryk, der fraviger forståelsen af udtrykket i dansk skatteret med henblik på at undgå dobbeltbeskatning i konkrete sager.

De øvrige bestemmelser i overenskomstens artikel 24 svarer i øvrigt til OECD's 2017-modeloverenskomst og indeholder herunder OECD's BEPS-minimumsstandarder, der indebærer, at en fysisk eller juridisk person skal have mulighed for at præsentere sin sag for de kompetente myndigheder i begge stater, og at en aftale, der indgås med hjemmel i artiklen, skal implementeres uden hensyntagen til tidsfrister i national ret.

3.3.2.25. Artikel 25 om udveksling af oplysninger

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 25 fastsætter, at de to staters kompetente myndigheder skal udveksle sådanne oplysninger, som kan forudses at være relevante for at gennemføre bestemmelserne i dobbeltbeskatningsoverenskomsten eller for at håndhæve intern lovgivning. Danmark kan således indhente oplysninger i Algeriet, uanset om oplysningerne er til brug for eksempelvis lempelse efter dobbeltbeskatningsoverenskomsten, eller om det er til brug for en controlsag, hvor en fysisk eller juridisk person har kanaliseret indkomst gennem Algeriet. Bestemmelsen er i overensstemmelse med OECD's 2017-modeloverenskomst.

Bestemmelsen tillader ikke bankhemmelighed, og den giver heller ikke mulighed for at afslå at tilvejebringe oplysninger med den begrundelse, at den pågældende stat ikke har brug for sådanne oplysninger selv.

I dansk ret følger det af skattekontrollovens § 1, stk. 3, at bestemmelser i lovgivningen om pligt til at afgive oplysninger til brug for danske skatteansættelser finder anvendelse, når de danske skattemyndigheder i skattesager, som ikke er straffesager, yder bistand i form af oplysninger til den kompetente myndighed i en anden stat til brug ved skatteansættelse i den anden stat, når denne bistand sker som led i en dobbeltbeskatningsoverenskomst eller anden international aftale.

3.3.2.26. Artikel 26 om bistand ved inddrivelse af skatter

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 26 medfører, at de to stater skal yde hinanden bistand ved inddrivelse af

skattekrav. Efter bestemmelsen skal de danske skattemyndigheder inddrive skattekrav i Danmark på vegne af de algeriske myndigheder, når skyldneren ikke kan gøre indsigelser mod inddrivelsen. Ligeledes skal de danske skattemyndigheder iværksætte de fornødne foranstaltninger til sikring af algeriske skattekrav i Danmark, når betingelserne efter algerisk lovgivning herfor er til stede.

Udenlandske skattekrav i skattesager, der ikke er straffesager, omfattes af § 1, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorfor restanceinddrivelsesmyndigheden (Gældsstyrelsen) skal forestå inddrivelsen.

3.3.2.27. Artikel 27 om personer ansat ved diplomatiske og konsulære repræsentationer

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 27 fastsætter, at overenskomsten ikke berører de skattemæssige begunstigelser, som gælder for medlemmer af diplomatiske og konsulære repræsentationer i henhold til folkerettens almindelige regler eller særlige aftaler. Dette princip følger også af OECD's 2017-modeloverenskomst.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 3, at dansk skattepligt ikke omfatter fremmede staters herværende diplomatiske repræsentanter og konsulære repræsentanter samt disses personale m.fl., i det omfang det er aftalt i wienerkonventionerne om diplomatiske og konsulære forbindelser. Diplomater, konsulere m.fl., som er udsendt af den algeriske stat til tjeneste her i landet, er således fritaget for dansk beskatning, i det omfang dette følger af wienerkonventionerne. Skattefritagelsen efter kildeskattelovens § 3 gælder derimod ikke for lokalt ansatte medarbejdere ved den algeriske ambassade.

3.3.2.28. Artikel 28 om berettigelse til fordele

Overenskomstens artikel 28, stk. 1 medfører, at Danmark kan se bort fra de fordele, der gives i medfør af overenskomstens artikel 11 (renter) og 12 (royalties) og beskatte indkomsten efter intern dansk ret, hvis indkomsten, der er hidrørende fra kilder her i landet, og som retmæssigt ejes af en person eller selskab i Algeriet, ikke beskattes eller er undergivet særlige begunstigelser for udenlandsk indkomst i Algeriet. En lignende bestemmelse er ikke indeholdt i OECD's eller FN's modeloverenskomst.

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 28, stk. 4, indeholder en bestemmelse til værn mod misbrug af overenskomsten. Bestemmelsen indebærer en såkaldt principal purpose test ("PPT-test"). Bestemmelsen medfører, at danske såvel som algeriske myndigheder kan nægte en fysisk eller juridisk person fordele efter overenskomsten, for så vidt angår indkomst og formue, hvis det i betragtning af alle relevante fakta og omstændigheder er rimeligt at antage, at opnåelse af denne fordel var et af hovedformålene med noget arrangement eller nogen transaktion, som direkte eller indirekte resulterer i denne fordel. Dette gælder dog ikke, hvis det godtgøres, at opnåelse af denne fordel under de givne omstændigheder ville være i overensstemmelse med

genstanden for og formålet med de relevante bestemmelser i overenskomsten.

Bestemmelsen er en BEPS-minimumsstandard. En tilsvarende bestemmelse gælder i dansk ret i medfør af ligningslovens § 3.

3.3.2.29. Artikel 29 om ikrafttræden

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 29, stk. 1, fastsætter, at overenskomsten træder i kraft på tidspunktet for udvekslingen af ratifikationsinstrumenter.

Efter artiklen 29, stk. 2, får overenskomsten virkning for så vidt angår danske kildeskatter, på beløb, der betales den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere. For andre danske skatter får overenskomsten virkning for indkomstår, som begynder den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere.

3.3.2.30. Artikel 30 om opsigelse

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 30 fastsætter, at overenskomsten forbliver i kraft, medmindre den opsiges af enten Danmark eller Algeriet. I så fald skal underretning om opsigelse ske mindst 6 måneder før udgangen af ethvert kalenderår, der begynder fem år efter det år, hvor overenskomsten trådte i kraft. Opsigelsens virkning på danske og algeriske skatter spejler virkningstidspunktet for overenskomstens virkningstidspunkt i artikel 29.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser for staten.

Lovforslaget vurderes at medføre implementeringsmæssige omkostninger for staten på 0,1 mio. kr. årligt 2024-2029. Omkostningerne kan henføres til systemtilretninger.

Lovforslaget ventes ikke i øvrigt at have nævneværdige økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Det vurderes, at lovforslaget i vid udstrækning efterlever principperne for digitaliseringsklar lovgivning. Der henvises her særligt til, at dobbeltbeskatningsoverenskomsten følger samme opbygning som Danmarks øvrige dobbeltbeskatningsoverenskomster, og den derfor skal implementeres i allerede eksisterende it-løsninger. Det bemærkes dog, at Algeriet ikke er omfattet af EU's regler om databeskyttelse.

Lovforslaget giver hjemmel til, at Skattestyrelsen kan udveksle oplysninger, der kan være relevante for gennemførelsen af bestemmelserne i dobbeltbeskatningsoverenskomsten eller for administrationen eller håndhævelsen af intern lovgivning vedrørende skatter af enhver art og betegnelse.

Det vurderes, at principperne 2,3,4,6 og 7 for digitaliseringsklar lovgivning efterleves.

Princip 1 vurderes overvejende opfyldt, da dobbeltbeskatningsoverenskomsten i overvejende grad følger reglerne i OECD's og FN's modeloverenskomster og derfor i det omfang skal forstås og fortolkes på samme vis som bestemmelserne heri. I det omfang overenskomsten fraviger modeloverenskomsterne, er dette udtryk for et kompromis mellem danske og algeriske interesser.

Princip 2 vurderes opfyldt, da aftalen implementerer tilføjelser til den berørte personkreds og juridiske skattesubjekter i allerede eksisterende it-løsninger, og der derfor tilføjes til allerede eksisterende digital kommunikation m.v.

Princip 3 vurderes opfyldt, da dobbeltbeskatningsoverenskomsten vil skulle implementeres i eksisterende it-løsninger, som regulerer skatteforholdene for de berørte skattesubjekter, og at automatisk sagsbehandling muliggøres i det omfang det allerede er indarbejdet i de pågældende it-løsninger.

Princip 4 om sammenhæng på tværs ved genbrug af begreber og data vurderes opfyldt, da bestemmelserne i dobbeltbeskatningsoverenskomsten anvender samme struktur og begreber som øvrige dobbeltbeskatningsoverenskomster, og at indholdet i denne er udformet med afsæt i OECD's generelle anbefalinger og retningslinjer på området.

Princip 5 om tryk og sikker datahåndtering vurderes overvejende opfyldt. Oversendelse af oplysninger til lande uden for EU sker ved krypteret eller fysisk post. Desuden er de danske myndighedernes håndtering af persondata underlagt EU's databeskyttelsesforordning.

Princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur vurderes opfyldt af de samme årsager som anført under princip 2-4.

Princip 7 om forebyggelse af snyd og fejl vurderes opfyldt, da dobbeltbeskatningsoverenskomsten tilvejebringer et forbedret grundlag for at understøtte myndighedernes kontrolindsats bl.a. ved overenskomsten artikel 25.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have nævneværdige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Lovforslaget har ikke været sendt i høring, idet der er tale om godkendelse af en allerede underskrevet dobbeltbeskatningsoverenskomst.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vurderes at medføre administrative omkostninger for staten på 0,1 mio. kr. årligt 2026-2030 som følge af systemtilretninger.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen

Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det foreslås i § 1, stk. 1, at bestemmelserne i dobbeltbeskatningsoverenskomsten af 30. september 2021 mellem Kongeriget Danmarks regering og Den Algeriske Folkerepubliks regering til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomst- og formueskatter og forhindring af skatteunddragelse og omgåelse skal gælde her i landet, når betingelserne herfor er opfyldt. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten er medtaget som bilag 1.

Med vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget tillige sit samtykke til, at regeringen kan ratificere overenskomsten i overensstemmelse med grundlovens § 19, stk. 1.

I det følgende gennemgås dobbeltbeskatningsoverenskomstens enkelte bestemmelser.

Artikel 1 (Personer omfattede af overenskomsten)

Artikel 1, stk. 1, fastslår, at overenskomsten finder anvendelse på personer, der er hjemmehørende i en eller begge de kontraherende stater.

Det betyder, at alene personer, der efter overenskomstens artikel 4 har hjemsted i enten Danmark eller Algeriet kan opnå lempelse for dobbeltbeskatning. Begrebet ”personer” omfatter både fysiske og juridiske personer efter overenskomstens artikel 3, stk. 1, litra d.

Fysiske og juridiske personer, der alene er begrænset skattepligtige til Danmark eller Algeriet uden at have hjemsted efter artikel 4 i én af staterne, kan heller ikke påberåbe sig overenskomstens fordele.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 1, stk. 1.

Artiklen indeholder modsat OECD’s og FN’s 2017-modeloverenskomster ikke bestemmelser, der fastsætter, at indkomst, som erhverves af eller gennem et interessentskab eller en lignende enhed, som helt eller delvis er transparent efter skattelovgivningen i én af de to stater, kun kan anses for omfattet af dobbeltbeskatningsoverenskomsten, i det omfang indkomsten skattemæssigt behandles som indkomst erhvervet af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat efter den pågældende stats interne skattelovgivning. Bestemmelsen blev indsat i OECD’s og FN’s model-

overenskomster i 2017. I det omfang transparente selskaber behandles fuldt ud transparente, følger det i forvejen af kravet for hjemsted under modeloverenskomsternes og denne overenskomsts artikel 4, at en person – såvel fysisk som juridisk – skal være skattepligtig til en kontraherende stat efter dennes interne lovgivning på grund af bopæl, hjemsted, selskabsregistrering, ledelsens sæde eller andre lignende kriterier, før personen kan anses for hjemmehørende i den kontraherende stat i overenskomstens forstand.

Artiklen indeholder heller ikke en bestemmelse tilsvarende den i OECD’s og FN’s 2017-modeloverenskomsternes artikel 1, stk. 3, der fastslår, at overenskomsten ikke berører en stats ret til at beskatte fysiske og juridiske personer, der er hjemmehørende deri, bortset fra tilfælde, hvor det er aftalt, at bopælsstatens beskatningsret faktisk berøres. Artikel 1, stk. 3, i modeloverenskomsterne bekræfter dette generelle bagvedliggende princip, der således også gælder for denne overenskomst.

Artikel 2 (Skatter omfattet af overenskomsten)

Artikel 2, stk. 1, fastslår, at overenskomsten finder anvendelse på indkomstskatter, der pålignes på vegne af en kontraherende stat eller dens politiske underafdelinger eller af dens lokale eller regionale myndigheder, uanset hvordan de opkræves.

Bestemmelsen har den virkning, at alene indkomstskatter, der pålignes på vegne af en kontraherende stat eller dens politiske underafdelinger eller af dens lokale eller regionale myndigheder, uanset hvordan de opkræves, er omfattet af overenskomsten. Dette betyder bl.a. at det er underordnet om skatten kildebeskattes eller ej. Overenskomsten omfatter endvidere også skatter, der pålignes af andre myndigheder end staterne selv så som fx kommuner.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 2, stk. 2, anses som indkomst- eller formueskatter alle skatter, der pålignes hele eller dele af indkomsten eller formuen, herunder skatter af fortjeneste ved afhændelse af rørlig eller fast ejendom, skatter på det samlede beløb af gage og lønninger såvel som skatter på formueforøgelse.

Denne bestemmelse medfører, at alene indkomst- eller formueskatter er omfattet af dobbeltbeskatningsoverenskomsten. Dette omfatter skatter på kapitalgevinster, herunder i tilfælde, hvor lagerbeskatningsregimer anvendes.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 2, stk. 2.

Artikel 2, stk. 3, fastslår, at de gældende skatter, som overenskomsten især finder anvendelse på i Danmark, er indkomstskatten til staten og den kommunale indkomstskat. I Algeriet er det især skatten på globalindkomst (the tax on global income), skatten på selskabers fortjeneste (the tax on profits of companies), skatten på frit erhverv (tax on professional activity), arveskatten (the patrimony tax), og royalties og skatter på resultater med tilknytning til virksomhed med udarbejdelse af prospekter, efterforskning, udnyttelse og transport af kulbrinter gennem rørledninger (royalties and taxes on results relating to activities of prospecting, research, exploitation and transport of hydrocarbons by way of pipelines).

Bestemmelsen har den virkning, at de opregnede skatter er omfattet af overenskomsten og derved genstand for lempelse af dobbeltbeskatning. Der er tale om en ikke-udtømmende liste og andre skatter, der ikke fremgår af stk. 3, men som opfylder definitionen af en indkomstskat i stk. 2, vil være omfattet af overenskomsten.

Bestemmelsen følger af OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 2, stk. 3.

Artikel 2, stk. 4, fastslår, at overenskomsten endvidere finder anvendelse på skatter af samme eller væsentligt samme art, der efter datoen for undertegnelse af denne overenskomst pålignes som tillæg til, eller i stedet for, de eksisterende skatter. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal underrette hinanden om væsentlige ændringer, som er foretaget i deres respektive skattelove.

De skatter, som de kompetente myndigheder skal underrette hinanden om, skal opfylde definitionen til indkomstskatter i artikel 2, stk. 1 og 2, før underretningspligten indtræder.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 2, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.2.

Artikel 3 (Almindelige definitioner)

Artikel 3, stk. 1, fastslår, at medmindre andet fremgår af sammenhængen, har en række opregnede udtryk i stk. 1, litra a-k i overenskomsten den betydning, som er angivet deri.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, men indeholder modsat OECD's modeloverenskomst ikke en definition af "anerkendt pensionsinstitut". Det er dog specificeret under artikel 4, stk. 1, at pensionsinstitutter er omfattet af overenskomsten. Der henvises i den forbindelse til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.4.

Artikel 3, stk. 1, litra a, fastslår, at udtrykkene "en kontra-

herende stat" og "den anden kontraherende stat" betyder henholdsvis Danmark eller Algeriet.

Tredjestater kan derved ikke anses som "en kontraherende stat" eller "den anden kontraherende stat" i de af overenskomstens bestemmelser, hvor udtrykkene anvendes.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 3, stk. 1, litra b, fastslår, at "Algeriet" er defineret som Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet og betyder i geografisk forstand Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets territorium, herunder territorialfarvandet og områderne uden for dette, inden for hvilke Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet i overensstemmelse med folkeretten og national lovgivning udøver jurisdiktion eller suverænitetsrettigheder med henblik på efterforskning og udnyttelse af naturforekomster på havbunden, i undergrunden og i overliggende farvande.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 3, stk. 1, litra c, fastslår, at "Danmark" er defineret som det danske territorium og den danske del af Nordsøoklen. Færøerne og Grønland er specifikt udelukket fra definitionen af Danmark, da disse dele af riget selv varetager skatteområdet, herunder indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster med andre stater.

Bestemmelsen har den virkning, at "Danmark" er defineret som det danske territorium samt den danske del af Nordsøoklen. Færøerne og Grønland er specifikt udelukket fra definitionen af Danmark, da disse dele af riget selv varetager skatteområdet, herunder indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster med andre stater.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 3, stk. 1, litra d, fastslår, at udtrykket "person" omfatter en fysisk person, et selskab og enhver anden sammenlutning af personer.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra a.

Artikel 3, stk. 1, litra e, fastslår, at udtrykket "statsborger" i forhold til en kontraherende stat betyder enhver fysisk person, der har indfødsret i en kontraherende stat, og enhver juridisk person, ethvert interessentskab eller enhver sammenlutning, der består i kraft af den gældende lovgivning i en kontraherende stat.

Bestemmelsen har betydning i de tilfælde, hvor overenskomsten anvender statsborgerskab som et kriterium. Dette gælder bl.a. artikel 4, stk. 2, litra c, hvorefter dobbelt domicilerede fysiske personers hjemsted under visse omstændigheder bestemmes ud fra statsborgerskab (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra g.

Artikel 3, stk. 1, litra f, fastslår, at udtrykket "selskab" betyder enhver juridisk person eller enhver enhed, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra b.

Artikel 3, stk. 1, litra g, fastslår, at udtrykkene "foretagende i en kontraherende stat" og "foretagende i den anden kontraherende stat" betyder henholdsvis et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra d.

Artikel 3, stk. 1, litra h, fastslår, at udtrykket "international trafik" betyder enhver transport med skib eller fly, der anvendes af et foretagende, hvis virkelige ledelse har sit sæde i en kontraherende stat, undtagen når sådan transport udelukkende anvendes mellem steder i den anden kontraherende stat.

Definitionen af "international trafik" i dobbeltbeskatningsoverenskomsten følger af OECD's 2014-modeloverenskomst. Derved kan kun transport med skib eller fly, som anvendes af et foretagende, hvis virkelige ledelse har sit sæde i en kontraherende stat, udgøre "international trafik" i overenskomstens forstand. I OECD's 2017-modeloverenskomst er der ikke indeholdt en betingelse om, at det foretagende, der anvender skibet eller flyet, skal have skattemæssigt hjemsted i én af de kontraherende stater. Det bemærkes, at skattemæssigt hjemsted for dobbeltdomicilerede juridiske personer efter overenskomst bestemmes ud fra, hvor den juridiske persons virkelige ledelse har sit sæde (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Artikel 3, stk. 1, litra i, fastsætter, at udtrykket "kompetent myndighed" i Danmark betyder skatteministeren eller ministerens befuldmægtigede stedfortræder og i Algeriet betyder finansministeren eller ministerens befuldmægtigede stedfortræder.

Bestemmelsen omfatter Skatteforvaltningen, der kan optræde på skatteministerens vegne på visse punkter, hvor overenskomsten pålægger pligter eller indrømmer beføjelser til de kompetente myndigheder. Dette gælder eksempelvis artikel 24 om den gensidige aftaleprocedure (se hertil pkt. 3.3.4.24).

Bestemmelsen har en lignende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst, men modeloverenskomsten overlader det til de kontraherende stater nærmere at bestemme, hvem der konkret skal anses som kompetente myndigheder i kontraherende stater.

Artikel 3, stk. 1, litra j, fastslår, at udtrykket "foretagende" anvendes om enhver form for udøvelse af erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen har den virkning, at enhver form for udøvelse af erhvervsvirksomhed anses som et "foretagende". Det bemærkes, at der i definitionen af "foretagende" ikke skelnes i forhold til hvilken type person, der udøver erhvervsvirksomheden. Offentlige myndigheders udøvelse af erhvervsvirksomhed betragtes derved også som et "foretagende" i overenskomstens forstand.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra c.

Artikel 3, stk. 1, litra k, fastslår, at udtrykket "erhvervsvirksomhed" omfatter udøvelse af frit erhverv og udøvelse af anden virksomhed af uafhængig karakter.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra h.

Artikel 3, stk. 2, fastslår, at ved en kontraherende stats anvendelse af overenskomsten skal ethvert udtryk, som ikke er defineret deri, medmindre andet følger af sammenhængen, eller de kompetente myndigheder efter bestemmelserne i artikel 24 bliver enige om en anden betydning, til enhver tid tillægges den betydning, som det har på dette tidspunkt i denne stats lovgivning med henblik på de skatter, som overenskomsten finder anvendelse på, idet enhver betydning i denne stats skattelov går forud for den betydning, som dette udtryk er tillagt i denne stats andre love.

Bestemmelsen har den virkning, at der for fortolkningen af de udtryk i overenskomsten, der ikke er defineret i artikel 3, gælder et andet fortolkningsprincip end for andre traktater, der følger det almindelige efter Wienerkonventionen af 23. maj 1969 om traktatretten artikel 31.

Efter Wienerkonventionens artikel 31, skal traktatbestemmelser fortolkes i god tro og i overensstemmelse med den almindelige mening, der tillægges udtrykkene i traktaten i overensstemmelse med deres kontekst og i lyset af udtrykkenes genstand og formål. Intern lovgivning tages derved ikke i betragtning. Der gives i denne overenskomsts artikel 3, stk. 2, forrang til den forståelse af udtryk, der følger af de kontraherende stater interne lovgivning, medmindre andet følger af sammenhængen. Herved fraviges de almindelige principper i Wienerkonventionens artikel 31.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.3.

Artikel 4 (Skattemæssigt hjemsted)

Artikel 4, stk. 1, fastsætter, at udtrykket "en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat" i overenskomstens forstand betyder enhver person som efter lovgivningen i

denne stat er skattepligtig dér på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde, selskabsregistrering eller ethvert andet kriterium af lignende karakter, og omfatter også denne stat og enhver dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed samt et pensionsinstitut, som er anerkendt og kontrolleret efter lovgivningen i en kontraherende stat, uanset om et sådant pensionsinstituts indkomst generelt er fritaget for skat i denne stat. Dette udtryk omfatter dog ikke en person, som er skattepligtig i denne stat udelukkende af indkomst fra kilder i denne stat eller dér beroende formue.

Bestemmelsen har den virkning, at udtrykket ”en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat” betyder en person, der er (fuldt) skattepligtig i denne stat på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde, selskabsregistrering, eller et andet lignende kriterium efter det pågældende lands lovgivning herom.

Det bemærkes, at begrebet ”person” omfatter både fysiske og juridiske personer.

Imidlertid kan en person være fuldt skattepligtig i begge stater efter staternes interne lovgivning (”dobbelt domicil”), eksempelvis hvis en fysisk person har bopæl og ophold i begge stater. I overenskomstens forstand kan en person dog kun være hjemmehørende i én stat. Dette problem søges derfor løst i stk. 2, litra a-d, for så vidt angår fysiske personer og stk. 3, for så vidt angår juridiske personer.

Bestemmelsen følger overordnet OECD’s 2017-modeloverenskomst artikel 4, stk. 1. Det fremgår dog udtrykkeligt, at et pensionsinstitut er hjemmehørende i en kontraherende stat, hvis det er anerkendt og kontrolleret efter lovgivningen i denne stat, uanset om pensionsinstitutets indkomst generelt er fritaget for skat i den pågældende stat.

Artikel 4, stk. 2, 1. pkt., fastsætter, at hvis en fysisk person efter stk. 1, er hjemmehørende i begge kontraherende stater, så bestemmes personens status efter stk. 2, litra a-d.

Denne overenskomsts artikel 4, stk. 2, har samme ordlyd som artikel 4, stk. 2, i OECD’s 2017-modeloverenskomst.

Artikel 4, stk. 2, litra a, fastsætter, at en person, der efter stk. 1 er hjemmehørende i begge de kontraherende stater, skal personen anses for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor personen har en fast bolig til sin rådighed. Hvis personen har en fast bolig til sin rådighed i begge stater, anses personen for kun at være hjemmehørende i den stat, med hvilken personen har de stærkeste personlige og økonomiske forbindelser (midtpunkt for sine livsinteresser).

Bestemmelsen har den virkning, at rådigheden over fast bolig er det primære kriterium for bestemmelse af skattemæssigt hjemsted for fysiske personer i tilfælde af, at anvendelsen af dansk og algerisk ret fører til, at personen anses som skattemæssigt hjemmehørende i begge stater. Hvis en person har fast bolig til rådighed i begge stater, skal det bestemmes i hvilken stat, personen har de stærkeste personlige og øko-

nomiske forbindelser – dvs. hvor personen har midtpunktet for sine livsinteresser.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 2, litra a.

Artikel 4, stk. 2, litra b, fastsætter, at hvis det ikke kan afgøres, i hvilken stat personen har midtpunkt for sine livsinteresser, eller hvis personen ikke har en fast bolig til sin rådighed i nogen af staterne, anses personen for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor personen sædvanligvis har ophold.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis ikke det ud fra artikel 4, stk. 1, litra a, konkret kan bestemmes, hvor personen har bopæl, anses staten, hvor personen sædvanligvis har sit ophold, som personens skattemæssige hjemsted.

Bestemmelsen har samme ordlyd OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 2, litra b.

Artikel 4, stk. 2, litra c, fastsætter, at hvis en person sædvanligvis har ophold i begge stater, eller hvis personen ikke har ophold i nogen af dem, anses personen for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor personen er statsborger.

Bestemmelsen medfører, at hvis det skattemæssige hjemsted for en dobbelt domicileret person ikke konkret kan bestemmes ud fra artikel 4, stk. 1, litra a eller b, anses personen for at være skattemæssigt hjemmehørende dér, hvor personen er statsborger.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 2, litra c.

Artikel 4, stk. 2, litra d, bestemmer, at hvis en person er statsborger i begge stater, eller hvis en person ikke er statsborger i nogen af dem, afgør de kontraherende staters kompetente myndigheder spørgsmålet ved gensidig aftale.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis ikke en dobbelt domicileret fysisk persons skattemæssige hjemsted konkret kan bestemmes ud fra artikel 4, stk. 2, litra a-c, skal de kompetente myndigheder afgøre spørgsmålet ved gensidig aftale.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 2, litra d.

Artikel 4, stk. 3, fastsætter, at hvis en ikke-fysisk person (en juridisk person) efter bestemmelserne i stk. 1 er hjemmehørende i begge kontraherende stater, skal de kompetente myndigheder efter gensidig aftale søge at fastlægge, i hvilken af staterne selskabet m.v. er hjemmehørende i artiklens forstand. Kan der ikke indgås en aftale herom, kan den juridiske person hverken påberåbe sig lempelser eller skattefritagelser efter overenskomsten, undtagen i det omfang og på den måde som de kontraherende staters kompetente myndigheder måtte blive enige om, jf. stk. 3.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.4.

Artikel 5 (Fast driftssted)

Artikel 5, stk. 1, bestemmer, at udtrykket "fast driftssted" betyder et fast forretningssted, hvor igennem et foretagendes erhvervsvirksomhed helt eller delvis udøves.

Hovedformålet med bestemmelsen om anvendelsen af kriteriet "fast driftssted" er at afgøre, hvornår en stat har ret til at beskatte fortjeneste, der er erhvervet af et foretagende i den anden stat. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 7 bestemmer, at et foretagendes fortjeneste kun kan beskattes i den stat, hvori foretagendet er hjemmehørende (bopælsstaten). Hvis foretagendet imidlertid udøver virksomhed gennem et fast driftssted i den anden stat (kildestaten), kan denne stat beskatte foretagendet af den fortjeneste, som det har opnået gennem det faste driftssted. Hensynet bag reglerne om fast driftssted er, at når et foretagende fra den ene stat udøver erhvervsvirksomhed gennem et fast driftssted i den anden stat, anses det for at have en sådan økonomisk tilknytning til den anden stat, at den anden stat skal have ret til at beskatte den fortjeneste, som foretagendet opnår gennem det faste driftssted.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 1.

Artikel 5, stk. 2, litra a-f, fastsætter, at udtrykket "fast driftssted" især omfatter et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, en mine, en olie- eller gaskilde, et stenbrud eller ethvert andet sted, hvor naturforekomster udvindes.

Opregningen er ikke udtømmende, hvorfor andre faste forretningssteder, hvor igennem et foretagendes erhvervsvirksomhed helt eller delvist udøves, også udgør fast driftssted, selvom det ikke har samme karakter af de aktiviteter, der er opregnet i stk. 2, litra a-f.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 2, litra a-f.

Artikel 5, stk. 3, bestemmer, at en byggeplads, et anlægs- eller monteringsarbejde kun udgør fast driftssted, hvis aktiviteterne varer mere end 6 måneder.

Bestemmelsen har den virkning, at kildelandet først får beskatningsretten på sådanne aktiviteter, når aktiviteten har varet længere end 6 måneder (se hertil de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.7).

Bestemmelsen afviger fra OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 3, hvor aktiviteten skal vare mere end 12 måneder for at udgøre fast driftssted. 6 månedersperioden følger dog af FN's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 5, stk. 4, litra a, fastsætter, at udtrykket "fast drifts-

sted" uanset bestemmelserne i stk. 1 tillige omfatter levering af tjenesteydelser, herunder konsulentydelse, ved brug af medarbejdere eller andet personale, som er ansat til et sådant formål, men kun hvis opgaver af denne karakter (i forbindelse med samme eller et dermed forbundet projekt), i en kontraherende stat strækker sig over en eller flere perioder, der tilsammen udgør mere end 183 dage inden for en 12-månedersperiode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår.

Bestemmelsens virkning er, at levering af tjenesteydelser, herunder konsulentydelse, udgør et fast driftssted, hvis opgaverne på det samme projekt strækker sig over mere end 183 dage inden for en 12-månedersperiode.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst. Bestemmelsen følger af FN's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 5, stk. 4, litra b, fastsætter, at udtrykket "fast driftssted", uanset bestemmelserne i stykke 1, omfatter for en fysisk person, denne persons levering af tjenesteydelser i en kontraherende stat, men kun hvis den pågældende persons ophold i denne stat strækker sig over en eller flere perioder, som tilsammen udgør mere end 183 dage inden for en 12-månedersperiode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår.

Bestemmelsens virkning er, at levering af tjenesteydelser i kildestaten også udgør fast driftssted i kildestaten, hvis den fysiske persons ophold i kildestaten strækker sig over en eller flere perioder, som tilsammen udgør mere end 183-dage inden for en 12-månedersperiode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at denne overenskomst ikke indeholder en bestemmelse som den i artikel 14, stk. 1, litra b, i FN's 2017-modeloverenskomst om indkomst fra frit erhverv. Artikel 5, stk. 4, litra b, i denne overenskomst har til hensigt at omfatte de samme aktiviteter, som artikel 14, stk. 1, litra b, ville have omfattet. I artikel 14, stk. 1, litra b, i FN's 2017-modeloverenskomst begrænses kildelandets beskatningsret til kun at omfatte "indkomst erhvervet fra hans aktiviteter udført i denne anden stat". Hensynet bag udeladelsen af dette led fra overenskomstens artikel 5, stk. 4, litra b, er, at indkomstallokering i overenskomstens artikel 5 sker efter principperne i overenskomstens artikel 7, der foreskriver, at kun den indkomst, der kan henføres til det faste driftssted, kan beskattes i kildestaten (se hertil de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.5 og 3.3.2.7).

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 5, stk. 5, fastsætter, at udtrykket "fast driftssted" uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel ikke omfatter de i litra a-f opregnede aktiviteter.

Artikel 5, stk. 5, litra a, bestemmer, at udtrykket "fast drifts-

sted" uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel ikke omfatter anvendelsen af indretninger udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering af varer tilhørende foretagendet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra a.

Artikel 5, stk. 5, litra b, bestemmer, at udtrykket "fast driftssted" uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel ikke omfatter opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra b.

Artikel 5, stk. 5, litra c, bestemmer, at udtrykket "fast driftssted" uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel ikke omfatter opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på forarbejdning hos et andet foretagende.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra c.

Artikel 5, stk. 5, litra d, bestemmer at udtrykket "fast driftssted" uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel ikke omfatter opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at foretage indkøb af varer eller indsamle oplysninger for foretagendet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra d.

Artikel 5, stk. 5, litra e, bestemmer at udtrykket "fast driftssted" uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel ikke omfatter opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at udøve enhver anden virksomhed af forberedende eller hjælpende karakter for foretagendet.

Bestemmelsen har den virkning, at opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at udøve enhver anden form for virksomhed for foretagendet, som ikke er opført i stk. 5, forudsat at denne aktivitet er af forberedende eller hjælpende karakter, ikke udgør et fast driftssted i overenskomstens forstand, medmindre reglen i stk. 6 finder anvendelse.

Bestemmelsen har ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst, men bestemmelsen svarer til OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 5, litra e. Der er derfor ikke krav – som i OECD's 2017-modeloverenskomst – om, at aktiviteter generelt skal være af forberedende eller hjælpende karakter, før de ikke kan anses for at udgøre et fast driftssted. Aktiviteterne opregnet i stk. 5, litra a-d, behøver således ikke være af forberedende eller hjælpende karakter, for ikke at være omfattet af udtrykket "fast driftssted".

Artikel 5, stk. 5, litra f, bestemmer, at uanset de forudgåen-

de bestemmelser i denne artikel omfatter udtrykket "fast driftssted" ikke opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende for at udøve enhver kombination af de former for virksomhed, der er nævnt i litra a-e, forudsat at det faste forretningssteds samlede virksomhed, der er et resultat af denne kombination, er af forberedende eller hjælpende karakter.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra f.

Artikel 5, stk. 6, fastsætter, at hvis en person, der ikke er en uafhængig repræsentant efter bestemmelsens stk. 7, handler på vegne af et foretagende og i en kontraherende stat har og sædvanligvis udøver en fuldmagt til at indgå aftaler i foretagendets navn, anses dette foretagende uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2 for at have et fast driftssted i denne stat med hensyn til enhver virksomhed, som denne person påtager sig for foretagendet, medmindre denne persons virksomhed er begrænset til sådan virksomhed, som er nævnt i stk. 5, og som, hvis den var udøvet gennem et fast forretningssted, ikke ville gøre dette faste forretningssted til et fast driftssted i henhold til bestemmelserne i dette stykke.

Bestemmelsen svarer til OECD's 2014-modeloverenskomst og implementerer derfor ikke de standarder, der følger af Action 7 i BEPS-projektet og multilateral konvention til gennemførelse af tiltag i dobbeltbeskatningsoverenskomster til forhindring af skatteudhulning og overskudsflytning.

Artikel 5, stk. 7, fastsætter, at et foretagende ikke anses for at have et fast driftssted i en kontraherende stat, blot fordi det driver erhvervsvirksomhed i denne kontraherende stat gennem en mægler, kommissionær eller enhver anden uafhængig repræsentant, forudsat at sådanne personer handler inden for rammerne af deres sædvanlige erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen medfører, at et foretagendes uafhængige repræsentanter som mæglere, kommissionærer el.lign., der handler inden for deres sædvanlige erhvervsvirksomhed, ikke ved aktiviteter i den anden kontraherende stat vil etablere fast driftssted. Det betyder, at der fx ikke vil foreligge fast driftssted hvor en sådan person eller anden uafhængig repræsentants virksomhed er begrænset til indkøb af varer for foretagendet.

Bestemmelsen svarer til OECD's 2014-modeloverenskomst og implementerer derfor ikke de standarder, der følger af Action 7 i BEPS-projektet og multilateral konvention til gennemførelse af tiltag i dobbeltbeskatningsoverenskomster til forhindring af skatteudhulning og overskudsflytning.

Artikel 5, stk. 8, bestemmer, at den omstændighed at et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kontrollerer eller kontrolleres af et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, eller som driver erhvervsvirksomhed i denne anden stat (enten gennem et fast driftssted eller på anden måde), medfører ikke i sig selv, at det ene selskab anses for et fast driftssted for det andet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomst.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.5.

Artikel 6 (Indkomst af fast ejendom)

Artikel 6, stk. 1, fastsætter, at indkomst, som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver af fast ejendom (herunder indkomst af landbrug eller skovbrug), der er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 6, stk. 1.

Artikel 6, stk. 2, bestemmer, at udtrykket "fast ejendom" tillægges den betydning, som det har i lovgivningen i den kontraherende stat, hvor den pågældende ejendom er beliggende. Udtrykket omfatter i alle tilfælde tilbehør til fast ejendom, besætning og redskaber, der anvendes i landbrug og skovbrug, rettigheder, på hvilke bestemmelserne i civilretten om fast ejendom finder anvendelse, brugsret til fast ejendom og retten til variable eller faste betalinger som vederlag for udnyttelsen af, eller retten til at udnytte mineralforekomster, kilder og andre naturforekomster. Skibe og fly anses ikke for fast ejendom.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 6, stk. 2.

Artikel 6, stk. 3, bestemmer, at bestemmelserne i stk. 1 finder anvendelse på indkomst, der hidrører fra direkte brug, udleje, bortforpagtning eller benyttelse i enhver anden form af fast ejendom.

Bestemmelsen har den virkning, at indkomst, der hidrører fra direkte brug, udleje, bortforpagtning eller benyttelse i enhver anden form af fast ejendom, på samme vis som anden indkomst fra fast ejendom kan beskattes i den stat, hvor den faste ejendom er beliggende.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 6, stk. 3.

Artikel 6, stk. 4, fastsætter, at bestemmelserne i stk. 1 og 3 også finder anvendelse på indkomst af fast ejendom, der tilhører et foretagende.

Bestemmelsen er en præcisering af, hvad der ellers ville gælde i kraft af denne overenskomsts artikel 6, stk. 1 og 3.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 6, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.6.

Artikel 7 (Fortjeneste ved erhvervsvirksomhed)

Artikel 7, stk. 1, fastslår, at fortjeneste, som erhverves af et foretagende i en kontraherende stat, kun kan beskattes i denne kontraherende stat, medmindre foretagendet driver

erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted. Hvis foretagendet driver fornævnte erhvervsvirksomhed, kan foretagendets fortjeneste beskattes i den anden kontraherende stat, men kun den del deraf, som kan henføres til det faste driftssted.

Bestemmelsen har den virkning, at et foretagendes fortjeneste ved erhvervsvirksomhed kun kan beskattes i den stat, hvori foretagendet er hjemmehørende (bopælsstaten), medmindre virksomheden udøves gennem et fast driftssted i den anden stat (kildestatens). Er dette tilfældet, kan kildestatens beskattede den fortjeneste, der kan henføres til det faste driftssted (se hertil de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.5).

Bestemmelsen følger OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 7, stk. 1.

Artikel 7, stk. 2, fastsætter, at hvis et foretagende i en kontraherende stat driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted, skal der, medmindre bestemmelserne i stk. 3 medfører andet, i hver kontraherende stat til dette faste driftssted henføres den fortjeneste, som det kunne forventes at opnå, hvis det havde været et frit og uafhængigt foretagende, der var beskæftiget med den samme eller lignende virksomhed på de samme eller lignende vilkår, og som under fuldstændigt frie forhold gjorde forretninger med det foretagende, hvis faste driftssted det er.

Bestemmelsen medfører, at kildestatens kan beskattede den fortjeneste, der kan henføres til det faste driftssted efter den såkaldte direkte metode for indkomstallokering, som bestemmelsen opregner.

Artiklen har den samme ordlyd som artikel 7 i OECD's 2008-modeloverenskomst, og som stadigvæk til dels kommer til udtryk i FN's 2017-modeloverenskomst.

Modsat OECD's 2017-modeloverenskomst indeholder overenskomstens artikel 7, stk. 2, ikke nogen henvisning til bestemmelserne om lempelse af dobbeltbeskatning. Henvisningen til bestemmelserne om lempelse af dobbeltbeskatning i OECD's 2017-modeloverenskomst har den virkning, at de kontraherende stater skal allokere indkomst til et foretagendes faste driftssted efter principperne i artikel 7, stk. 2, ved opgørelsen af foretagendets lempelsesberettigede indkomst.

Artikel 7, stk. 3, fastslår, at det ved ansættelsen af et fast driftssteds fortjeneste er tilladt at fradrage omkostninger, som er afholdt for det faste driftssted, herunder generalomkostninger afholdt til ledelse og administration, hvad enten omkostningerne er afholdt i den stat, hvor det faste driftssted er beliggende eller andetsteds.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst. Bestemmelsen hidrører fra FN's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 7, stk. 4, fastsætter, at hvis det har været sædvane

i en kontraherende stat at fastsætte den fortjeneste, der kan henføres til et fast driftssted på grundlag af en fordeling af foretagendets samlede fortjeneste mellem foretagendets forskellige afdelinger, udelukker intet i stk. 2 denne kontraherende stat fra at fastsætte den skattepligtige fortjeneste på grundlag af en sådan sædvanemæssig fordeling. Den anvendte fordelingsmetode skal dog være sådan, at resultatet bliver i overensstemmelse med de principper, der er indeholdt i denne artikel. Denne metode for indkomstallokering betegnes undertiden som den indirekte metode.

Denne bestemmelse anvendes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst. Bestemmelsen følger af FN's modeloverenskomsts artikel 7, stk. 4.

Artikel 7, stk. 5, fastsætter, at ingen fortjeneste kan henføres til et fast driftssted, blot fordi dette faste driftssted har foretaget indkøb af varer for foretagendet.

Denne bestemmelse anvendes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 7, stk. 6, fastslår, at den samme metode til indkomstallokering skal anvendes år for år, medmindre der er god og fyldestgørende grund til at anvende en anden fremgangsmåde. Bestemmelsen skal ses i lyset af, at overenskomstens artikel 7 indeholder mulighed for at anvende den direkte metode i stk. 2 eller den indirekte metode i stk. 4 til indkomstallokering, og at et skift mellem metoderne ikke kan gøres ubegrundet.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst. Bestemmelsen har samme ordlyd som FN's 2017-modeloverenskomsts artikel 7, stk. 5.

Artikel 7, stk. 7, bestemmer, at hvis fortjeneste omfatter indkomster, som er behandlet særskilt i andre artikler i denne overenskomst, berøres bestemmelserne i disse artikler ikke af bestemmelserne i denne artikel.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis andre bestemmelser i overenskomsten særskilt regulerer andre indkomsttyper, har disse forrang over artikel 7. Dette betyder, at det er underordnet, om givne indkomsttyper, der er særskilt reguleret i overenskomsten, kan henføres til et fast driftssted eller ej. Indkomsten vil i stedet for blive beskattet som foreskrevet i overenskomstens øvrige artikler.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 7, stk. 4.

Desuden indeholder denne overenskomst – på linje med OECD's 2008-modeloverenskomst – ikke en regel omkring korresponderende reguleringer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.7.

Artikel 8 (International skibsfart og luftfart)

Artikel 8, stk. 1, fastsætter, at fortjeneste ved skibs- og luftfartsvirksomhed i international trafik kun kan beskattes i den

kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 8, stk. 1.

Artikel 8, stk. 2, bestemmer, at hvis et rederis virkelige ledelse har sit sæde ombord på et skib, anses et rederis virkelige ledelse for at befinde sig i den kontraherende stat, hvor skibets hjemsted befinder sig, eller, hvis der ikke er et sådant hjemsted, i den kontraherende stat hvor den, der driver skibet, er hjemmehørende.

Bestemmelsen har til formål at supplere udgangspunktet om, at dobbeltdomicilerede juridiske personer skal anses for at have skattemæssigt hjemsted i den stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde, i tilfældet hvor foretagendets virkelige ledelse er ombord på et skib (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 8, stk. 3.

Artikel 8, stk. 3, litra a, bestemmer, at fortjeneste ved udlejning af skibe eller fly uden besætning ("bareboat") medregnes ved anvendelsen af artikel 8 til fortjeneste ved skibs- og luftfartsvirksomhed i international trafik.

Bestemmelsen medfører, at denne type fortjeneste altid skal anses som en del af et foretagendes fortjeneste ved skibs- og luftfartsvirksomhed i international trafik.

En bestemmelse svarende til denne findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Det fremgår af kommentarerne til artikel 8 i OECD's 2017-modeloverenskomst, at udlejning af skibe og fly med besætning også behandles som fortjeneste ved drift af skibe og fly i international trafik. Udlejning af skibe og fly med besætning kan derfor også kun beskattes i den stat, hvori foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Artikel 8, stk. 3, litra b, bestemmer, at et foretagendes fortjeneste ved anvendelse, rådighedsstillelse eller udleje af containere – herunder anhängere og lignende udstyr til transport af containere – der anvendes til transport af varer, medregnes i et foretagendes fortjeneste ved drift af skibe og fly og beskattes efter hovedreglen i stk. 1.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 8.

Artikel 8, stk. 4, bestemmer, at bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3 også finder anvendelse på fortjeneste ved deltagelse i en pool, et forretningsfællesskab eller en international driftsorganisation.

Bestemmelsens virkning er, at princippet om bopælsbeskatning for indkomst omfattet af artikel 8, stk. 1, 2 og 3 også gælder for fortjeneste opnået ved deltagelse i et fællesskab. Hvis foretagender fra forskellige lande driver skibe eller fly i international trafik gennem et konsortium, gælder

bestemmelserne i artikel 8 for den del af fortjenesten ved denne virksomhed, som svarer til den andel, som et foretagende fra en stat deltager med i konsortiet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 8, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.8.

Artikel 9 (Forbundne foretagender)

Artikel 9, stk. 1, litra a og b, fastsætter, at hvis et foretagende i en kontraherende stat direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i et foretagende i den anden kontraherende stat, eller de samme personer direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i såvel et foretagende i en kontraherende stat som et foretagende i den anden kontraherende stat, og der i nogle af disse tilfælde mellem de to foretagender er aftalt eller fastsat vilkår vedrørende deres forretningsmæssige eller finansielle forbindelser, der afviger fra de vilkår, som ville være blevet aftalt mellem uafhængige foretagender, kan enhver fortjeneste, som ville være tilfaldet et af disse foretagender, hvis disse vilkår ikke havde foreligget, men som på grund af disse vilkår ikke er tilfaldet dette, medregnes til dette foretagendes fortjeneste og beskattes i overensstemmelse hermed.

Bestemmelsen indebærer det såkaldte "armslængdeprincip" for transaktioner mellem forbundne foretagender med hjemsted i Danmark og Algeriet. Hvis eksempelvis et moderselskab i den ene stat og et datterselskab i den anden stat handler med hinanden på andre vilkår end dem, der gælder i et frit marked. I så fald kan de to stater foretage en regulering af indkomsten og dermed af beskatningsgrundlaget, så indkomsten fastsættes, som den ville have været, hvis selskaberne havde handlet på almindelige markedsvilkår. Formålet med bestemmelsen er at hindre, at fortjeneste via kunstige interne afregningspriser kanaliseres derhen, hvor skatten er lavest.

Ved forbundne foretagender forstås, hvis et foretagende i en kontraherende stat direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i et foretagende i den anden kontraherende stat, eller de samme personer direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i såvel et foretagende i en kontraherende stat som et foretagende i den anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 9, stk. 1.

Artikel 9, stk. 2, bestemmer, at hvis en kontraherende stat til fortjenesten for et foretagende i denne stat medregner – og i overensstemmelse hermed beskatter – fortjeneste, som et foretagende i den anden kontraherende stat er blevet beskattet af i denne anden stat, og den således medregnede fortjeneste er fortjeneste, som ville være tilfaldet foretagendet i den førstnævnte stat, hvis vilkårene, der er aftalt mellem

de to foretagender, havde været de samme, som ville have været aftalt mellem uafhængige foretagender, skal denne anden kontraherende stat foretage en passende regulering af det skattebeløb, som er beregnet dér af fortjenesten. Ved fastsættelsen af sådan regulering skal der tages skyldigt hensyn til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst, og de kontraherende staters kompetente myndigheder skal om nødvendigt konsultere hinanden.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 9, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.9.

Artikel 10 (Udbytte)

Artikel 10, stk. 1, fastsætter, at udbytte udbetalt af et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 10, stk. 1.

Artikel 10, stk. 2, litra a og b, bestemmer, at udbytte udbetalt af et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, dog også kan beskattes i denne stat efter denne stats lovgivning, men hvis den retmæssige ejer af udbyttet er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den pålignede skat ikke overstige 5 pct. af udbyttets bruttobeløb, hvis den retmæssige ejer er et selskab, som i en uafbrudt periode på 365 dage indbefattet den dag, hvor udbyttet udbetales, direkte ejer mindst 15 pct. af kapitalen i det selskab, som udbetaler udbyttet (ved opgørelsen af denne periode tages der ikke hensyn til ændringer i ejerforhold, som er en direkte følge af omstrukturering af selskaber, såsom fusion eller spaltning af det selskab, som ejer aktierne, eller som udbetaler udbyttet). I alle andre tilfælde må udbyttet ikke beskattes med mere end 15 pct. af udbyttets bruttobeløb. Dette stykke berører ikke adgangen til at beskatte selskabet af den fortjeneste, hvoraf udbyttet er udbetalt.

Bestemmelsen har den virkning, at udbytte på datterselskabsaktier – i dette tilfælde, hvor udbyttmodtager direkte ejer mindst 15 pct. af kapitalen i det udloddende selskab i en uafbrudt periode på mindst 365 dage indbefattet den dag, hvor udbyttet udbetales – i kildelandet kan beskattes med 5 pct. af udbytternes bruttobeløb. Udbytter på porteføljeaktier – dvs. hvor betingelserne for at anse aktierne som datterselskabsaktier ikke er opfyldt – i kildelandet kan beskattes med op til 15 pct. af udbytternes bruttobeløb.

Bestemmelsen følger overordnet af OECD's 2017-modeloverenskomst artikel 10, stk. 2, men satserne afviger derfra.

Artikel 10, stk. 3, fastslår, at den kontraherende stat, hvor det udbyttebetalende selskab er hjemmehørende, uanset bestemmelsens stk. 2, ikke kan beskatte udbytte udbetalt af

dette selskab, hvis den retmæssige ejer af udbyttet er et pensionsinstitut som nævnt i artikel 4, stk. 1.

Bestemmelsen har den virkning, at pensionsinstitutter, som defineret i artikel 4, stk. 1, undtages fra kildestatens ret til at beskatte udbytter efter artikel 10, stk. 2, litra a og b.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 10, men er omtalt i kommentarerne til OECD's modeloverenskomst.

Artikel 10, stk. 4, fastslår at udtrykket "udbytte" som anvendt i denne artikel betyder indkomst af aktie eller andre rettigheder, som ikke er gældsfordringer, og som giver ret til andel i fortjeneste, såvel som indkomst af andre selskabsrettigheder, som er undergivet samme skattemæssige behandling som indkomst af aktier i henhold til lovgivningen i den kontraherende stat, hvor det selskab, der foretager udlodningen, er hjemmehørende.

Ordlyden afviger fra den lignende bestemmelse i artikel 10, stk. 3, i OECD's 2017-modeloverenskomst ved, at "jouissance"-aktier, "jouissance"-rettigheder og minerettigheder ikke udtrykkeligt omfattes af udtrykket "udbytte" som anvendt i denne artikel. I det omfang der erhverves indkomst fra sådanne rettigheder, og disse ikke er gældsfordringer og giver ret til fortjeneste, vil de være omfattet af begrebet udbytte efter stk. 4.

Artikel 10, stk. 5, fastsætter, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse, hvis udbyttets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvor det udbyttebetalende selskab er hjemmehørende, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Bestemmelsen har den virkning, at begrænsningerne i kildestatens beskatningsret ikke gælder for udbytte, som indgår i indkomsten i et fast driftssted beliggende i kildestaten, når den aktiebesiddelse, der ligger til grund for udlodningen, har direkte forbindelse med det faste driftssted. I så fald skal udbyttet beskattes som indkomst ved erhvervmæssig virksomhed efter artikel 7. Fast driftssted er defineret i artikel 5 (se hertil de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.5 og 3.3.2.7).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 10, stk. 4.

Artikel 10, stk. 6, bestemmer, at hvis et selskab, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver fortjeneste eller indkomst fra den anden kontraherende stat, må denne anden stat ikke påligne nogen skat på udbytte, som udbetales af selskabet, medmindre udbyttet udbetales til en person, der er hjemmehørende i denne anden stat, eller medmindre den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et

fast driftssted, der er beliggende i denne anden stat, eller undergive selskabets ikke-udloddede fortjeneste en skat på selskabets ikke-udloddede fortjeneste, selvom det udbetalte udbytte eller den ikke-udloddede fortjeneste helt eller delvis består af fortjeneste eller indkomst, der hidrører fra denne anden stat.

Denne bestemmelse sikrer, at kildelandet ikke gennemfører ekstraterritorial beskatning, alene fordi indkomsten stammer fra kildelandet. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis aktionærer i et moderselskab, der modtager udbytter fra et datterselskab med hjemsted i kildelandet, underlægges beskatning i kildelandet, fordi indkomsten oprindeligt stammer derfra. Bestemmelsen udelukker ikke beskatning af udbytte-modtager i bopælsstaten.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 10, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.10.

Artikel 11 (Renter)

Artikel 11, stk. 1, fastsætter, at renter, der hidrører fra en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 1.

Artikel 11, stk. 2, fastslår, at sådanne renter dog også kan beskattes i den kontraherende stat, hvorfra de hidrører, og efter denne stats lovgivning, men hvis den retmæssige ejer af renterne er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den pålignede skat ikke overstige 8 pct. af renternes bruttobeløb.

Bestemmelsen medfører, at renter efter stk. 2 også kan beskattes i kildestaten, men hvis den retmæssige ejer af renterne er hjemmehørende i den anden kontraherende stat end kildestaten, må den pålignede skat ikke overstige 8 pct. af renternes bruttobeløb.

Bestemmelsen afviger fra den tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 2, hvor kildestaten i modsætning til denne overenskomst gives ret til at påligne en skat op til 10 pct af renternes bruttobeløb hvis den retmæssige ejer af renterne er hjemmehørende i den anden kontraherende stat.

Artikel 11, stk. 3, litra a-c fastslår, at renter, der hidrører fra en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan uanset bestemmelserne i stk. 2 kun beskattes i denne anden stat, hvis betaleren af renterne er regeringen i en kontraherende stat, en politisk underafdeling eller en lokal myndighed, eller hvis renterne betales til regeringen i den anden kontraherende stat, en dertil hørende politisk

underafdeling eller lokal myndighed eller til institutioner eller organer (herunder finansielle institutioner), som fuldt ud ejes af denne kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed, eller denne stats centralbank, eller hvis renterne betales til enhver institution eller ethvert organ (herunder en finansiell institution) for så vidt angår lån, som er etableret i forbindelse med en aftale indgået mellem regeringerne i de kontraherende stater.

Bestemmelsen medfører, at hvis betaleren af renter er en offentlig myndighed, eller rentemodtageren er en offentlig myndighed eller en institution eller et organ, der fuldt ud ejes af en offentlig myndighed eller centralbank, kan rentebetalingerne kun beskattes i bopælsstaten. Dette omfatter bl.a. Investeringsfonden for Udviklingslande. Efter stk. 3, litra c, kan renter, der betales til enhver institution eller ethvert organ – herunder en finansiell institution – for så vidt angår lån, som er etableret i forbindelse med en aftale indgået mellem regeringerne i de kontraherende stater kun beskattes i bopælsstaten.

Bestemmelserne i stk. 3, litra a-c, følger ikke direkte af OECD's 2017-modeloverenskomst, men en lignende bestemmelse omtales i kommentarerne til artikel 11 i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 11, stk. 4, fastsætter, at udtrykket "renter" som anvendt i denne artikel betyder indkomst af gældsfordringer af enhver art, hvad enten de er sikret ved pant i fast ejendom eller ikke, og hvad enten de indeholder en ret til en andel i skyldnerens fortjeneste eller ikke, og især indkomst af statsgældsbeviser og indkomst af obligationer eller forskrivninger, herunder agio beløb og gevinster, der knytter sig til sådanne gældsbeviser, obligationer eller forskrivninger. Straftillæg ved for sen betaling anses ikke for at være renter ved anvendelsen af denne artikel. Udtrykket omfatter ikke nogen indkomst, som behandles som udbytte efter bestemmelserne i artikel 10.

Bestemmelsens ordlyd svarer til den tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 3.

Artikel 11, stk. 5, bestemmer, at bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3 ikke finder anvendelse, hvis renternes retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvorfra renterne hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den fordring, som ligger til grund for de betalte renter, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Bestemmelsen medfører, at begrænsningerne af kildestatens beskatningsret ikke gælder for renter af fordringer, der har direkte forbindelse med et fast driftssted i denne stat. De beskattes som erhvervsindkomst af det faste driftssted efter artikel 7, jf. stk. 5 (se hertil de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.5 og 3.3.2.7).

Bestemmelsen følger af OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 4.

Artikel 11, stk. 6, fastsætter, at renter anses for at hidrøre fra en kontraherende stat, når de betales af en person, der er hjemmehørende i denne kontraherende stat. Hvis den person, der betaler renterne, hvad enten personen er hjemmehørende i en kontraherende stat eller ikke, har et fast driftssted i en kontraherende stat, i forbindelse med hvilket gældsforholdet, hvoraf renterne er betalt, var stiftet, og sådanne renter påhviler et sådant fast driftssted, anses sådanne renter dog for at hidrøre fra den kontraherende stat, hvor det faste driftssted er beliggende.

Bestemmelsen har den virkning, at den indeholder en allokationsregel for renter i det tilfælde, hvor lån optages af et foretagende, men hvor lånforpligtelsen reelt alene ligger på et af foretagendets faste driftssteder. I så fald anses rentebetalingerne som at have kilde i den stat, hvori det faste driftssted er beliggende. Bestemmelsen kan også medføre, at rentebetalingerne anses for at have kilde i en tredjestat. Omvendt kan en rentebetaling fra et fast driftssted af et foretagende med hjemsted i et tredjeland anses som at have kilde fra et fast driftssted i én af de kontraherende stater.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 5.

Artikel 11, stk. 7, fastlægger, at hvis en særlig forbindelse mellem den, der betaler renter, og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at renterne set i forhold til den gældsfordring, for hvilken de er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Bestemmelsen har den virkning, at såfremt der foreligger en særlig forbindelse mellem den, der betaler renterne, og den retmæssige ejer af renterne, eventuelt med en tredje fysisk eller juridisk persons mellemkomst, som har bevirket, at de betalte renter overstiger det rentebeløb, der ville have været fastsat, såfremt parterne havde handlet på almindelige markedsvilkår, finder bestemmelserne i artikel 11 kun anvendelse på den del af rentebeløbet, som er udtryk for almindelige markedsvilkår (transfer pricing regulering). Det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i overenskomsten.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 6.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.11.

Artikel 12 (Royalties)

Artikel 12, stk. 1, fastsætter, at royalties, der hidrører fra

en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 12, stk. 1.

Artikel 12, stk. 2, fastsætter, at sådanne royalties dog også kan beskattes i den kontraherende stat, hvorfra de hidrører, og efter denne stats lovgivning, men hvis den retmæssige ejer af royalty-beløbet er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den pålignede skat ikke overstige 10 pct. af royalty-beløbet brutto.

Bestemmelsen har den virkning, at royaltybetalinger også beskattes i kildestaten med op til 10 pct. af royaltybetalings bruttobeløb, hvis den retmæssige ejer af royaltybeløbet er hjemmehørende i den anden kontraherende stat.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst. Bestemmelsen stammer fra FN's 2017-modeoverenskomst.

Artikel 12, stk. 3, fastslår, at udtrykket "royalties" som anvendt i denne artikel betyder betalinger af enhver art, der modtages som vederlag for anvendelsen af, eller retten til at anvende, enhver ophavsret til et litterært, kunstnerisk eller videnskabeligt arbejde (herunder spillefilm og film, bånd eller discs til brug for radio- eller TV-udsendelser), ethvert patent, varemærke, mønster eller model, tegning, hemmelig formel eller fremstillingsmetode eller for oplysninger vedrørende industrielle, forretningsmæssige eller videnskabelige erfaringer.

Bestemmelsen fraviger den tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 12, stk. 2, idet modeloverenskomstens bestemmelse ikke udtrykkeligt omfatter film, bånd eller discs til brug for radio- eller TV-udsendelser. I det omfang betalingerne udgør vederlag for anvendelsen af, eller retten til at anvende, enhver ophavsret til sådanne film, bånd eller discs, vil disse almindeligvis være omfattet af modeloverenskomstens royaltybegreb, og forskellen er derfor uden betydning.

Artikel 12, stk. 4, fastsætter, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse, hvis royaltybeløbets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvorfra royaltybeløbet hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for de udbetalte royalties, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Bestemmelsen følger af OECD's modeloverenskomsts artikel 12, stk. 3.

For beskatning af erhvervsindkomst efter artikel 7 henvises der i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.5 og 3.3.2.7.

Artikel 12, stk. 5, fastsætter, at royalties anses for at hidrøre fra en kontraherende stat, når de betales af en person, der er hjemmehørende i denne kontraherende stat. Hvis den person, der betaler royaltybeløbet, hvad enten personen er hjemmehørende i en kontraherende stat eller ikke, har et fast driftssted i en kontraherende stat, i forbindelse med hvilket forpligtelsen til at betale royaltybeløbet var stiftet, og sådanne royalties påhviler dette faste driftssted, anses sådanne royalties dog for at hidrøre fra den stat, hvor det faste driftssted er beliggende.

Bestemmelsen medfører en allokationsregel for royalties i det tilfælde, hvor forpligtelsen til at betale royalties reelt alene tilfalder et fast driftssted tilhørende et foretagende. I så fald anses royaltybetalingen for at have kilde i den stat, hvori det faste driftssted er beliggende. Bestemmelsen kan derfor medføre, at en royaltybetaling anses for at have kilde i et tredjeland. Omvendt kan en royaltybetaling fra et fast driftssted i én af de kontraherende stater tilhørende et foretagende med hjemsted i et tredjeland anses for at have kilde i én af de kontraherende stater.

Bestemmelsen stammer fra FN's 2017-modeloverenskomst og er en følge af, at kildelandet har beskatningsret.

Artikel 12, stk. 6, bestemmer, at hvis en særlig forbindelse mellem betaleren af royalties og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at royaltybeløbet set i forhold til den anvendelse, rettighed eller oplysning, for hvilken det er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under behørig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Bestemmelsen har den virkning, at såfremt der foreligger en særlig forbindelse mellem den, der betaler de pågældende royalties, og den retmæssige ejer af det immaterielle aktiv, eventuelt med en tredje fysisk eller juridisk persons mellemkomst, som har bevirket, at de betalte royalties overstiger det beløb, der ville have været fastsat, såfremt parterne havde handlet på markedsvilkår, finder bestemmelserne i artikel 12 kun anvendelse på den del af royaltybeløbet, som er udtryk for markedsvilkår (transfer pricing regulering). Det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i overenskomsten.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 12, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.12.

Artikel 13 (Kapitalgevinster)

Artikel 13, stk. 1, fastsætter, at fortjeneste som en person,

der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af fast ejendom som nævnt i artikel 6, og som er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13, stk. 1.

Artikel 13, stk. 2, fastsætter, at fortjeneste ved afhændelse af rörlig ejendom, der udgør en del af erhvervsformuen i et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, herunder fortjeneste ved afhændelse af et sådant fast driftssted (særskilt eller sammen med hele foretagendet), kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13, stk. 2.

Artikel 13, stk. 3, fastslår, at fortjeneste ved afhændelse af skibe eller fly, der anvendes i international trafik, af både anvendt ved transport ad indre vandveje eller af rörlig formue, som hører til driften af sådanne skibe, fly eller både, kun kan beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Bestemmelsen afviger fra ordlyden i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13, stk. 3, ved at både der anvendes til transport ad indre vandveje og rörlig formue, som hører til driften af sådanne skibe, fly eller både inkluderes i bestemmelsen.

Artikel 13, stk. 4, bestemmer, at fortjeneste ved afhændelse af containere (herunder anhängere, pramme og lignende udstyr til transport af containere), der anvendes til transport af varer i international trafik, kun kan beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13. Bestemmelsen skal forstås i sammenhæng med artikel 8, stk. 1.

Artikel 13, stk. 5, fastslår, at fortjeneste, som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af aktier eller dermed sammenlignelige interesser såsom interesser i et interessentskab eller en fond, kan beskattes i den anden kontraherende stat, hvis mere end 50 pct. af værdien af disse aktier eller dermed sammenlignelige interesser på noget tidspunkt inden for 365 dage forud for afhændelsen direkte eller indirekte hidrører fra fast ejendom som defineret i artikel 6 beliggende i den anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis mere end 50 pct. af værdien af aktier i et selskab – eller dermed sammenlignelige interesser såsom interesser i et interessentskab eller en fond – på noget tidspunkt inden for 365 dage forud for afhændelsen består i fast ejendom, der er beliggende i en kontraherende stat, kan gevinst ved afhændelse af disse aktier m.v. beskattes i denne stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13, stk. 4.

Artikel 13, stk. 6 fastslår, at fortjeneste ved afhændelse af alle andre formuegoder end dem, der er nævnt i stk. 1, 2, 3, 4 og 5, kun kan beskattes i den kontraherende stat, hvor afhænderen er hjemmehørende.

Bestemmelsen følger af OECD's modeloverenskomsts artikel 13, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.13.

Artikel 14 (Indkomst ved arbejde i ansættelsesforhold)

Artikel 14, stk. 1, bestemmer, at medmindre bestemmelserne i artiklerne 15, 17 og 18 medfører andet, kan gage, løn og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, ved arbejde i ansættelsesforhold, kun beskattes i denne stat, medmindre arbejdet er udført i den anden kontraherende stat. Er arbejdet udført der, kan det vederlag, som erhverves herfor, beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 15, stk. 1.

Artikel 14, stk. 2, litra a-c, fastlægger, at uanset bestemmelserne i stk. 1 kan vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, ved arbejde i ansættelsesforhold udført i den anden kontraherende stat, kun beskattes i den førstnævnte kontraherende stat, hvis modtageren opholder sig i den anden stat i en eller flere perioder, der tilsammen ikke overstiger 183 dage i nogen 12-måneders periode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår, og vederlaget betales af eller for en arbejdsgiver, der ikke er hjemmehørende i den anden stat, og vederlaget ikke påhviler et fast driftssted, som arbejdsgiveren har i den anden stat.

Alle tre betingelser skal være opfyldt. Hvis blot én af disse betingelser ikke er opfyldt, og arbejdet er udført i kildestaten, kan kildestaten beskatte sådan lønindkomst.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 15, stk. 2.

Artikel 14, stk. 3, fastslår, at uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel kan vederlag, som erhverves for arbejde ombord på et skib eller et fly anvendt i international trafik af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kun beskattes i denne stat, bortset fra tilfælde, hvor et skib eller et fly udelukkende anvendes inden for den anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har den virkning, at vederlag, som betales til besætninger ombord på skibe og fly anvendt i international trafik, kun kan beskattes i staten, hvor vedkommende har sin bopæl. Reglen har til formål at tage højde for de særlige arbejdsomstændigheder, der gælder for besætningsmedlem-

mer ombord på sådanne skibe og fly anvendt i international trafik, der opererer på tværs af landegrænser. Bestemmelsen medfører også bopælsstatsbeskatning af sådan vederlag betalt fra foretagender hjemmehørende i tredjestater. Reglen gælder derfor ikke hvor besætningsmedlemmer der er hjemmehørende i den ene kontraherende stat (bopælsstaten) udfører arbejde ombord på skibe eller fly der udelukkende opererer inden for den anden kontraherende stats grænser (kildestaten).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 15, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.14.

Artikel 15 (Bestyrelseshonorarer)

Artikel 15 bestemmer, at bestyrelseshonorar eller lignende vederlag, som en person, der er hjemmehørende i enten Danmark eller Algeriet, erhverver i sin egenskab af medlem af bestyrelsen for et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har den virkning, at bestyrelseshonorarer og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, i vedkommendes egenskab af medlem af bestyrelsen for et selskab, kan beskattes i den stat, hvor selskabet er hjemmehørende. Det bemærkes, at skattemæssigt hjemsted for dobbeltdomicilerede selskaber efter overenskomsten artikel 4, er i den stat, hvor selskabets virkelige ledelse har sit sæde (se hertil de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.4).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 16.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.15.

Artikel 16 (Optrædende kunstnere og sportsudøvere)

Artikel 16, stk. 1, bestemmer, at uanset bestemmelserne i artikel 14 kan indkomst, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, som optrædende kunstner, såsom teater-, film-, radio- eller fjernsynskunstner, eller musiker eller som sportsudøver, ved personen personligt udøvede virksomhed som sådan i den anden kontraherende stat, beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har den virkning, at indkomst som erhverves af en person, der er optrædende kunstner, såsom teater-, film-, radio- eller fjernsynskunstner, eller musiker eller som sportsudøver, uanset bestemmelserne i artikel 14 om indkomst for arbejde i ansættelsesforhold, kan beskattes i den stat, hvor den personlige virksomhed er udøvet (kildestaten).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 17, stk. 1.

Artikel 16, stk. 2, fastlægger, at hvis indkomst ved personlig virksomhed, som udøves af en optrædende kunstner eller

sportsudøver i personens egenskab som sådan, ikke tilfalder kunstneren eller sportsudøveren selv, men en anden person, kan denne indkomst uanset bestemmelserne i artikel 14 beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstnerens eller sportsudøverens virksomhed udøves.

Bestemmelsen medfører, at kildelandet også kan beskatte den omtalte indkomst, når denne tilfalder en anden juridisk eller fysisk person end kunstneren, sportsudøveren eller modellen m.v. selv. Dette gælder eksempelvis i tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person, som repræsenterer kunstneren eller sportsudøveren, modtager betalingen på vegne af kunstneren eller sportsudøveren, og beholder en del af betalingen selv som vederlag for arbejde udført for kunstneren eller sportsudøveren. I dette tilfælde kan indkomsten efter overenskomstens artikel 16, stk. 2, beskattes i kildelandet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 17, stk. 2.

Artikel 16, stk. 3, fastsætter, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse på indkomst, der erhverves ved virksomhed, som udøves i en kontraherende stat af optrædende kunstnere eller sportsudøvere, hvis besøget i denne stat helt eller delvist er understøttet af offentlige midler fra den ene eller begge kontraherende stater eller politiske underafdelinger eller lokale myndigheder. I sådanne tilfælde kan indkomsten kun beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstneren eller sportsudøveren er hjemmehørende.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis kunstnerens eller sportsudøverens besøg i en kontraherende stat helt eller delvist er understøttet af offentlige midler fra en af eller begge de kontraherende stater, hvor kunstneren eller sportsudøveren er hjemmehørende, kan vederlaget for besøget kun beskattes i den stat, hvor kunstneren eller sportsudøveren er hjemmehørende. Bestemmelsen sigter mod tilfælde, hvor eksempelvis sportsbegivenheder finansieres af offentlige midler.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst. Bestemmelsen omtales dog i kommentarerne til artikel 17 i OECD's modeloverenskomst.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.16.

Artikel 17 (Pensioner)

Artikel 17, stk. 1, fastslår, at medmindre artikel 18, stk. 2, medfører andet, kan pensioner og andre lignende vederlag, som hidrører fra en kontraherende stat, og som betales til en person, som er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, beskattes i den førstnævnte stat.

Bestemmelsen medfører, at pensioner og andre lignende vederlag kan beskattes i den stat, hvorfra pensionerne udbetales (kildestaten).

Bestemmelsen fraviger den tilsvarende bestemmelse i OECD modeloverenskomsts artikel 18, stk. 1.

Artikel 17, stk. 2, fastsætter, at uanset bestemmelserne i stk. 1 kan pensioner, som betales, og andre betalinger, som foretages efter en offentlig ordning, som er en del af det sociale sikringssystem i en kontraherende stat, kun beskattes i denne stat.

Bestemmelsens virkning er, at kildestaten har den eksklusive beskatningsret til sociale pensioner og andre lignede vederlag omfattet af det sociale sikringssystem i kildestaten.

Bestemmelsen omfatter ikke tjenestemandspensioner, der er omfattet af artikel 18, stk. 2.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 18.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.17.

Artikel 18 (Offentligt hverv)

Artikel 18, stk. 1, litra a, bestemmer, at gage, løn og andre lignende vederlag, bortset fra en pension, der udbetales af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed til en fysisk person for udførelse af hverv med myndighedsfunktioner eller dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed, kan kun beskattes i denne kontraherende stat.

Bestemmelsen har den virkning, at vederlag til offentligt ansatte som hovedregel kun kan beskattes i den udbetalende stat (kildestaten).

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 1, litra a. Den eneste afvigelse er, at det i denne overenskomst er en betingelse for beskatning i den udbetalende stat efter artikel 19, stk. 1, litra a, at hvervet, der udføres af personen er hverv med myndighedsfunktioner. Denne betingelse blev fjernet fra OECD's modeloverenskomst i 1977.

Artikel 18, stk. 1, litra b, fastsætter, at sådan gage, løn og andre lignende vederlag dog kun kan beskattes i den anden kontraherende stat, hvis hvervet er udført i denne anden stat, og den pågældende er hjemmehørende i denne stat og er statsborger i denne stat, eller ikke blev hjemmehørende i denne stat alene med det formål at udføre hvervet.

Bestemmelsen medfører, at vederlaget kun kan beskattes i den stat, hvor modtageren har bopæl (bopælsstaten), hvis hvervet er udført der, og modtageren er skattemæssigt hjemmehørende i bopælsstaten. Eksklusiv bopælslandsbeskatning af sådant vederlag forudsætter endvidere, at modtageren enten er statsborger i bopælsstaten eller ikke blev hjemmehørende i bopælsstaten med det formål at udføre hvervet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 1, litra b.

Artikel 18, stk. 2, litra a, bestemmer, at enhver pension, som udbetales af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed, eller fra midler tilvejebragt af disse, til en fysisk person for udførelse af hverv for denne stat, underafdeling eller myndighed kun kan beskattes i denne stat.

Bestemmelsen har den virkning, at tjenestemandspensioner som udgangspunkt kun beskattes i den stat, hvorfra pensionerne udbetales. Bestemmelsen har forrang over artikel 17 om pensioner.

Bestemmelsen i artikel 18, stk. 2, litra a, har særligt betydning for lokalt ansatte på den danske ambassade i Algeriet eller lokalt ansatte på den algeriske ambassade i Danmark.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 2, litra a.

Artikel 18, stk. 2, litra b, bestemmer, at sådanne pensioner og andre lignende vederlag dog kun kan beskattes i den anden kontraherende stat, hvis den pågældende er hjemmehørende og statsborger i denne stat uden samtidig at være statsborger i den førstnævnte stat.

Bestemmelsens virkning er, at tjenestemandspensioner kan beskattes bopælsstaten, hvis modtageren er statsborger og hjemmehørende i denne stat uden samtidig at være statsborger i kildestaten. Bestemmelsen har forrang over artikel 17 om pensioner.

Bestemmelsen i artikel 18, stk. 2, litra b, har særligt betydning for lokalt ansatte på den danske ambassade i Algeriet eller lokalt ansatte på den algeriske ambassade i Danmark.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 2, litra b.

Artikel 18, stk. 3, bestemmer, at bestemmelserne i artiklerne 14, 15, 16 og 17 finder anvendelse på gage, løn, pensioner og andre lignende vederlag for udførelse af hverv i forbindelse med erhvervsvirksomhed, der drives af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed.

Bestemmelsen har den virkning, at artikel 18 ikke gælder for vederlag omfattet af artikel 18, stk. 1, eller tjenestemandspensioner omfattet af artikel 18, stk. 2, i forbindelse med statters udøvelse af erhvervsvirksomhed. I så fald anvendes bestemmelserne i artikel 14 om indkomst ved arbejde i ansættelsesforhold, artikel 15 om bestyrelshonorarer, artikel 16 om optrædende kunstnere og sportsudøvere og artikel 17 om pensioner.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.18.

Artikel 19 (Studerende)

Artikel 19 bestemmer, at beløb, som modtages med henblik på underhold eller uddannelse af en studerende, praktikant eller lærling, som er eller som umiddelbart før personen besøger en kontraherende stat var hjemmehørende i den anden kontraherende stat, og som opholder sig i den førstnævnte stat udelukkende i uddannelsesøjemed, beskattes ikke i denne stat under forudsætning af, at sådanne beløb hidrører fra kilder uden for denne stat.

Bestemmelsen har den virkning, at når studerende, praktikanter eller lærlinge fra den ene stat opholder sig i den anden stat udelukkende i studie- eller uddannelsesøjemed, kan den anden stat ikke beskatte de pågældende af stipendier og lignende, der hidrører fra kilder uden for denne anden stat, hvis den studerende, praktikanten eller lærlingen umiddelbart før opholdet i den anden stat var hjemmehørende i den udbetalende stat.

Bestemmelsen adskiller sig fra ordlyden i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 20 ved også at henvise til praktikanter. Bestemmelsen svarer til FN's 2017-modeloverenskomsts artikel 20. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.19.

Artikel 20 (Anden indkomst)

Artikel 20, stk. 1, fastsætter, at indkomst, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat og som ikke er behandlet i de foranstående artikler i denne overenskomst, kun kan beskattes i denne stat, uanset hvorfra de hidrører.

Bestemmelsen har den virkning, at indkomst, der ikke er behandlet andre steder i overenskomsten, som udgangspunkt kun kan beskattes i bopælsstaten, uanset hvorfra den hidrører. Bestemmelsen omfatter dermed også indkomst med kilde i tredjestater.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 21, stk. 1.

Artikel 20, stk. 2, fastsætter, at bestemmelserne i stk. 1 ikke finder anvendelse på indkomst, bortset fra indkomst af fast ejendom som defineret i artikel 6, stk. 2, hvis indkomstens modtager, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for den udbetalte indkomst, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Bestemmelsen har den virkning, at stk. 1 ikke finder anvendelse på anden indkomst, bortset fra indkomst fra fast ejendom som defineret i artikel 6, stk. 2, hvis indkomsten er erhvervet af en fysisk eller juridisk person med hjemsted

i en kontraherende, og driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted. I så fald beskattes indkomsten efter artikel 7, hvis den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for den udbetalte indkomst, har direkte forbindelse med det faste driftssted.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 21, stk. 2.

Artikel 20, stk. 3, fastsætter, at indkomst, som ikke er behandlet i de foranstående artikler i denne overenskomst, og som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2 kan beskattes i den anden kontraherende stat, hvis de hidrører fra denne anden stat.

Bestemmelsens virkning er, at indkomst, der ikke er behandlet af overenskomstens øvrige artikler, også kan beskattes i kildestaten, hvis indkomsten har kilde der.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 21. Bestemmelsen har samme ordlyd som FN's 2017-modeloverenskomsts artikel 21, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.20.

Artikel 21 (Formue)

Artikel 21, stk. 1, fastsætter, at formue bestående af fast ejendom som nævnt i artikel 6, som ejes af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og som er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 22, stk. 1.

Artikel 21, stk. 2, fastsætter, at formue bestående af rørlig formue, der udgør en del af erhvervsformuen i et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 22, stk. 2.

Artikel 21, stk. 3, bestemmer, at formue bestående af skibe eller fly, der anvendes i international trafik og af rørlig formue, som er knyttet til driften af sådanne skibe eller fly, kun kan beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Bestemmelsens virkning er, at formue bestående af skibe og fly, som anvendes i international trafik, kun kan beskattes i den stat, hvor rederiets eller luftfartsselskabets virkelige ledelse har sit sæde.

Bestemmelsens ordlyd afviger fra OECD's 2017-model-

overenskomsts artikel 22, stk. 3 og FN's 2017-modeloverenskomsts artikel 22, stk. 3.

Artikel 21, stk. 4, fastsætter, at al anden formue, tilhørende en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kun kan beskattes i denne stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 22, stk. 4.

Da Danmark efter intern ret ikke opkræver en generel formueskat, vil det have mindre praktisk betydning for Danmark, at formueskatter er omfattet af overenskomsten.

Artikel 22 (Ophævelse af dobbeltbeskatning)

Artikel 22 indeholder metodebestemmelser om ophævelse af dobbeltbeskatning og angiver den fremgangsmåde, som bopælsstaten skal anvende til at lempe for dobbeltbeskatning, når en person, der er hjemmehørende i denne stat, modtager indkomst fra en anden stat, og kildestaten kan beskatte indkomsten efter andre artikler i overenskomsten. Dette er tilfældet i artikel 6 (fast ejendom), artikel 7 (erhvervsindkomst), artikel 10 (udbytter), artikel 11 (renter), artikel 12 (royalties), artikel 13 (kapitalgevinster), artikel 14 (indkomst ved ansættelsesforhold), artikel 15 (bestyrelses honorar), artikel 16 (optrædende kunstnere og sportsudøvere), artikel 17 (pensioner), artikel 18 (offentligt hverv) og artikel 21 (anden indkomst).

Det står parterne i en overenskomst frit at aftale de metoder, som skal anvendes til at lempe dobbeltbeskatning. Danmarks sædvanlige metode er den almindelige credit metode, der kommer til udtryk i OECD 2017-modeloverenskomsts artikel 23 B. Samme metode anvendes i dansk ret efter ligningslovens § 33.

Artikel 22, stk. 1, fastlægger, at når en person, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver indkomst eller ejer formue, som efter bestemmelserne i denne overenskomst kan beskattes i den anden kontraherende stat, skal den førstnævnte stat indrømme fradrag i den pågældende persons indkomstskat med et beløb svarende til den indkomstskat, som er betalt i den anden kontraherende stat, og indrømme fradrag i den pågældende persons formueskat med et beløb svarende til den formueskat, som er betalt i den anden kontraherende stat. Sådant fradrag kan dog i intet tilfælde overstige den del af indkomstskatten eller formueskatten som beregnet inden fradraget er givet, der kan henføres til henholdsvis den indkomst eller den formue, som kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har den virkning, at Danmark skal lempe for dobbeltbeskatning af indkomst erhvervet af en person, der er hjemmehørende i Danmark, hvor indkomsten efter denne overenskomst kan beskattes i Algeriet, ved indrømmelse af fradrag i den pågældende persons indkomstskat med et beløb svarende til den indkomstskat, som er betalt i Algeriet. Der er således tale om den almindelige credit-metode.

Bestemmelsen er formuleret således, at begge stater som udgangspunkt anvender den almindelige creditmetode til lempelse af dobbeltbeskatning. Dette betyder, at begge stater som udgangspunkt beskatter indkomsten, men yder et fradrag svarende til den skat, der betales til den anden kontraherende stat. Sådant fradrag kan dog ikke overstige den del af indkomst- eller formueskatten, som er beregnet, inden fradraget er givet, og kan henføres til den indkomst eller den formue, som kan beskattes i denne anden stat.

Artikel 22, stk. 2, bestemmer, at når indkomst erhvervet eller formue ejet af en person, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, efter nogen bestemmelse i denne overenskomst er fritaget for beskatning i denne stat, kan denne stat tage den fritagne indkomst eller formue i betragtning ved beregningen af skatten af den pågældende persons øvrige indkomst eller formue.

Bestemmelsen har den virkning, at når overenskomstens bestemmelser fører til, at indkomst eller formue er fritaget for beskatning i en kontraherende stat, kan denne kontraherende stat tage indkomsten eller formuen i betragtning ved beregningen af skatten af skatteydernes øvrige indkomst eller formue.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.22.

Artikel 23 (Ikke-diskrimination)

Artikel 23, stk. 1, fastsætter, at statsborgere i en kontraherende stat ikke i den anden kontraherende stat undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som statsborgere i denne anden kontraherende stat under samme forhold, særligt med hensyn til bopæl, er eller måtte blive undergivet. Denne bestemmelse finder uanset bestemmelserne i artikel 1 også anvendelse på personer, der ikke er hjemmehørende i en af eller begge de kontraherende stater.

Bestemmelsen har den virkning, at de to stater ikke må diskriminere hinandens statsborgere i skattemæssig henseende, når de pågældende befinder sig i en sammenlignelig situation. Bestemmelsen gælder også, selv om den pågældende ikke er hjemmehørende i en af de to kontraherende stater. Bestemmelsen forbyder ikke forskelsbehandling af selskaber og andre juridiske personer.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 24, stk. 1.

Artikel 23, stk. 2, bestemmer, at statsløse personer, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, ikke i nogen af de kontraherende stater kan undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning eller dermed forbundne krav, som statsborgere i den pågældende stat under samme forhold, særligt med hensyn til bopæl, er eller måtte blive undergivet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts 23, stk. 2.

Artikel 23, stk. 3, bestemmer, at beskatningen af et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, ikke må være mindre fordelagtig i denne anden stat end beskatningen af foretagender i denne anden stat, der driver samme virksomhed. Denne bestemmelse kan ikke fortolkes som forpligtende en kontraherende stat til at indrømme personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, de personlige skattemæssige begunstigelser, lempelser og nedsættelser, som den som følge af ægteskabelig stilling eller forsørgerpligt over for familie indrømmer personer, der er hjemmehørende inden for denne stats eget område.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 23, stk. 3.

Artikel 23, stk. 4, fastsætter, at medmindre bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, artikel 11, stk. 7, eller artikel 12, stk. 6, finder anvendelse, kan renter, royalties og andre udbetalinger, der betales af et foretagende i en kontraherende stat til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, fradrages ved opgørelsen af et sådant foretagendes skattepligtige indkomst under samme betingelser, som hvis de var blevet betalt til en person, der er hjemmehørende i den førstnævnte stat.

Bestemmelsen har den virkning, at der skal der indrømmes fradrag af udbetalinger af renter, royalties og andre betalinger betalt til en fysisk eller juridisk person i den anden kontraherende stat under samme betingelser som for fysiske og juridiske personer hjemmehørende i den førstnævnte stat, medmindre andet følger af overenskomstens artikel 9, stk. 1 (transaktioner mellem forbundne foretagender), artikel 11, stk. 7 (rentebetalinger mellem forbundne foretagender), eller artikel 12, stk. 6 (royaltybetalinger mellem forbundne foretagender).

Bestemmelsen svarer i det væsentligste til OECD's modeloverenskomsts artikel 23, stk. 4.

Artikel 23, stk. 5, bestemmer, at foretagender i en kontraherende stat, hvis kapital helt eller delvis ejes eller kontrolleres, direkte eller indirekte, af en eller flere personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, ikke i den førstnævnte kontraherende stat kan undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som andre tilsvarende foretagender i den førstnævnte kontraherende stat er eller måtte blive undergivet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 23, stk. 5.

Artikel 23, stk. 6, fastlægger, at bestemmelserne i denne artikel finder anvendelse på skatter af enhver art og betegnelse uanset bestemmelserne i artikel 2.

Bestemmelsen har den virkning, at artiklens bestemmelser finder anvendelse på skatter af enhver art og betegnelse uanset bestemmelserne i artikel 2 om skatter omfattet af denne overenskomst. Diskriminationsforbuddene finder derfor også anvendelse på andre skatter end indkomsskatter.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 24, stk. 6.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.23.

Artikel 24 (Fremgangsmåde ved indgåelse af gensidige aftaler)

Artikel 24, stk. 1, foreskriver, at hvis en person mener, at foranstaltninger truffet af den ene eller begge de kontraherende stater, for ham medfører eller vil medføre en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne overenskomst, kan personen, uanset hvilke retsmidler der måtte være fastsat i disse kontraherende staters interne lovgivning, indbringe sin sag for den kompetente myndighed i en af de kontraherende stater. Sagen skal indbringes inden tre år fra det tidspunkt, hvor der første gang er givet underretning om den foranstaltning, der medfører en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med overenskomstens bestemmelser.

Bestemmelsen har den virkning, at en person, der er hjemmehørende i én af de to stater, der mener sig udsat for beskatning i strid med overenskomsten, kan indbringe sagen for den kompetente myndighed i en af de kontraherende stater, uanset hvilket retsmidler der måtte være fastsat i de kontraherende staters interne lovgivning. Sagen skal indbringes inden tre år fra det tidspunkt, hvor der første gang er givet underretning om den foranstaltning, der medfører en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med overenskomstens bestemmelser.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 25, stk. 1.

Artikel 24, stk. 2, fastslår, at den kompetente myndighed skal, hvis indsigelsen forekommer den at være berettiget, og hvis den ikke selv kan nå frem til en tilfredsstillende løsning, søge at løse sagen ved gensidig aftale med den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på at undgå en beskatning, der ikke er i overensstemmelse med overenskomsten. Enhver indgået aftale skal gennemføres uden hensyn til de tidsfrister, der er fastsat i de kontraherende staters interne lovgivning.

Bestemmelsens virkning er, at en kontraherende stats kompetente myndighed ved berettigede indsigelser skal søge at løse disse ved gensidig aftale med den anden stats kompetente myndighed. Enhver indgået aftale skal gennemføres uden hensyn til de tidsfrister, der er fastsat i de kontraherende staters interne lovgivning. Der gælder ikke en forpligtelse for de kompetente myndigheder om at blive enige.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 25, stk. 2.

Artikel 24, stk. 3, bestemmer, at de kontraherende stater kompetente myndigheder skal søge ved gensidig aftale at løse vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål, der måtte opstå med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af overenskomsten. De kan også konsultere hinanden om ophævelse af dobbeltbeskatning i tilfælde, som ikke er omhandlet i overenskomsten.

Bestemmelsen har den virkning, at de kompetente myndigheder kan indgå aftaler vedrørende spørgsmål af mere generel karakter, for at løse vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål ved fortolkningen af anvendelsen af overenskomsten.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 25, stk. 3.

Artikel 24, stk. 4, fastsætter, at de kontraherende stater kompetente myndigheder kan kommunikere direkte med hinanden med henblik på at opnå enighed inden for rammerne af de forudgående stykker.

Bestemmelsen adskiller sig fra ordlyden i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 25, stk. 4. ved ikke at omtale muligheden for kommunikation igennem et fælles udvalg.

Det bemærkes, at denne overenskomst til forskel fra OECD's 2017-modeloverenskomst ikke indeholder bestemmelser om voldgift. Algeriet har ikke tiltrådt den multilaterale konvention til gennemførelse af tiltag i dobbeltbeskatningsoverenskomster til forhindring af skatteudhulning og overskudsflytning, som giver mulighed for at implementere voldgiftsbestemmelser i de deltagende stater netværk af dobbeltbeskatningsoverenskomster. Ved dette lovforslags § 1, stk. 2, foreslås det at give hjemmel til at notificere denne overenskomst under den multilaterale konvention. Når denne overenskomst er blevet notificeret af Danmark under den multilaterale konvention, vil den multilaterale konventions del VI om voldgift kunne finde anvendelse på denne overenskomst. Det forudsætter dog, at Algeriet senere ratificerer den multilaterale konvention, notificerer dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Danmark som en omfattet overenskomst og desuden vælger, at dens del VI om voldgift skal finde anvendelse på de algeriske dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.3.2.24.

Artikel 25 (Udveksling af oplysninger)

Artikel 25, stk. 1, bestemmer, at de kontraherende stater kompetente myndigheder skal udveksle sådanne oplysninger, som kan forudses at være relevante for at gennemføre bestemmelserne i denne overenskomst eller for administrationen eller håndhævelsen af intern lovgivning vedrørende skatter af enhver art og betegnelse, der pålægges på vegne af de kontraherende stater eller af deres politiske underafde-

linger eller lokale eller regionale myndigheder, i det omfang denne beskatning ikke strider mod overenskomsten. Udvekslingen af oplysninger er ikke begrænset af artikel 1 og 2.

Udtrykket "skatter af enhver art og betegnelse" anses for ikke alene at omfatte direkte skatter, men også indirekte skatter (moms, punktafgifter m.v.).

Det er ikke nogen betingelse for udvekslingen af oplysninger, at den pågældende person er hjemmehørende i Danmark eller Algeriet. De to stater kan f.eks. udveksle oplysninger til brug for dansk beskatning af en person, der er hjemmehørende i en tredjestat, men som har et fast driftssted her i landet.

Oplysninger kan udveksles på flere forskellige måder. I kommentarerne til OECD-modeloverenskomstens artikel om udveksling af oplysninger omtales specifikt tre måder, det kan ske på. For det første kan oplysninger udveksles efter anmodning. Hvis skattemyndighederne i Danmark eller Algeriet i en given situation har grund til at formode, at skattemyndighederne i den anden stat er i besiddelse af oplysninger, som er nødvendige for skatteligningen, kan myndighederne anmode myndighederne i den anden stat om at videregive oplysningerne til brug for den konkrete sag. Myndighederne i den anden stat har pligt til om muligt at fremskaffe de pågældende oplysninger, hvis de ikke allerede er i besiddelse af de oplysninger, der anmodes om, og disse oplysninger forefindes i den anden stat. Det er dog en forudsætning, at myndighederne i den anmodende stat selv har gjort, hvad de kunne for at fremskaffe oplysningerne.

En anden måde er spontan udveksling af oplysninger. Hvis skattemyndighederne i Danmark eller Algeriet kommer i besiddelse af oplysninger, som de skønner, kan være af interesse for skattemyndighederne i den anden stat, kan disse oplysninger videresendes til myndighederne i den anden stat, selv om de ikke har anmodet om dem.

En tredje mulighed er, at skattemyndighederne i en stat automatisk – det vil sige systematisk og med faste mellemrum – sender oplysninger til den anden stats myndigheder. Det kan f.eks. være oplysninger om lønudbetalinger til personer, der er hjemmehørende i den anden stat.

Artiklen giver også mulighed for, at repræsentanter fra de algeriske skattemyndigheder kan være til stede ved danske skattemyndigheders undersøgelse hos en person eller et selskab her i landet, og at repræsentanter fra de danske myndigheder er til stede ved algeriske myndigheders undersøgelse i Algeriet.

De to stater kan også aftale en såkaldt simultan undersøgelse, hvor deres skattemyndigheder hver på deres territorium undersøger de skattemæssige forhold hos en eller flere fysiske eller juridiske personer, hvor de har en fælles eller beslægtet interesse, med henblik på, at de derefter udveksler alle relevante oplysninger, som de er kommet i besiddelse af.

Der er ikke i artiklen regler for, om udvekslingen af oplysninger skal foregå på den ene eller anden måde eller i en kombination af flere måder. Der er heller intet til hinder for, at de to staters skattemyndigheder kan foranstalte undersøgelser målrettet mod særlige erhvervsgræne m.v.

En stat har dog ikke pligt til at give oplysninger eller udføre forvaltningsakter i strid med sin lovgivning eller praksis eller give oplysninger, som ville afsløre forretningshemmeligheder eller som ville stride mod almene interesser.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 1.

Artikel 25, stk. 2, bestemmer, at enhver oplysning, som en kontraherende stat har modtaget i medfør af stk. 1, skal holdes hemmelig på samme måde som oplysninger, der er tilvejebragt i medfør af denne stats interne lovgivning og må kun meddeles til personer eller myndigheder (herunder domstole og forvaltningsmyndigheder), der er beskæftiget med ligning, opkrævning, tvangsfuldbyrdelse, retsfølgning eller afgørelser af klager med hensyn til de skatter, der er nævnt i stk. 1, eller tilsynet med førnævnte. Sådanne personer eller myndigheder må kun anvende oplysningerne til sådanne formål. De må meddele oplysningerne under offentlige retshandlinger eller i retsafgørelser. Oplysninger, som modtages af en kontraherende stat, kan uanset det forudgående anvendes til andre formål, når sådanne oplysninger kan anvendes til sådanne andre formål efter lovgivningen i begge stater, og den kompetente myndighed i den stat, der meddeler oplysningerne, giver tilladelse til sådant brug.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.25.

Artikel 25, stk. 3, litra a-c, fastslår, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 i intet tilfælde kan fortolkes således, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis, at meddele oplysninger, som ikke kan opnås i henhold til denne eller den anden kontraherende stats lovgivning eller normale forvaltningspraksis, eller at meddele oplysninger, som ville røbe nogen erhvervsmæssig, forretningsmæssig, industriel, kommerciel eller faglig hemmelighed eller fremstillingsmetode, eller oplysninger, hvis offentliggørelse ville være i strid med almene hensyn (ordre public).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 3.

Artikel 25, stk. 4, fastsætter, at hvis en kontraherende stat anmoder om oplysninger efter denne artikel, skal den anden kontraherende stat iværksætte de foranstaltninger, der er til rådighed for at indhente de oplysninger, der er anmodet om, uanset om denne anden stat ikke måtte have behov for disse oplysninger til dens egne skatteformål. Forpligtel-

sen i det forudgående punktum gælder med forbehold af begrænsningerne i stk. 3, men i intet tilfælde kan sådanne begrænsninger fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger, blot fordi denne ikke selv har nogen national interesse i sådanne oplysninger.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 4.

Artikel 25, stk. 5, bestemmer, at i intet tilfælde kan bestemmelserne i stk. 3 fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger, blot fordi oplysningerne besiddes af en bank, anden finansiell institution, repræsentant eller en person, som optræder i egenskab af bemyndiget eller som formynder, eller fordi oplysningerne drejer sig om en persons ejerforhold.

Bestemmelsen præciserer, at bestemmelserne i stk. 3 i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger alene med henvisning til nationale bestemmelser om bankhemmelighed.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.25.

Artikel 26 (Bistand ved inddrivelse af skatter)

Artikel 26, stk. 1, bestemmer, at de kontraherende stater yder hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Denne bistand er ikke begrænset af artikel 1 og 2. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan ved gensidig aftale fastsætte nærmere regler for anvendelsen af denne artikel.

Bestemmelsen har den virkning at, de kontraherende stater yder hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Det er ikke nogen betingelse, at den pågældende person er hjemmehørende i Danmark eller Algeriet, eller at kravet vedrører skatter omfattet af overenskomsten. Endvidere kan de kontraherende staters kompetente myndigheder ved gensidig aftale fastsætte nærmere regler for anvendelsen af artikel 26.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 1.

Artikel 26, stk. 2, fastslår, at udtrykket "skattekrav" i denne artikel betyder et skyldigt beløb vedrørende skatter af enhver art og betegnelse, som pålægges på vegne af de kontraherende stater eller deres politiske underafdelinger eller lokale eller regionale myndigheder, så længe sådan beskatning ikke er i strid med denne overenskomst eller med andet juridisk instrument, som de kontraherende stater er deltagere i, såvel som renter, administrative bøder og omkostninger i forbindelse med inddrivelse og sikring af sådanne beløb.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 2.

Artikel 26, stk. 3, bestemmer, at når en kontraherende stats skattekrav kan inddrives efter denne stats lovgivning, og den person, som skylder beløbet, ikke efter denne stats lovgivning kan gøre indsigelser mod inddrivelsen på dette tidspunkt, skal dette skattekrav på anmodning fra den kompetente myndighed i denne stat anerkendes af den anden stats kompetente myndighed med henblik på inddrivelse. Skattekravet skal inddrives af denne anden stat efter de bestemmelser, der efter denne anden stats lovgivning gælder for inddrivelse af skattekrav, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 3.

Artikel 26, stk. 4, fastsætter, at når en kontraherende stats skattekrav er af en sådan karakter, at denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen af kravet, skal dette skattekrav på anmodning af denne stats kompetente myndighed anerkendes af den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på iværksættelse af sådanne foranstaltninger. Denne anden stat skal iværksætte foranstaltninger med henblik på sikring af skattekravet efter bestemmelserne i denne anden stats lovgivning, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav, uanset om skattekravet på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne iværksættes, ikke kan inddrives i den førstnævnte stat, og uanset om den person, som skylder beløbet, kan gøre indsigelser mod inddrivelsen.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 4.

Artikel 26, stk. 5, bestemmer, at et skattekrav, som er anerkendt af en kontraherende stat efter stk. 3 eller 4, skal uanset bestemmelserne i stk. 3 og 4 ikke i denne stat undergives de tidsfrister eller gives nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for et skattekrav efter denne stats lovgivning på grund af kravets karakter. Endvidere skal et skattekrav, som anerkendes af en kontraherende stat efter stk. 3 og 4, ikke i denne stat have nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for dette skattekrav efter den anden kontraherende stats lovgivning.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 5.

Artikel 26, stk. 6, fastslår, at søgsmål med hensyn til eksistensen eller gyldigheden af en kontraherende stats skattekrav, eller med hensyn til beløbets størrelse, kan ikke indbringes for domstole eller administrative myndigheder i den anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 6.

Artikel 26, stk. 7, litra a og b, bestemmer, at hvis et skattekrav på et tidspunkt efter fremsættelse af en anmodning fra en kontraherende stat efter stk. 3 eller 4, og før den anden kontraherende stat har inddrevet og overført det pågældende

skattekrav til den førstnævnte stat, ophører med at være, for så vidt angår en anmodning efter stk. 3, et skattekrav i den førstnævnte stat, som kan inddrives efter denne stats lovgivning, og hvor den person, som skylder beløbet, på dette tidspunkt efter lovgivningen i denne stat ikke kan gøre indsigelse mod inddrivelsen, eller for så vidt angår en anmodning efter stk. 4, et skattekrav i den førstnævnte stat, hvor denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen, skal den kompetente myndighed i den førstnævnte stat straks underrette den kompetente myndighed i den anden stat herom, og efter den anden stats valg skal den førstnævnte stat enten stille anmodningen i bero eller trække den tilbage.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 7.

Artikel 26, stk. 8, litra a, fastslår, at bestemmelserne i denne artikel i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 8, litra a.

Artikel 26, stk. 8, litra b, fastslår, at bestemmelserne i denne artikel i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at iværksætte foranstaltninger, som ville stride mod almene interesser (ordre public).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 8, litra b.

Artikel 26, stk. 8, litra c, fastslår, at bestemmelserne i denne artikel i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at yde bistand, hvis den anden kontraherende stat ikke har iværksat alle rimelige foranstaltninger til inddrivelse henholdsvis sikring af skattekravet, som kan iværksættes efter denne stats lovgivning eller forvaltningspraksis.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 8, litra c.

Artikel 26, stk. 8, litra d, fastslår, at bestemmelserne i denne artikel i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at yde bistand i tilfælde, hvor den administrative byrde for denne stat klart ikke står mål med de fordele, som den anden kontraherende stat vil opnå.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 8, litra d.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.26.

Artikel 27 (Personer ansat ved diplomatiske og konsulære repræsentationer)

Artikel 27 fastslår, at intet i denne overenskomst berører de skattemæssige begunstigelser, som ansatte ved diplomatiske eller konsulære repræsentationer nyder i henhold til folkerettens almindelige regler eller særlige aftaler.

Bestemmelsen har samme ordlyd som den tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 28.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.27.

Artikel 28 (Berettigelse til fordele)

Artikel 28, stk. 1, fastlægger, at indkomst, som hidrører fra en kontraherende stat, og hvis retmæssige ejer er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, uanset bestemmelserne i artikel 11 og 12 i denne overenskomst kan beskattes i den førstnævnte stat efter denne stats interne lovgivning, hvis denne indkomst ikke er undergivet beskatning i den anden kontraherende stat eller er omfattet af lovgivning, som giver mulighed for særligt fordelagtig behandling af indkomst fra udenlandske kilder.

Bestemmelsen har den virkning, at en person hjemmehørende i en stat, og som oppebærer indkomst i den anden stat, efter omstændighederne kan afskæres fra de fordele, overenskomsten indeholder. En person der er hjemmehørende i den ene stat, der modtager renteindtægter (artikel 11) eller royaltyindtægter (artikel 12) hidrørende fra den anden stat (kildestaten), kan beskattes af disse indtægter i kildestaten i overensstemmelse med intern ret, hvis indkomsten ikke beskattes i bopælsstaten eller hvis indkomsten undergives særlige begunstigelsesregler i bopælsstaten rettet udelukkende mod udenlandsk indkomst.

Artikel 28, stk. 2, fastslår, at indkomst anses for at være undergivet beskatning, når den behandles som skattepligtig af den pågældende jurisdiktion, og den ikke er fritaget for skat eller drager fordel af fuld skattelempelse eller beskatning til 0-sats.

Artikel 28, stk. 3, fastsætter, at indkomst anses for at være omfattet af lovgivning, som giver mulighed for særligt fordelagtig behandling af indkomst fra udenlandske kilder i den anden kontraherende stat, når denne stat giver mulighed for særligt fordelagtig beskatning af sådan indkomst gennem reduktion af skattesatsen eller beskatningsgrundlaget eller gennem skattelempler, som ikke finder anvendelse på indkomst, som hidrører fra denne stat, og hvis retmæssige ejer er hjemmehørende i denne stat.

Artikel 28, stk. 4, bestemmer, at uanset de øvrige bestemmelser i denne overenskomst gives der ikke fordele efter denne overenskomst for så vidt angår indkomst, hvis det i betragtning af alle relevante fakta og omstændigheder er rimeligt at antage, at opnåelse af denne fordel var et af hovedformålene med noget arrangement eller nogen transaktion, som direkte eller indirekte resulterede i denne fordel, medmindre det godtgøres, at opnåelse af denne fordel under disse omstændigheder ville være i overensstemmelse med

genstanden for og formålet med de relevante bestemmelser i denne overenskomst.

Der er her tale om en såkaldt Principal Purpose Test (PPT)-bestemmelse. Indsættelse af en PPT-bestemmelse er en minimumstandard i relation til BEPS (se hertil også pkt. 2).

Det fremgår af kommentarerne til artikel 5, stk. 3, i OECD's 2017-modeloverenskomst, at PPT-bestemmelsen kan fortolkes derhen, at den også omfatter tilfælde, hvor en kontrakt opdeles i mindre dele med henblik på at undgå at overskride 12-måneders fristerne i artikel 5, stk. 3, litra a og b, for derigennem at undgå, at aktiviteterne anses for at udgøre fast driftssted (se hertil også de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.5).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 29, stk. 9.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.28.

Artikel 29 (Ikrafttræden)

Artikel 29, stk. 1, fastsætter, at overenskomsten træder i kraft på tidspunktet for udveksling af ratifikationsinstrumenter.

Artikel 29, stk. 2, fastlægger, at overenskomstens bestemmelser finder anvendelse, for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der betales eller godskrives den næstfølgende 1. januar efter den dato, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere, og for så vidt angår andre skatter, for skatteår som begynder den næstfølgende 1. januar efter den dato, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.29.

Artikel 30 (Opsigelse)

Artikel 30, stk. 1, litra a og b, bestemmer, at denne overenskomst forbliver i kraft, indtil den opsiges af en kontraherende stat. Hver af de kontraherende stater kan opsiges overenskomsten ved ad diplomatisk vej at give meddelelse om opsigelse mindst seks måneder før udgangen af ethvert kalenderår, der begynder fem år efter det år, hvor overenskomsten trådte i kraft. I så fald ophører overenskomsten med at have virkning for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der betales eller godskrives den næstfølgende 1. januar efter den dato, hvor sådan meddelelse er givet, eller senere, og for så vidt angår andre skatter, for skatteår som begynder den næstfølgende 1. januar efter den dato, hvor sådan meddelelse er givet, eller senere.

Bestemmelsen medfører, at overenskomsten har virkning på ubestemt tid, men at den efter fem år kan opsiges med et varsel på seks måneder til udgangen af et kalenderår, dvs. frem til og med den 30. juni i ethvert kalenderår.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.3.2.30.

Det foreslås i § 1, stk. 2, at bestemmelserne i multilateral konvention af 24. november 2016 til gennemførelse af tiltag i dobbeltbeskatningsoverenskomster til forhindring af skatteudhuling og overskudsflytning kan anvendes på denne overenskomst. Det betyder, at Danmark herefter kan notificere overenskomsten som en omfattet skatteaftale under den multilaterale konvention, således at reglerne i den multilaterale konvention kan finde anvendelse på denne overenskomst, hvis Algeriet ratificerer den multilaterale konvention, og Danmark og Algeriet har notificeret overenskomsten som en omfattet skatteaftale.

Til § 2

Det foreslås i § 2, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden. Formålet med den foreslåede ikrafttrædelsesdato for loven er at sikre, at loven træder i kraft på det tidspunkt, hvor dobbeltbeskatningsoverenskomsten får virkning.

Efter dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 29 vil dobbeltbeskatningsoverenskomsten træde i kraft på tidspunktet for udveksling af ratifikationsinstrumenter.

Skatteministeren vil udstede en bekendtgørelse om lovens ikrafttræden og en bekendtgørelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten med gengivelse af overenskomsts teksten.

Til § 3

Det foreslås i § 3, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland. Da skatter hører under det færøske hjemmestyres og det grønlandske selvstyres kompetenceområde, er Færøerne og Grønland ikke omfattet af dobbeltbeskatningsoverenskomsten.